

PŘÍBĚH PŘEDVÍDAVÉ NADINY

Kč 29,90

KRÁLOVNA ROMANTIKY

6

BARBARA 3/97 CARTLANDOVÁ

POD OCHRANNÝMI
KŘÍDLY LÁSKY

ISBN 80-7210-428-4

9 788072 104284

BARBARA CARTLANDOVA

POD OCHRANNÝMI KŘÍDLY LÁSKY

PŘELOŽILA JAROSLAVA HROMADOVÁ

Kapitola první 1875

HOLČÍČKA V NADININĚ NÁRUČÍ usnula. Byly jí teprve čtyři roky a dnes si hrála a učila se celé dopoledne.

Nadina ji zlehka houpala a konejšila.

Oslňující sluneční záře se odrážela na jasně modré hladině Bosporské úžiny. Bylo to jedno z těch jedinečných nádherných míst na světě, kde se moře stýká se zemí.

Pod terasou, kde Nadina seděla, šplouchaly vlny a narážely na zídku překrásné zahrady.

Těsně předtím, než dívenka usnula, ukazovala jí Nadina překrásnou rybu,

kteřá velebně plula v hloubce pod nimi.

Myšlenkami se Nadina vrátila do dětství a náhle jako by zase slyšela melodii ukolébavky, kterou jí zpívala její milovaná chůva. Nadina byla tenkrát právě tak stará jako Rahmi, když ji slýchala.

Holčička byla muslimka.

Tmavé vlasy se jí vlnily kolem kulatého obličejce a ve výrazných očích, které teď měla otevřené, se zračila moudrost generací.

Nadině dělalo radost a potěšení, že může Rahmi učit. Milovala ty chvíle s ní. Když teď dívence zpívala, uvědomila si, jaké ji vlastně potkalo štěstí, když se jí podařilo najít si takové skvělé místo.

Něžné tóny písně jako by přinášel vítr.

Anglická slova se dobře hodila

k tomu pohádkovému pohledu, který se před Nadinou otvíral.

Pojednou zmlkla a strnula. Přímou před ní se z křoví vynořila hlava nějakého muže, jehož nahotu zakrývalo listí.

„Pomozte mi,“ zašeptal anglicky. „Pro boha živého, pomozte mi! Pronásledují mě. Jsou mi v patách!“

Nadina na něj strnule hleděla neschopná pohybu a jediného slova, ale potom, jako by jí někdo nařídil, co má dělat, spěšně řekla:

„Běžte tamhle, můžete se tam schovat, a taky tam najdete nějaké šaty,“ a ukázala na malý domek, jehož zdi se bělaly v zeleni kousek opodál. Její zaměstnavatel, Nannk Osman, ho používal jako převlékárnu. Byl to poměrně mladý muž a velice rád se koupal v moři. Koupal se za každého počasí a od pravidelné koupele ho neodradila ani studená voda.

Velký světlý dům, který si nechal postavit jako letní sídlo, stál skrytý v hloubi nádherné zahrady. Proto nechal vybudovat tento domek těsně na břehu, aby se měl kde osušit a převléknout.

Muž, který Nadinu oslovil anglicky, se beze slova rozběhl tím směrem, kudy mu ukázala, a neuvěřitelně rychle zmizel v domku, jenž mu přívětivě zářil vstříc.

Na bílých kamenech zbyly po něm jako důkaz, že tu byl, jen velké mokré šlápoty.

V té chvíli se Nadina zachovala jako člověk, který se musel často skrývat a který se naučil nezanechávat za sebou podezřelé stopy.

Jednou rukou přidržovala dívku a druhou přehodila přes mokré kameny bílý pléd, kterým byla malá Rahmi přikryta, když usnula.

Potom se Nadina vrátila na své místo a znovu se posadila. Cítila, jak jí buší srdce.

Všechny její myšlenky a pohyby spoutal strach.

Záhy poznala důvod svých obav. Na obzoru se objevil velký člun se šesti muži u vesel. Nadině bylo hned jasné, že připlouvají z Černého moře. Zahradu se totiž rozkládala téměř u vstupu do Bosporské úžiny. Muži ve člunu byli Rusové. Od krymské války bylo Rusko zapřísáhlým nepřítelem Turecka, což znepokojovalo většinu evropských mocností. Žádná z nich si nepřála, aby carské Rusko expandovalo a sílilo.

Svou trasu do Indie, která vedla právě tudy, si Anglie velice bedlivě střežila.

Člun nyní připlul až k terase a Nadina si prohlížela jeho posádku. Muži u vesel byli velcí zdatní nevolníci z jihu Ruska. Přivázeli dva muže. Ti seděli na zádi a celým svým vzhledem se od nich odlišovali.

Nadina si pomyslela, že jejich podmračené obličeje a podezíravé oči jsou typické pro zaměstnance třetího oddělení ruské tajné policie.

V poslední době byl Balkán ve středu zájmu Ruska a nutno říct, že mnohé nepokoje v této oblasti měla na svědomí ruská tajná policie.

Proto si Evropa oddechla, když se Turkům podařilo vyhnat Rusy z Cařihradu.

Tři veslaři se přidržovali okraje terasy. Muži, kteří seděli na zádi, vystoupili na terasu a vešli do zahrady. Podívali se na Nadinu a jeden z nich řekl turecky: „Před chvílí sem připlaval nějaký muž. Kde je?“

Nadina na okamžik zaváhala, neboť

přemýšlela, zda by mu neměla odpovídat taky turecky.

Věděla, že v Rusku příslušníci vyšších vrstev hovoří francouzsky. U dvora v Petrohradě nikdo významný jiným jazykem nemluvil. Po chvíli proto řekla pomalu francouzsky: „Ne, žádný muž tady není a vy nemáte právo sem vstoupit. Toto je soukromý dům konzula Nannka Osmana.“

Muži na sebe pohlédli. Potom jeden odpověděl též francouzsky: „To není pravda, slečno. Jsme si jisti, že právě tady ten muž vystoupil na břeh.“

„Nevím, o kom mluvíte,“ trvala na svém Nadina, „ale pokud tady budete hledat, zavolám strážu. Nejsou daleko a přijdou okamžitě.“

Všimla si obavy v očích mužů. Věděla, že si zoufale nepřejí dostat se do křížku s tureckými strážemi.

To, že vešli do zahrady bez dovolení, by strážníci určitě považovali za závažný přestupek.

„Jděte pryč,“ přikázala jim Nadina, „a buďte potichu, ať neprobudíte dítě, které je konzulovou pýchou a radostí.“

Muži však nehnutě stáli dál. Jeden se rozhlédl a snažil se proniknout pohledem husté keře. Pak se ten druhý podíval na malou budovu, ve které se před chvílí skryl Angličan.

Nadina si uvědomila, že musí získat čas.

„Řekněte mi,“ pravila, „ten muž, kterého hledáte, sem plaval?“

„Ano, ano, slečno,“ odpověděl jeden z Rusů. „Plaval přímo sem. Viděla jste ho?“

„Myslím, že jsem před chvílí zahlédla nějakého člověka,“ odpověděla pomalu Nadina. „Plaval velice usilovně.“

„Kterým směrem?“

Nadina pomalu vstala. Se spícím dítětem v náruči zamířila na konec přístaviště a tam ukázala směrem k Cařihradu.

Rusové se šeptem radili. Nadina se zvolna vrátila ke svému křeslu a znovu se posadila.

Potom jeden z Rusů náhle vykročil k malému domu nalevo.

Nadina vykřikla: „Ne, tam nesmíte! To je zakázané!“

Rus se otočil, ale pak jen mávl rukou, jako by si říkal, proč ho ta otravná ženská zdržuje, a pokračoval v chůzi udaným směrem.

Nadina zatajila dech. Mohla se jenom modlit, že to Angličan už stihl a stačil se schovat.

Rus vstoupil, ale patrně spatřil něco, co ani v nejmenším nečekal. Na pohovce, pokryté polštáři, ležel obrovský Turek. Přes široké turecké kalhoty si natáhl župan. Na hlavě mu seděl červený fez a vedle něj ležela dýmka. Ale momentálně spal. Obličej měl zabořený do polštářů a rukou si zakrýval oči. Do tváře mu vidět nebylo, protože okna byla zatažena závěsy. Chrápál a ten neodbytný zvuk se dunivě rozléhal malou místností.

Rus stál a zíral na něj. Vtom si uvědomil, že udělal chybu. Pomalu se otočil a vrátil se, kudy přišel. Druhý Rus se po celou tu dobu na krok nehnul od Nadiny.

Muž přicházející od malého domku zavrtěl hlavou. Bez jediného slova se oba rozběhli ke člunu a nastoupili. Mužům u vesel dali příkazy, aby vypluli na moře.

Ale nevydali se směrem, kterým jim ukázala Nadina. Vraceli se zpět do vod Černého moře.

Nadina cítila, jak se jí ulevilo. Byla

úplně ztuhlá strachy. Věděla přesně, co by se stalo, kdyby Rusové našli muže, kterého hledali.

Odvlekli by ho do člunu, odvezli s sebou a určitě by ho vyslýchali a nelidsky mučili.

Zachránila ho opravdu v poslední chvíli.

Protože Rus jí nic neřekl, neměla nejmenší tušení, co v domku objevil. A tak nevěděla, zda se Angličan schoval, nebo zda se mu podařilo je nějak doběhnout.

Uplynula hodná chvíle a Angličan se stále neobjevoval. Nadina tiše naslouchala, a když už tíživé čekání nemohla vydržet, vstala. S dítětem v náruči zamířila ke vchodu do domku a zde tiše zavolala: „Haló! Jste tam? Už jsou pryč.“

Po chvilce ticha se ozvalo: „Jste si tím naprosto jistá?“

„Ano, plují zpět do Černého moře.“

„V tom případě musím poděkovat Bohu a vám, že se vám podařilo mě zachránit,“ odpověděl Angličan.

Nadina se po krátkém zaváhání zeptala: „Našel jste všechno, co jste potřeboval?“

Přitom přemýšlela, co si počne dál.

Byla by velká chyba, kdyby se sloužící v domě dověděli, že se v zahradě pohybuje někdo cizí. Naštěstí drželi v tuto denní dobu jako všichni zdejší lidé polední siestu. Dokonce i strážci spali, místo aby hlídali zahradu, jak se od nich očekávalo. Od nich tedy nehrozilo žádné nebezpečí. Bylo zvykem, že každý významný Turek si nechal hlídat svůj palác nebo dům. A Nannk Osman byl velice významná osoba.

Byl největším dodavatelem potravin, které se začaly dovážet do Turecka z Evropy.

Na oplátku zde Evropa nakupovala hroznové víno, broskve, granátová jablka, zeleninu a ryby, za které proudily do Cařihradu tolik potřebné peníze.

Nannk Osman zahájil na frekventovaných ulicích stánkový prodej čerstvých ústřic, které prodavači smažili na přenosných kamínkách.

V jeho obchůdkách se prodával i pilaf z dušeného skopového masa s okurkami a oblíbené dršťky.

Začínal s jedním obchodem na tržišti, brzy se stal majitelem několika takových obchůdků ve městě a později každým rokem k nim přibývaly další a další.

Cařihrad se měnil svým obyvatelům doslova před očima. Měnil se tak rychle, že starší generace nebyla schopna všem těm změnám porozumět.

Poslední sultán provedl změny neuvěřitelně rychle.

Začal razit mince, postavil první most přes zátoku Zlatý roh a především nařídil změny v národním oblečení, což se u většiny zaostalých Turků setkal s obrovskou nevolí.

Nemohli se smířit s tím, že tolik oblíbené široké kalhoty, pláště a vysoké turbany zmizely z ulic takřka přes noc.

Nahradilo je oficiální oblečení skládající se z černých přiléhavých kalhot, střízlivého saka a samozřejmě fezu. Tohle oblečení pocházelo z Maroka. Proč jen se opičit po jiných?

Ale bez ohledu na počáteční nesouhlas se oblečení západního stylu v Turecku uchytilo, lidé přece jen rádi napodobují toho druhého.

Nadina si v této chvíli dělala jedinou starost, zda její zaměstnavatel nechal v domku, který používal jako převlékárnu, právě tyhle šaty. Často totiž doma nosil staré turecké oblečení, pro-

tože bylo pohodlnější. Nadina ho ráno viděla takto oblečeného, když spěchal k moři, aby se vykoupal. Teď se bála, že Angličan nenajde nic, čím by mohl skrýt svou nahotu.

A jak tak na něj čekala, aby si s ním promluvila, objevil se najednou vedle ní.

Když ho konečně spatřila, údivem se jí zatajil dech. Cizinec byl vysoké postavy, ale Nannk Osman byl naštěstí také velký a široký v ramenou. Angličan měl na sobě jeho černé kalhoty a jakousi košili, bohatě našasenou. Byla to jedna z těch, které Nannk Osman nosil kvůli pohodlí.

Až teď si Nadina všimla, že neznámý je velice pohledný muž. Černé vlasy měl sčesané do týla a jeho ostře řezané rysy byly typicky anglické.

„Nevím, jak vám mám poděkovat," řekl tiše, „za to, že jste mi zachránila život."

„Měl jste štěstí, že jsem právě tady byla," odpověděla a po chvíli dodala, „ti muži sice odešli, ale obávám se, že se vrátí."

„Můžu vám jenom z celého srdce poděkovat," opakoval Angličan. „Bylo od vás velice chytré, že jste je zdržela. Všechno jsem slyšel."

„Moc jsem se bála," řekla Nadina, „že nenajdete žádné šaty, ve kterých byste mohl odejít. Ale jak vidím, vy jste si poradil."

„Vrátím je, hned jak se dostanu ke svému věcem," odpověděl Angličan.

Nadina se na okamžik zamyslela.

„Majitel tohoto domu," řekla po chvíli, „bude tři dny pryč. Jestliže můžete do té doby oblečení vrátit, aniž by vás někdo viděl, ušetřilo by mi to dlouhé vysvětlování."

Angličan se na ni zkoumavě zahle-

děl. Zdálo se mu, jako by těmi slovy chtěla něco naznačit.

Pak se usmál a slíbil:

„Samozřejmě udělám všechno, oč mě požádáte. Ještě bych rád řekl, jak mě překvapilo, že tak mladá dáma může být tak pohotová. Pomohla jste mi, aniž jste se mě na něco vyptávala. A jak teď sama víte, mohlo to pro mě mít fatální důsledky."

„Mám své zkušenosti se skrýváním," odpověděla mu Nadina s úsměvem.

„Pročpak vy byste se skrývala?" zajímal se Angličan. „Měl jsem za to, že po válce jsou Angličané v Turecku vítáni."

Nadina odvrátila zrak a řekla:

„Nejsem Angličanka, ale Francouzka. Jmenuju se Nadina Revonová."

„V tom případě vám, mademoiselle Revonová, skládám svůj hold!" pronesl Angličan.

Vyšli ze zahrady a Angličan slíbil: „Myslím, že se mi odtud podaří zmizet dřív, než se kdokoli v domě probeře z odpoledního spánku."

„Pokud míříte do Cařihradu, jak to chcete provést?" zajímala se Nadina.

„Už se o mě nemusíte strachovat," uklidnil ji. „Jsem zvyklý se o sebe postarat, ale slibuji vám, že šaty vrátím a nikdo nebude mít nejmenší tušení, že jsem si je půjčil."

„Děkuji vám."

Zdálo se jí, že se s ní Angličan hodlá už rozloučit, ale on teď zřetelně zaváhal a řekl:

„Bohužel vám nemůžu dát nic na důkaz svých díků. Jmenuji se Lyle Westley, a pokud se někdy dostanete do potíží nebo budete potřebovat mou pomoc, obraťte se na britské velvyslanectví, tam už vám řeknou, kde mě na-

jdete. Kdybych tam nebyl, udělají i oni pro vás, co bude v jejich silách."

„Díky," usmála se Nadina.

Napřáhla k němu ruku, na které stále držela holčičku.

K jejímu překvapení sklonil hlavu a rty se dotkl její něžné dlaně. Pak dodal:

„Ještě jednou vám děkuji, mademoiselle, Bůh vás opatruj."

Pustil podanou ruku, obrátil se a chvatně zmizel mezi keři.

Blesklo jí hlavou, že cizinec patrně jen instinktem poznal, kudy se musí dát, aby ho nikdo neviděl.

Jakmile dojde na konec zahrady, zbývá mu ještě přeskočit nevysoký plot a pak už se snadno dostane na silnici.

Náhle ji napadlo, že jistě neměl u sebe žádné peníze. Možná že mu měla nějaké půjčit. Nakonec ale usoudila, že nejvíc ze všeho si patrně přál být co nejdřív v bezpečí. Nejen před Rusy, ale přede všemi. Každý zbytečný kontakt s někým by byl nebezpečný a mohl by vést k nepříjemnému vyptávání a vyšetřování.

Stála tu bez hnutí a dívala se za ním, když se malá Rahmi v její náruči pohнула.

Dívka si promnula oči a turecky Nadinu požádala:

„Vyprávěj mi pohádku."

„Řekni si o ni francouzsky," odpověděla Nadina.

Až po krátkém zaváhání děvčátko opakovalo svou prosbu francouzsky.

Nadina ji políbila.

„Jsi chytrá holčička," pochválila ji. „Až se tvůj otec vrátí, bude na tebe pyšný, kolik ses toho už naučila."

Dívka byla na svůj věk velice bys-

trá a šikovná, patrně tyto vlastnosti zdédila po otci.

Stačilo se ostatně podívat na rozlehlý, výstavný dům, který si nechal její otec postavit, aby si člověk mohl představit, kolik peněz musel vydělávat.

Vždyť většina zdejšího obyvatelstva žila na pokraji bídy, i když nezaslouženě. V Cařihradě se lidem nedařilo prilis dobře.

Válka překazila Rusům úmysl zabrat Turecko, ale celou zem teď sužovalo něco mnohem horšího - půjčky od evropských bank.

Abdul Aziz byl první sultán turecké říše, který padl do tenat finančníků ze západní Evropy.

Půjčil si značnou sumu peněz na modernizaci armády.

Bydlel v největším a nejluxusnějším paláci na světě a další si nechal postavit v Beylerbey na druhé straně Bosporu.

Sultánův palác byl samé zlato, a kdo si ho prohlédl, byl zcela omráčen jeho okázalou výzdobou.

Ale blížil se den, kdy bude muset půjčku splatit.

Mezitím Abdul Aziz utratil peníze způsobem, o kterém se nikomu ani nesnilo. Počet jeho konkubín se zvýšil na devět set a hlídalo je tři tisíce černých eunuchů.

Všechno kolem něj bylo velkolepé a oslnivé stejně jako on.

Byl pravděpodobně nejnoblesnějším Turkem za víc než čtyři sta let.

Spal v posteli dlouhé dva a půl metru.

Byla dost široká, aby se na ni vešla nejen jeho obrovská postava, ale taky jedna nebo hned několik jeho milenek.

Všichni v Cařihradě napjatě sledovali sultánovy výstřelky a divoké ra-

dovánky a sotva mohli uvěřit, že je něco takového vůbec možné.

Evropské mocnosti ochotně podporovaly každou zemi, která se nacházela v bezprostřední blízkosti a dosahu nenasytné ruské říše.

Abdul Aziz byl pozván na státní návštěvu Francie, kde právě bledla a pohasínala sláva druhého císařství.

Velkolepá výstava přilákala monarchy a vládcy ze všech koutů Evropy. Ještě nikdy se nesešlo v jednom hlavním městě takové množství korunovaných hlav.

Ludvík Napoleon u příležitosti této návštěvy uspořádal okázalou hostinu.

Na počest Abdula Azize změnil se Elysejský palác na místo z Pohádek tisíce a jedné noci.

Sultán pak na své cestě pokračoval do Anglie. Královna Viktorie nakonec po dlouhém přemlouvání svolila, že ho přijme. Když sultán dorazil do hlavního města království, přivítaly ho v londýnských ulicích zástupy jásajících lidí.

Ačkoli krymská válka už dávno skončila, ještě se nezapomnělo, že Turecko bojovalo po boku Británie.

Sultán byl pozván na večeři na londýnskou radnici. Aby nezůstal své pověsti nic dlužen, přijel na bílém koni v uniformě plné medailí a na hlavě měl fez bohatě zdobený diamanty.

Úspěch jeho cesty Evropou mu natolik stoupl do hlavy, že se jeho chování stalo ještě výstřednější než dřív. Po návratu domů utratil na výzdobu svého paláce přes dva miliony liber.

O jeho pohodlí se staralo na pět tisíc sloužících. V celé dlouhé a bohaté historii osmanské říše nebylo panovníka, který by rozhazoval tolik peněz co on.

Na své večírky zval obvykle na tři sta lidí, které vítalo čtyři sta hudebníků.

O jeho zvěřinec se staralo dvě stě lidí. Pracovalo pro něj tři sta kuchařů a čtyři sta podkoní. Nádhěra, kterou zhlédl na cestě po západních zemích, zapůsobila na Abdula Azize natolik, že začal utrácet neuvěřitelné sumy peněz.

V Paříži si objednal masivní zlatou jídelní soupravu zdobenou rubíny a smaragdy. Stěny v paláci přikázal vyloužit perletí.

V Británii si koupil několik tuctů klavírů, na které se hrálo v zahradách paláce pro potěchu lidí, kteří se tu procházeli.

Z Británie také nechal přivést lokomotivy, i když v Turecku nebyly položeny koleje, po kterých by mohly jezdit.

Dále si objednal pět válečných lodí, ačkoli neměl námořnictvo.

Nadina, stejně jako všichni ostatní, slyšela vyprávět ty historky, které kolovaly po Cařihradě. A jen doufala, že se se sultánem nebude muset nikdy setkat.

Po otcově smrti, v nejtěžších okamžicích svého života, našla útočiště u Nannka Osmana. A brzy pochopila, že je to jediné místo, kde by mohla klidně žít.

Nannk Osman byl muž moderních názorů, a proto rozhodl, že jeho děti musí umět několik jazyků. A začnou francouzštinou. Proto si najal Nadinu. Po francouzštině měla následovat angličtina, italština a některé balkánské jazyky, ty považoval za obzvlášť užitečné. Nejpodivnější na celé věci bylo, že toto všestranné a hluboké vzdělání se mělo podle jeho příkazu dostat i dceři.

Jeho syny, které měl se svými prvními dvěma ženami, vyučovali muži.

Nannk velice miloval svou krásnou dcerku. Chtěl, aby se stala výraznou osobností mezi moderními ženami, které se v Turecku začaly v poslední době objevovat.

Ženy sice ještě stále nosily závoj, ale v mnoha případech to byl pouze kousek lehoučké látky.

Sultán rozhodl, že jeho konkubíny budou chodit nakupovat do obchodů samy.

Při každé takové vycházce si Nadina oblékala dlouhý plášť a tvář si zakryla závojem. Byla příliš výrazný typ, a proto by na ulici nemohla vyjít bez doprovodu.

Tou dobou přijíždělo do Cařihradu hodně Evropanů. Mezi nimi byla i řada moderně vzdělaných, emancipovaných žen.

Jenom aby mě nikdo nepoznal, říkala si s obavami Nadina, jenom aby mě nikdo nepoznal.

Když si byla naprosto jistá, že Lyle Westley už dávno opustil zahradu, pomalým krokem se vrátila k domu. Jak předpokládala, vrátný spal. Probudil se, jakmile došla ke dveřím, a rozespale vstal. Nadina prošla kolem něj a zamířila po schodech nahoru. Tam byly nádherné pokoje malé Rahmi. Děvčátko vyběhlo napřed, aby si našlo svou oblíbenou panenku.

Nadina přistoupila k oknu. Odtud viděla modravou mořskou pláň, jejíž vlny omývaly břeh zahrady. Ve výhledu jí částečně bránily stromy obsypané květy. Pátravým zrakem sledovala pevninu, ale nikoho nespatriila. Lyle Westley už byl jistě na cestě do Cařihradu. Předpokládala, že se s někým svezl.

Ale neměl peníze, proto se nejspíš vydá na britské velvyslanectví. Snad

najde nějaký způsob, jak získat vhodný oblek.

Nadina věděla, že lidé, kteří se musejí skrývat, se snaží být co nejméně nápadní. Aby přežili, musí splynout s davem obyčejných lidí. Každá sebe-menší výchylka od normálu v sobě skrývá nebezpečí prozrazení.

Jeden nepatřičný krok nebo chyba by mohly znamenat smrt. Bylo by hloupé ponechat něco náhodě.

Byl to opravdu hezký muž, říkala si Nadina a zároveň přemýšlela, zda ho ještě někdy uvidí. Potom se tomu hloupému nápadu zasmála. Westley nepochybně Tureckem jenom projíždí. Určitě přicestoval z Ruska. Jestliže byl v Rusku, což zřejmě byl, pak by mohl být pracovníkem tajné služby.

Není na světě nebezpečnější zaměstnání, zvláště musí-li agent pracovat na území Ruska. Jejich tajná služba operuje po celé Evropě a nikdo si před ní není jist.

Jsem tak ráda, že jsem mu mohla pomoci k útěku, řekla si Nadina. A v duchu se modlila, aby se co nejdříve dostal do bezpečí a už nikdy se neocítl v tak bezvýchodné situaci.

Ted' když bylo všechno za ní, padla na ni únava. Všechno mohlo taky dopadnout špatně. Co kdyby se jí ho nepodařilo zachránit?

Cítila, že by neunesla, kdyby ho chytili.

Možná že by i hrůzou omdlela, kdyby viděla, jak ho vedou na loď.

Buď opatrný! Buď opatrný!

Náhle se zasmála. Uvědomila si, že všechny její myšlenky patří muži, kterého před několika hodinami ještě vůbec neznala. A on třeba už na ni dávno zapomněl.

Když zaslechla Rahmin hlásek, kte-

rá ji k sobě volala, zjistila, že si prohlíží ruku, které se dotkly jeho rty.

Byl to první polibek, který kdy dostala od muže.

Kapitola druhá

SLUHA HLÁSIL JIŽ ODE DVEŘÍ: „Nějaký pán se dožaduje přijetí, pane.”

Britský velvyslanec zvedl hlavu od psacího stolu.

„Kdo to je?” zeptal se nevrle. „Nemám čas.”

„Pan Westley, pane.”

„Westley?” vykřikl překvapeně velvyslanec. „Okamžitě ho uveďte.”

Lyle Westley rázně vešel do velvyslancova soukromého pokoje.

Měl na sobě červený fez a oblek, v němž opustil Nadinu.

Walter Baring na něj překvapeně zíral a nakonec se upřímně rozesmál.

„Nemůžu tomu uvěřit,” prohlásil. „Kde jste k čertu byl?”

„Ze všeho nejdřív musím do Londýna odeslat telegram,” odpověděl Lyle Westley. „Potom vám všechno vypovím.”

„Už měsíc vás marně hledají,” řekl velvyslanec, „doufám, že pro ně máte nějaké informace.”

„Mám vše, co si ministerský předseda přál vědět,” řekl Lyle Westley tiše.

Sundal si fez, který si nechával do teď jenom proto, aby velvyslance překvapil, a odložil si ho na židli.

Walter Baring stiskl speciální tlačit-

ko na stole. Dveře se okamžitě otevřely.

Vstoupil jeden z jeho pobočníků.

„Westley se díkybohu vrátil,” řekl mu velvyslanec. „Okamžitě ho zaveďte k telegrafu.”

„Zajisté, pane,” odpověděl pobočník.

Přitom se na Lylea Westleye zářivě usmál a řekl:

„To je dobře, že jste se vrátil. Už jsem si myslel, že vás opustilo vaše příslověčné štěstí.”

„Tentokrát jsem unikl jen o vlasek,” pousmál se Westley, „a zachránila mě velice krásná bytost se světlými vlasy a modrýma očima.”

A Lyle Westley, následovaný pobočníkem, opustil místnost.

„To jste celý vy,” řekl mu zasmušile cestou pobočník. „Kdybych byl na vašem místě já, zachránila by mě nějaká bezzubá babka.”

Oba muži se zasmáli a vešli do zvlášť zabezpečené, uzavíratelné místnosti, odkud se posílali tajné šifrované zprávy na ministerstvo zahraničí do Londýna.

Velvyslanec už byl netrpělivý, Lyle Westley se u telegrafu zdržel dobrou půlhodinu.

Když se potom pohodlně usadil do křesla u krbu, velvyslanec mu navrhl:

„Oslavíme váš návrat sklenkou šampaňského, co říkáte?”

Došel k servírovacímu stolku, kde se ve stříbrné nádobě chladila láhev. Nalil víno do sklenky a podal ji Westleyovi.

Druhou sklenku si nalil sobě.

„Teď vážně, Westleyi,” řekl, „už jsem se začínal bát, zda se vám něco nestalo.”

„I já jsem se tentokrát trochu bál,” usmál se Lyle Westley.

Upil šampaňského a pokračoval:

„To jsem potřeboval! Ale nejvíc ze všeho se potřebuju vyspat.“

„Nahoře už na vás čeká připravené lůžko,“ odpověděl Walter Baring.

„Díky,“ usmál se Lyle Westley. „A jak vidíte, taky se potřebuji převléknout do svých šatů, které jsou tady snad někde schované.“

„Můžete být klidný. Vaše šaty jsou jedna z mála věcí, které jsou v pořádku a na bezpečném místě,“ odpověděl Walter Baring, „jinak vše ostatní je díky sultánovi den ze dne šílenější.“

Lyle Westley zvedl tázavě obočí.

„Je to tak zlé?“

„Ještě horší! Nemůžeme si být jisti, co udělá příště. Všichni jeho zaměstnanci se ho bojí, to si jistě dovedete představit.“

Lyle si znovu usrkl vína.

„Musíte mi všechno vyprávět,“ požádal velvyslance, „pokud se ještě můžu soustředit na něco jiného než na to, jak si zachránit vlastní hlavu.“

„Pustím vás do postele, jakmile mi povíte, co jste objevil.“

„Přesně to, co jste očekával,“ odpověděl Lyle. „Bulhaři jsou na tom velice špatně a jsou na pokraji katastrofy.“

Walter Baring stiskl rty, aby nemusel říci, že přesně to předpokládal.

„Rusové, kteří jsou, jak oba dobře víme, vždycky připraveni dělat potíže,“ pokračoval Westley, „se snaží ze všech sil, aby v té oblasti vyvolali co největší bouře.“

„Oznámil jste to do Londýna?“ zeptal se velvyslanec.

„Samozřejmě, a ještě spoustu dalších informací,“ odpověděl Westley, „a teď mě Vaše Excellence určitě omluví. Bojím se, že usnu, dřív než dojdu nahoru.“

„Dohlédnu na to, abyste neusnul cestou a abyste měl všechno, co potřebujete,“ ujistil ho Walter Baring a zazvonil.

Okamžitě vešel sluha a velvyslanec mu přikázal:

„Dovedte pana Westleye nahoru do jeho pokoje a postarejte se o něj. Dohlédněte na to, aby ho nikdo nerušil. Potřebuje se pořádně vyspat.“

Sluha se uklonil a Lyle Westley za ním vyšel z pokoje.

Když velvyslanec osaměl, povzdechl si.

Jeho obavy se potvrdily. Věděl, že všechno, co Westley zjistil, je pravda, jenže si nebyl jistý, co by v tom měl podniknout on.

Obvykle informoval nejprve sultána a společně pak plánovali, jak zabránit Rusům, aby dělali na Balkáně velké potíže.

Jenomže teď byla sama otomanská říše zralá na povstání. Chudoba většiny obyvatel se ještě zhoršila dvěma špatnými sklizněmi. Už několik měsíců velvyslanec očekával, že vypuknou nepokoje. Čehož Rusové bezpochyby využijí.

A Britové musí především hlídat Suezský průplav, vždyť je to vstupní brána do Indie.

Vstal od stolu a začal přecházet po pokoji. Zoufale si přál, aby to celé mohl důkladně probrat s Lylem Westleyem. Ale podle unaveného výrazu v jeho očích a podle způsobu řeči usuzoval, že Westley prožil něco velice nepříjemného. Musí mu poskytnout dostatek času, aby si důkladně odpočinul.

Lyle Westley byl živá legenda. Byl to mladík, který mohl trávit čas užíváním si radovánek společenského života v Londýně. Místo toho se stal jedním

z nejstatečnějších mužů ve službách britského impéria.

Byl jedním z nejskvělejších špiónů, kteří kdy pracovali ve službách Británie. A to byli skvělí muži. Vždyť skoro denně riskovali mučení nebo smrt.

Lyle Westley pocházel ze starobylé a velice vážené rodiny. Jeho otec, šestý baronet, vlastnil velké panství v Huntingdonshiru a byl velice bohatý.

Přirozeně očekával, že nejstarší syn půjde jeho cestou. Že si pořídí skvělé závodní koně a bude s nimi závodit v Newmarketu.

Také se domníval, že se Lyle bude starat o chod panství, které bylo v držení rodiny skoro čtyři sta let.

Místo toho Lyle nejprve odjel do Indie, kde sloužil jako řadový voják. Brzy se však stal jedním z významných hráčů ve velké hře tajné služby, která měla nejskvělejší a nejlépe propracovanou síť, jaká kdy existovala.

Když se Lyle rozhodl odejít z armády, bylo to proto, že chtěl své služby nabídnout ministerstvu zahraničí. Okamžitě jeho nabídky využili. Zoufale potřebovali nové lidi k plnění extrémně obtížných úkolů při rozšiřování impéria. Zároveň se ministerstvo ze všech sil snažilo zabránit nové válce.

Krymská válka byla katastrofou. Nejen proto, že si vyžádala tolik obětí na životech. Hrůzu, kterou museli podstoupit ranění a nemocní lidé, nejlépe popsala Florence Nightingaleová.

Navíc Rusko, které mělo ne příliš kvalitní a nejméně disciplinovanou armádu na světě, neztrácelo chuť k dalším výbojům, což bylo nebezpečné především pro sultána.

Rusové působili neustálé potíže i v Indii. Promyšleně rozdmýchávali

nenávist mezi Afghánistánem a obyvateli severozápadní Indie. Nebylo pochyb, že teď se Rusko zaměřilo na osmanskou říši.

Velvyslanec si uvědomil, že sedí na velice horkém křesle. Proto tolik potřeboval nové informace. Mohl jenom doufat, že Lyle nebude spát příliš dlouho.

Ale Lyle Westley spal plných čtyřicet hodin. Pak ho probudil hlad. S chutí se najedl a znovu hluboce usnul. Definitivně se probudil druhého dne odpoledne a cítil se odpočatý a schopný jasně uvažovat.

Ačkoli byl na smrt znavený, postaral se, ještě než usnul, o vypůjčené šaty. Věděl, že je musí vrátit, než si jejich majitel všimne, že mu chybějí.

Zařídil to velvyslancův osobní komorník.

Když se Lyle probudil, zazvonil na sluhu. Ještě dřív než mu přikázal, aby připravil koupel, zeptal se ho:

„Dopravili jste šaty, které jsem měl na sobě, zpátky, jak jsem vám řekl?“

„Ano, pane,“ odpověděl sluha. „Odnesli je tam pozdě v noci a dali je do domku, který jste popsal.“

„Neviděl toho muže nikdo?“ zeptal se Lyle přísně.

Sluha zavrtěl hlavou.

„Je to velice zkušený muž - chodí jako stín - nikdo ho nevidí, ani neslyší.“

Lyle v duchu s uspokojením konstatoval, že nebezpečná operace byla ukončena bez jakýchkoli nepříjemných dozvuků.

Když se oblékal, rozpomněl se na dívku, která mu tolik pomohla.

Jak chytře si počínala! To by nedokázal každý. A taky byla jednou z nejkrásnějších žen, které v poslední době vi-

děl. Ale v této chvíli na ni myslel spíše jako na nadpozemskou bytost než na překrásnou ženu. Vždyť ho svým rozhodným jednáním zachránila před jistou smrtí.

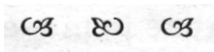
Možná že bych jí měl poslat květiny nebo nějaký dárek jako poděkování, napadlo ho, když si na sebe bral sako.

Ale téměř okamžitě to zavrhl. Bylo by to strašně nebezpečné nejen pro ni, ale i pro něho.

Doufal, že se mu podařilo ztratit se Rusům a důkladně za sebou zamést všechny stopy. Ale zároveň si byl jistý, že je Cařihrad plný špehů.

Bude moci mluvit o velikém štěstí, jestliže ho nenajdou. Až půjde po zaplněných ulicích, vždycky bude muset počítat s tím, že mu někdo bodne dýku do zad.

Sešel dolů. Cestou si říkal, že by bylo čiré bláznovství, kdyby zůstal v Cařihradě.

Nadina se neodvážila nahlédnout do domku na zahradě po celé dva dny.

Když se blížil den příjezdu Nannka Osmana, zašla tam i s Rahmi. Nejdřív zahlédla červený fez a pak si všimla, že vedle županu visí košile.

S úlevou si oddechla a rázem se jí zdálo, že svět kolem je zase nádherný. Slunce krásně svítí a ptáci zpívají.

Lyle Westley ji nezklamal. Nebudou žádné problémy se ztracenými šaty.

To zároveň znamenalo, že se dostal do bezpečí. Předpokládala, že tím bezpečným místem je britské velvyslanectví.

Nadina si stejně jako Lyle Westley uvědomovala, že Rusové jsou všude. Měl by být opatrný! Nadmíru opatr-

ný! řekla si. A jako vždycky se krátce pomodlila za jeho bezpečí.

Když to odpoledne nesla Rahmi z ložnice, kde holčička po obědě spala, uslyšela zezdola nějaké hlasy. Rahmi se naklonila přes zábradlí a dala se do radostného křiku.

„Tati! Tati!“ volala.

Než ji Nadina mohla zastavit, vysmekla se jí z náruče, seběhla po schodech dolů a vrhla se k otci.

Zvedl ji, políbil a pevně ji sevřel. Potom se zeptal:

„Byla jsi hodná, zatímco jsem byl pryč, a stýskalo se ti po mně?“

„Už jsi tady! Už jsi tady!“ prozpěvovala si Rahmi. „Přivezl jsi Rahmi nějaký dárek?“

„Mám pro tebe spoustu dárků,“ řekl, „ale nejdřív musíš pozdravit tyto velice vzácné a významné hosty, kteří počtí náš skromný dům svou vznešenou přítomností.“

V té chvíli došla Nadina na konec schodů. Přistoupila k Nannku Osmanovi, aby se postarala o malou tak, jak byla její povinnost.

Spatřila muže, který stál za Nannkem. Byl to vysoký, přitloustlý Turek s mohutnými vousy a červeným fezem na hlavě.

Měla dojem, že už ho někde viděla. Náhle si uvědomila, že to je velkovezír. Byl to druhý nejdůležitější muž v Turecku hned po sultánovi.

Zůstala stát v půli cesty. Přemýšlela, zda má o své vůli odvést malou Rahmi, nebo počkat na Osmanův pokyn.

V té chvíli si jí velkovezír povšiml a vzápětí se zeptal:

„A kdo je tahle mladá dáma?“

Samozřejmě mluvil turecky a Nannk Osman mu odpověděl:

„Je to Francouzka - mademoiselle

Revonová - a učí mou dceru jazyky. Začaly s její mateřštinou."

Protože o ní mluvil, Nadina pokládala za správné, aby se lehce uklonila.

Velkovezír popošel několik kroků směrem k ní a zeptal se:

„Jak se vám v Turecku líbí? Jste tady šťastná?"

„Velice šťastná," odpověděla s lehkou úklonou Nadina, „moje žákyně je výjimečně nadaná a inteligentní. Je to pravá dcera svého otce."

Z výrazu tváře Nannka Osmana pochopila, že se zachovala správně.

Bylo vidět, že ho její slova chvály potěšily.

„Mluvíte dobře turecky, mademoiselle," řekl velkovezír.

„Děkuji, vážený pane, za vaši laskavost," odpověděla Nadina.

Ale věděla, že říkal pravdu. Její turečtina byla skutečně velmi dobrá.

To byla zásluha jejího otce. Ten si přál, aby se seznámila s jazykem každé země, kterou navštívili. A trval na tom, aby to nebyla jen taková školní znalost. Chtěl, aby se naučila plynně hovořit. A Nadina to zvládla. Proto teď obstála se ctí.

Nannk Osman jí dal děvčátko do náruče. Zatímco Rahmi ještě poňukávala, že chce zůstat s ním, odváděl velkovezíra do nejkrásnějšího salonu ve svém paláci.

Byl skutečně nádherný sál. Nábytek byl vyřezávaný a zdobený zlatem a ze stropu visel velký křišťálový lustr.

Když opouštěli halu, Nadina si uvědomila, že se za ní velkovezír otočil. Nebylo pochyb o tom, že v jeho tmavých očích se zračil obdiv.

Nadina si odváděla Rahmi nahoru. Cestou si pomyslela, jaké měla štěstí, že Nannka Osmana nerozzlobilo, když

Rahmi za ním tak nečekaně přiběhla. To by si jeho manželky nikdy nedovolily. Měly totiž zakázáno objevit se dřív, než byly pozvány, nebo dokud za nimi jejich manžel nepřišel.

Už se to víckrát nesmí stát, umiňovala si Nadina. Ale věděla, že její zaměstnavatel byl dnes ve velice dobré náladě, protože ho poctil návštěvou velkovezíra.

Nannk Osman byl nadmíru ctižádostivý muž. Byl rozhodnut stát se nejen ještě bohatší, ale taky ještě významnější osobou.

Nadina předpokládala, že cílem jeho snažení je stát se pašou. Byla si jista, že využil vlivu nejednoho ministra a nejedné významné osobnosti, aby dosáhl postavení, které teď zaujímal. Přemýšlela, co asi v této chvíli plánuje, že doveze z Evropy. Nebo možná naopak uvažuje, co jiného by vyvezl. Rozhodně však jeho počínání přinese Turecku peníze.

Nadina si uvědomovala - jako všichni v této zemi - že hospodářská situace v Turecku není dobrá.

A jak by taky mohla být jiná, když se sultán chová tak, jak se chová?

Zrovna dneska ráno jí jeden sluha sdělil novinky z pašova paláce.

„Sultán," řekl, „si ve svých nádherných salonech hraje s kohouty a se slepicemi."

A se smíchem pokračoval:

„Jeho úředníci nesmějí hnout ani brvou, když sultán honí tu zatracenou drůbež z místnosti do místnosti. A co si myslíte, že udělá, když je chytí?"

„Nemám nejmenší tušení," odpověděla Nadina.

„Zavěsí jim na krk nejvyšší vyznamenání za statečnost!" zajíkal se smíchy sluha. „A sluhové z paláce musí

dohlédnout na to, aby se ani jeden kohout nebo slepice neobjevili bez své medaile."

To je šílené, naprosto šílené!

Nadina si pochopitelně byla vědoma, že by byla chyba, kdyby to nějak komentovala, proto mlčela.

Od manželek Nannka Osmana se dověděla, že Abdul Aziz má novou otrokyni. Šestnáctiletou Kavkazanku Mihri. Sultán s ní prý tráví každou noc a hodně času i ve dne. Rahmina matka snížila hlas až k šepotu, když Nadině sdělovala:

„Sultán daroval Mihri peníze. Spoustu peněz!"

Potom se zmínila o sumě, která se v přepočtu rovnala milionu liber. Nadině se to zdálo nepravděpodobné.

Stejně jako všechny ty zvěsti, které přicházely z paláce.

Občas prý sultán vyžaduje od svých dvořanů, aby padli na kolena a líbali mu nohy, teprve pak s ním smějí promluvit.

Ani k vládě se nechová nejlépe, v poslední době prý odmítá číst listiny napsané obyčejným inkoustem.

Trvá na tom, aby každý dokument, který se mu dostane do ruky, byl psán červeně.

Nadina měla za to, že většina histerek jsou pouhé pomluvy, ale přesto se obávala, co přinese budoucnost. Budoucnost, která se samozřejmě bude týkat i jí.

V Turecku se cítila poměrně v bezpečí, ale teď zase trochu znejistěla. Uvědomovala si, že všude kolem je jistě plno ruských špehů.

Nadina se najednou začala bát, aby odsud nemusela odejít. Netušila, kam by šla, když zůstala sama, bez rodičů. A taky bez peněz. Šetřila každou ko-

runu, kterou dostala od Nannka Osmana, ale to byl obchodník a příliš štedrý rozhodně nebyl.

Nadina dobře tušila, co si Nannk Osman myslí. Že zajištěná střecha nad hlavou a pravidelná strava, je dostatečná odměna.

Jen nerad jí dával každý měsíc pár tureckých mincí.

Nadina věděla, že v žádné jiné zemi by si za ně toho mnoho nekoupila.

Ale teď neměla moc času přemýšlet o těchto věcech. Hrála si s Rahmi, která trochu zlobila, protože chtěla za otcem.

„Chci ty dárky, které mi přivezl," opakovala stále dokola.

Nadina doufala, že velkovezír nezůstane v paláci dlouho. Věděla, že Nannk Osman by chtěl být se svou dcerou.

Nakonec trvalo celé dvě hodiny, než se velkovezír zvedl a odešel. Když Nannk Osman konečně přinesl holčičce dárky, nemohla Rahmi nadšením ani promluvit. Seděla otcí na klíně a s veselým pokřikem je rozbalovala. Ale po chvíli byla unavená, a když si toho Nannk Osman všiml, řekl Nadině:

„Musí jít spát. Zítra budu doma a může být se mnou skoro celý den."

„To se jí bude určitě líbit," odpověděla Nadina. „Teď je unavená, ale zítra vám přednese krátkou básničku, kterou se naučila francouzsky. Doufám, že budete spokojený."

Nannk Osman se usmál a odpověděl:

„Určitě budu."

Nannk Osman políbil dceru, a když vstal, řekl:

„Velkovezír se o vás zajímal, mademoiselle. Má za to, že je ode mě velice moudré, když nechávám svou dceru

učit francouzsky už v tak raném věku."

„Je to nejvhodnější doba," odpověděla Nadina, „za několik let bude mluvit jako rodilá Francouzka. Potom začneme s italštinou nebo nějakým jiným jazykem, jak si budete přát.“

Doufala, že to bude ona, kdo bude malou Rahmi dál učit jazyky, ale teď o tom měla jisté pochybnosti.

Když Nannk Osman odešel, Nadina se vzdálila do svého pokoje. Chtěla si ještě chvilku číst, než se bude muset připojit k ostatním ženám, které bydlí v domě.

Ty ženy byly nevzdělané, vždyť nečetly ani noviny, ani knihy, a Nadině se nepodařilo najít s nimi společnou řeč. Myslely jenom na nové šaty a šperky a hlavně aby se líbily svému pánovi.

Nadina měla na čtení málo času. Nannk Osman nebyl člověk, který by příliš četl. Kromě finančních zpráv nebo knih týkajících se obchodu nepřčetl téměř nic.

V jeho domě ve městě však byla spousta knih. Nebyly, pravda, nejnovější. Nicméně Nadině připadaly zajímavé.

Podařilo se jí přemluvit sluhy, aby některé z nich přivezli do domu, ve kterém trávili letní období.

Teď právě četla jakési historické pojednání o Egyptě. Ačkoli kniha byla psána arabsky, rozuměla jí. Vždyť v Egyptě pobývala nějakou dobu s otcem a naučila se arabsky mluvit i číst.

V knize se dočetla o strašlivých krutostech, která páchal Mohamed Ali.

Příběh se odehrával v době, kdy Napoleon vstoupil do války s Británií.

Mohamed Ali byl syn albánského muslimského rybáře. V jedné z bitev by se málem utopil, kdyby ho v poslední chvíli nevytáhli na loď admirála Nelsona.

Byl to vynikající válečník. Uměl číst i psát, ale chlubil se především schopností vyčíst z lidských tváří charakter a povahu člověka.

Po Napoleonově výpravě do Egypta pracoval Mohamed Ali ve službách tureckého sultána v boji proti britským vojskům.

Jedno vítězství oslavil tím, že vstoupil do Káhiry po ulici lemované hlavami britských vojáků naraženými na kůly.

Jeho nejznámějším činem bylo pozvání pěti set vůdců povstání na slavnostní večeři do káhirské pevnosti.

Když se skvěle najedli, Mohamed Ali přikázal uzamknout dveře. Všichni hosté byli krutě povražděni. Jen několika málo z nich se podařilo utéci.

To byl jeden z příběhů, které Nadina našla v knihovně Nannka Osmana.

Při té příležitosti si uvědomila, že Turci jsou nejen výborní vojáci, ale že jsou taky velice krutí. Každá další historka ji vystrašila ještě víc. Ale přinutila se uvažovat s chladnou hlavou.

Znovu a znovu se přesvědčovala, že jako francouzská učitelka muslimského dítěte je naprosto bezvýznamná osoba, a proto jí nehrozí žádné vážné nebezpečí.

Druhého dne nebylo s Rahmi k vydržení. Otec na ni neměl tolik času, kolik jí slíbil. Musel totiž nutně do města.

„Vrátím se co možná nejdřív," přislíbil Nannk Osman.

Rahmi se s tím musela smířit. Ten den Nannk Osman přímo sršel

dobrou náladou. Nadina se domnívala, že se patrně chystá na nějaké významné obchodní jednání, které mu vynesou spoustu peněz. Ale taky věděla, že kromě obchodu ho opravdu zajímá jenom jeho malá dcerka. To bylo citlivé místo tohoto muže ze železa. Nebo spíš ze zlata!

Nannk Osman se vrátil odpoledne. Okamžitě si šel zaplavat. Potom odpočíval ve svém komfortně vybaveném zahradním domku.

Jakmile Rahmi uslyšela, že se otec vrátil, chtěla jít za ním. Ale přání se jí splnilo, až když slunce trochu ztratilo svou sílu. Teprve potom pro ni otec poslal.

Hrál si s ní asi hodinu a poté si nechal zavolat Nadinu.

Byli v zahradě, a když Nadina přišla, Nannk Osman řekl:

„Dejte Rahmi spát a pak přijďte za mnou do salonu. Chci si s vámi o něčem promluvit.“

„Vynasnažím se přijít co nejdřív,“ odpověděla Nadina.

Odvedla Rahmi nahoru do její ložnice, svlékla ji, umyla a uložila do postele.

Když jí dávala polibek na dobrou noc, Rahmi ji velmi pevně objala kolem krku.

„Mám tě ráda, m'mselle,“ řekla. „Mám tě moc ráda!“

„Já tebe taky,“ odpověděla Nadina. „Teď spi a zítra si s tebou zase tatínek bude hrát.“

„Budeš mi vyprávět pohádku?“ zaprosila Rahmi.

„Budu, ale ty mi taky nějakou řekneš,“ odpověděla Nadina.

Holčička se zvonivě rozesmála.

„Rahmi poví krátkou,“ řekla, „a ty dlouhou.“

„Uvidíme,“ odpověděla Nadina s milým úsměvem.

Pomyslela si, jak velmi se malá Rahmi podobá svému otci - je připravena smlouvat o všem. A vždycky tak, aby to bylo pro ni výhodné.

Nadina se podívala do zrcadla a upravila si vlasy. Potom sešla dolů.

Sluha jí řekl, že pána nenalezne v malé pracovně, ale v salonu.

Zaklepala a vešla.

Nannk Osman seděl v pohodlném křesle uprostřed místnosti. Nadina se u dveří uklonila a pak došla až k němu. Cítila, že si ji zkoumavě prohlíží. Povšimla si zvláštního výrazu v jeho očích.

Když k němu přistoupila, vybídl ji:

„Posaďte se, mademoiselle. Musím vás s něčím seznámit.“

Nadina poslechla.

S napětím očekávala, co řekne. Nevěřila, že by jí chtěl něco vytknout. Dobře si všimla, jak je s její prací spokojený, jak ho těší, kolik už se toho Rahmi naučila francouzsky.

Chvilí bylo ticho a pak Nannk Osman pravil:

„Včera, jak víte, nás navštívil velkovezír. Hovořili jste spolu. Dnes pro mě poslal, protože si přál se mnou o vás mluvit.“

„O mně?“ zeptala se Nadina překvapeně. „Ale proč? Co říkal?“

Najednou se začala bát, že velkovezír jistě chce, aby učila jeho děti. Ale ona byla šťastná tady, a Rahmi milovala.

Nepřála si ani v nejmenším opustit tento dům, i kdyby to mělo být na tak významné místo.

„Velkovezír mi dnes odpoledne důvěrně sdělil,“ pokračoval Nannk Os-

man, „že si přeje, abyste se stala jeho ženou.“

Jako by vedle Nadiny zčistajasna udeřil blesk. Nevěřicně se zahleděla na Nannka Osmana. V první chvíli nebyla schopna reakce.

Nakonec zašeptala hlasem, který jako by jí ani nepatřil:

„Řekl jste..., že si přeje..., abych... se stala jeho... ženou?“

„Tak mi to řekl," potvrdil Nannk Osman, „a je to samozřejmě velká pocta.“

„Ale..., on je ženatý..., má manželku!" koktala Nadina.

Nannk Osman se usmál.

„Velkovezír je pochopitelně muslim a může mít čtyři ženy. V současné době má jenom dvě a vy byste byla třetí.“

„Ale... já jsem... křesťanka," protestovala Nadina.

Nannk Osman se opět usmál.

„Tak budete francouzská sultánka," nenechal se vyvést z míry.

„Nemůžu tomu... uvěřit," vyhrkla Nadina. „Nemůže mi nabídnout něco tak... tak...“

Zarazila se, protože věděla, že cokoliv by teď řekla, by bylo chápáno jako urážka.

„Je to velká čest!" opakoval důrazně Nannk Osman.

Ale přesto jen s největším přemáháním teď tiše prohodila:

„Musíte chápat, že jako křesťanka a Francouzka nemám v úmyslu se provdat za muslima.“

Nannk Osman se na ni zkoumavě zadíval.

Uvědomila si, že ho její odpověď opravdu překvapila.

„Myslím, že jste to nepochopila," řekl. „Velkovezír by vás taky mohl požádat, abyste se stala jednou z jeho milostnic. Místo toho vám prokázal tu největší možnou poctu, když chce, abyste se stala jeho manželkou.“

Rozhostilo se hluboké ticho a po chvíli Osman pokračoval:

„Vím, o čem přemýšlí v této velmi těžké době. Věřím, že byste mohla sehrát v historii naší země stejnou roli jako Aimée Dubucq de Rivery, kterou mu svým zjevem tolik připomínáte.“

Nadina mu hned neporozuměla, ale vzápětí si uvědomila, co má na mysli.

V Turecku snad nebyl nikdo, kdo by neznal úžasný příběh francouzské sultánky.

Koncem minulého století alžírští piráti zajali ve Středozemním moři francouzskou dívku. Ukončila studia ve Francii a vracela se na rodný Martinik.

Protože byla vskutku překrásná, věnovali ji jako dar tureckému sultánovi Abdulu Hamidovi I. Bylo mu téměř šedesát a znuděn životem měl za to, že nic zajímavého už od něho nemůže očekávat.

Měl spoustu milostnic, které ho už dávno nezajímaly. Aimée byla dost chytrá, aby si uvědomila, že z této situace není pro ni úniku. Prošla školou lásky a čekala, až na ni přijde řada a bude odvedena do sultánovy ložni-

Kapitola třetí

NADINA SE NA CESTÁCH S OTCEM naučila umět se ovládat, a to za každé situace.

ce. Jednoho dne se tak stalo. Sultán, který už opravdu od života nic nového neočekával, byl překvapen její krásou, ale především její moudrostí. Abdul Hamid, který byl sultánem jedenáct let, celý omládl.

Když mu porodila syna, z vděčnosti ji skvěle zabezpečil. Jako Nasha, což znamenalo Kráska, zaujala místo neseaditelné favoritky.

Její vliv byl patrný nejen v paláci, ale i mimo něj. Když Abdul Hamid zemřel, získala si i přízeň Selima, sultánova syna a dědice jeho majetku.

Velmi se sblížili a Selim pak vládl s její pomocí.

A tak podle francouzského vzoru byla přeorganizována armáda.

Francouzští inženýři postavili továrnu na výrobu děl. Francouzské vojenské příručky byly přeloženy do turečtiny.

První turecký týdeník dostal název *Le Moniteur de l' Orient*.

Bylo přirozené, že vztah Aimée a Selima se stal terčem ostré a mnohdy velmi nevybíravé kritiky. Ona, původem Francouzka, musela po smrti svého muže žít životem počestné vdovy.

Selim se nezajímal o svůj harém a zemřel bezdětný.

Šuškal se, že Aimée a Selim byli milenci. A ti, kteří milovali splétání intrik, se nechali slyšet, že Selim pro syna Aimée představoval vlastně jedinou překážku na cestě k moci.

Očekávalo se, že proti Selimovi zorganizuje vzpouru.

Ale všichni v paláci i mimo něj věděli, jaký obrovský vliv má Aimée na mladého sultána.

Za jeho vlády nastaly velké potíže. Turecko bylo napadeno Francií, ale Selim na radu Aimée urychleně jmeno-

val prvního tureckého velvyslance ve Francii.

Nakonec Selima přinutili rezignovat janičáři, příslušníci elitních pěších oddílů, kteří měli velikou moc.

Na trůn nastoupil Selimův nevlastní bratr Mustafa, ale jeho vláda netrvala příliš dlouho. Po krvavé vzpouře se stal vládcem Mahmud - syn Aimée - a vládl jedenatřicet let.

Vysloužil si titul Reformátor.

Ale reformy, kterých bylo zoufale potřeba, prosadila svým vlivem jeho matka.

Když nakonec Aimée, královna matka, zemřela, stala se předmětem zbožnění po celém světě muslimů.

Její moc a přízeň, kterou věnovala třem sultánům, se stala legendou v dějinách Turecka.

Ted' už všichni o malé francouzské dívce z Martiniku hovořili s hlubokou úctou.

Celý ten příběh proběhl Nadině hlavou. Ačkoli o tom dřív nepřemýšlela, uvědomila si, jak velmi Aimée připomíná. I její vlasy byly zlaté, měla i souměrný obličej, v kterém zářily velké modré oči. Patrně i ústa, která podle historiků měla Aimée dokonale tvarovaná, se podobaly ústům uctívané Aimée.

Nadina byla chytrá, a proto chápala velkovezírovy důvody, proč po ní zatoužil. Ale nedokázala si představit nic horšího než být zavřená v jeho paláci a patřit mu.

Nadina s rodiči procestovala kus světa, ale její otec, který dobře viděl, jak dceřina krása přitahuje oči všech mužů, byl jejím nejpřísnějším strážcem.

A tak muži, kteří na ni se zalíbením pohlíželi, se neodvážili k ní přiblížit. Stejně jako ji chránil otec i svou ženu,

jejíž krása nezanechala nikoho netečným.

Nadina teď nemyslela na nic jiného, než jak se z této situace dostane. Usilovně přemýšlela, co by měla podniknout.

Protože mlčela, Nannk Osman to považoval za souhlas.

„Velkovezír," řekl, „je dnes a zítra zcela zaneprázdněn. Ale navštíví nás pozítří. Potom naplánuje vaši svatbu."

Povzdechl si.

„Malé Rahmi se bude stýskat," řekl, „ale nějak to musím zařídit, aby mohla pokračovat ve výuce francouzštiny. Když jí dám hodně dárků, doufám, že na vás časem zapomene."

Pousmál se a pak dodal:

„Jak jsem řekl velkovezírovi, hluboce si vážím toho, že právě v mém domě našel ženu, po které zatoužil."

Z uspokojení v jeho hlase Nadina pochopila, že se za ní vězeňská brána už zavřela.

Chtělo se jí křičet, ale ovládla se a zadržela:

„Jistě chápete, pane, že je to pro mě opravdu překvapivá zpráva. Ráda bych si to celé v klidu promyslela, ačkoli si samozřejmě nesmírně vážím toho, co jste mi právě sdělil."

„Jistě, jistě," souhlasil Nannk Osman, „ale až velkovezír v úterý přijde, potěšte ho tak, jak by měla každá žena potěšit muže."

Teď mluvil přísně. Jistě vytušil její skrytý nesouhlas, což se ho samozřejmě nemile dotklo.

Nadina s nenapodobitelnou grácií vstala a držíc hlavu vzpříma, řekla tiše:

„Chtěla bych si jít odpočinout, pane."

Uklonila se.

„Jen jděte," propustil ji, „potom oslavíme tuto šťastnou událost. Uspořá-

dám pro velkovezíra hostinu a to mu ukáže lépe než všechna slova, jak velice si cením jeho přízně."

Nadina měla pocit, že to už déle nese.

Chvatně opustila místnost a vyběhla po schodech do své ložnice. Tam klesla na postel.

Neplakala, jak by možná učinila mnohá jiná žena. Začala usilovně přemýšlet.

Nejprve v modlitbách oslovila svého otce.

Mluvila s ním, jak to vždy dělávala od té doby, co zemřel:

„Pomoz mi, tatínku! Co bys dělal, kdybys byl na mém místě?"

Viděla otce mnohokrát se rozhodovat. A to ve velmi vypjatých situacích. Kolikrát se jen museli stěhovat ze země do země. Museli se skrývat.

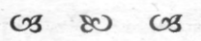
Žít ve strachu, že budou prozrazeni a jejich nepřátelé je najdou.

Byly to okamžiky, kdy prozrazení viselo na vlásku.

A přesto přežili a byli spolu nevysslovně šťastni.

Pomoz mi, tatínku, pomoz mi! modlila se v duchu znovu.

A náhle znala odpověď.

Příštího dne ráno Nannk Osman odjel do města. Jakmile byl pryč, oznámila Nadina vrchnímu správci, že chce jet nakupovat.

Na tom nebylo nic divného.

Jenom se jí zeptal, na kdy si přeje připravit kočár.

Odpověděla, že by chtěla odjet hned po obědě.

Rahmi v té době odpočívá a může být s matkou.

Nadina poobědvávala se dvěma manželkami Nannka Osmana a jejich syny.

Potom se obrátila s prosbou na Rahminu matku, zda by se po dobu její nepřítomnosti nepostarala o dcerku.

„Když jdete nakupovat, proč tak brzy?“ zeptala se jí žena. „Šla bych s vámi, potřebuju nějaké nové šaty.“

To Nadina očekávala. Právě proto se rozhodla, že půjde hned po obědě.

Turecké ženy si po obědě rády zdřímnou, těžko snášejí polední žár.

Nadina se omluvila a odešla z jídelny.

V pokoji si navlékla dlouhý plášť a tvář si zakryla lehounkým závojem. Věděla, že v tomto oblečení rozhodně nevzbudí žádnou pozornost. Ženě takto zahalené může být osmnáct, ale taky osmdesát.

Bylo by naprosto nevhodné, kdyby se do obchodů nebo na trh vydala v evropském oblečení.

Pohodlný kočár tažený dvěma koňmi ji dovezl do města. Tam přikázala vozkovi, aby ji zavezl k obchodu, o kterém věděla, že se nachází v těsném sousedství britského velvyslanectví.

Koně zastavili před obchodem, který měl několik poschodí.

„Tady na mě počkejte,“ přikázala Nadina. „Zdržím se poměrně dlouho, mám toho spoustu, co si musím koupit.“

Vozka místo odpovědi jen něco zavřel a přikývl na důkaz, že porozuměl.

Nadina si řekla, že je tomu asi rád, jistě si zatím důkladně zdřímne. Proto ho nebude nijak zvlášť zajímat, jak dlouho bude čekat.

Vešla do obchodu, ve kterém už

mnohokrát nakupovala. Prošla přízemím a dostala se do zadní části budovy.

Byla si jistá, že tady bude další vchod, a nebyla zklamaná. Byly tam dveře vedoucí na špinavý dvůr, kudy se dostala do úzké uličky, která byla jenom o trochu širší než chodba.

Po ní se vrátila na hlavní ulici, odkud to bylo jenom kousek na britské velvyslanectví. Byla to velká budova stojící v zahradě. Na stožáru u hlavního vchodu vlála britská vlajka. Po obou stranách brány stáli strážci.

Nadina vešla dovnitř. Prvního, koho potkala, se váhavě zeptala na pana Lylea Westleye. Když muž pro jistotu zopakoval jeho jméno, Nadina se ulekla, zda už neodjel.

„Apan Westley vás očekává?“ zeptal se sluha.

„Ne, ale řekněte mu, že s ním chce mluvit mademoiselle Nadina Revonová,“ odpověděla Nadina a přitom si odhrnula závoj.

Sluha vypadal překvapeně, ale neřekl nic.

Dovedl Nadinu do haly, a protože tam nikdo nebyl, Nadina si odložila i dlouhý hábit.

Když se sluha vrátil, vypadala úplně jinak než předtím.

Měla na sobě hezké mušelínové šaty stejné barvy jako její oči.

Podívala se na sebe do zrcadla a pomyslela si, že právě takto může vypadat dívka přicházející z ulice de la Paix.

Ale ona místo toho přijela z muslimského domu, kde se dověděla, že byla poctěna tím, že se stane velkovezírovou třetí manželkou.

„Pojďte, prosím, za mnou, mademoiselle,“ požádal ji sluha.

Následovala ho chodbou a nakonec vešli do jedné dveří.

V krásném salonu zařízeném v anglickém stylu čekal Lyle Westley.

Nadina byla tak ráda, že ho vidí, až vykřikla úlevou.

Málem se k němu rozběhla.

I on vypadal jinak než tehdy, kdy utíkal v šatech Nannka Osmana. Zdál se jí mladší a nepochybně víc anglický. A byl opravdu velice hezký.

Podal jí na přivítanou ruku.

„To je ale překvapení, mademoiselle," prohlásil. „Jsem upřímně rád, že vás zase vidím."

„Přišla jsem za vámi, protože potřebuji pomoci," odpověděla Nadina. „Věřte mi, nerada vás obtěžuji, ale nevím o nikom, na koho bych se mohla obrátit."

„Víte, že po tom, co jste pro mě udělala," uklidňoval ji Lyle Westley, „jsem vaším dlužníkem a samozřejmě vám pomůžu, pokud to jen trochu bude v mých silách. Prosím, posaďte se."

Nadina usedla do křesla, na které jí ukázal. Lyle Westley si ji zkoumavě prohlížel a uvědomil si, že se nemýlil. Je to skutečně jedna z nejkrásnějších žen, jaké kdy viděl.

Mezi snědými tureckými ženami, které potkával na ulici, a ženami, se kterými se setkával v Rusku, mu Nadina připadala jako vzácná květina. Vzápětí si uvědomil, že dočista zapomněl, že není Angličanka, ale Francouzka.

A francouzské dívky, pokud nepocházely z Normandie, nemívaly obyčejně tak jasné modré oči.

Lyle Westley se posadil proti Nadině a zeptal se:

„A teď mi prozradte, jaké máte potíže."

„Musím neprodleně opustit Turecko!" odpověděla Nadina.

Lyle Westley zvedl tázavě obočí.

„Neprodleně? Ale proč? Když jsem vás slyšel zpívat tu anglickou ukolébavku, domníval jsem se, že jste tady šťastná."

„Byla jsem," souhlasila Nadina, „ale... něco se stalo a musím odjet."

„Kam jedete?" zajímal se Westley.

Nadina se nadechla. Pak se na něj zadívala, aby mohla sledovat, jak bude reagovat na její slova, a zašeptala:

„Do Anglie... Musím jet do Anglie, protože tam budu... v bezpečí."

Lyle Westley znovu tázavě pozvedl obočí.

„Do Anglie?" podivil se, „proč ne do Francie?"

„Protože... protože jsem vlastně... Angličanka."

Překvapeně se na ni zadíval.

„Angličanka!" vyhrkl a údivem povstal. „Proč se tedy vydáváte za Francouzku, když my, Angličané, jsme tady v Turecku přijímáni tak srdečně od té doby, co jsme za krymské války Turkům pomohli."

„Já vím," řekla Nadina, „ale pro mě bylo bezpečnější vydávat se za Francouzku."

Lyle Westley teď už ničemu nerozuměl.

„Bezpečnější? To nechápu."

Po chvíli ticha Nadina hlesla:

„Asi by nebylo dobré, pro vás dobré, kdybych vám řekla víc... Ale snad byste mi mohl pomoci... dostat se do Anglie... Nemám totiž žádné peníze. O nic jiného vás nežádám."

Lyle Westley se znovu pohodlně usadil v křesle.

„Existuje spousta důvodů, proč byste mi měla věřit a říct mi přece jen tro-

chu víc. Pro někoho tak mladého a krásného, jako jste vy, by nebylo snadné cestovat do Anglie bez doprovodu, a navíc se za vás cítím odpovědný."

Z dívčina obličeje vyčetl, že Nadina usilovně rozvažuje, zda mu má svěřit víc, než dosud učinila. Připadalo mu to divné a zároveň zábavné. Byl zvyklý, že mu lidé svěřovali svá tajemství ochotně a rádi.

A teď tato mladá dívka zvažuje, zda on je ten pravý, komu může důvěřovat.

Nespustil z ní oči a vyčkával.

Konečně Nadina řekla:

„Můj otec vždycky říkal, že je chyba svěřovat se cizím lidem, a i pro vás bude patrně lepší, když budete vědět co nejméně, pokud by se měly později objevit nějaké potíže."

Ta slova Lylea Westleye překvapila. Pokládal skoro za nemožné, že by tato krásná dívka měla nějaké důležité tajemství.

A proč říká, že by ho to mohlo případně ohrozit?

Život ho naučil být obezřetným, proto on sám nevěřil nikomu, ani svému vlastnímu stínu, jak říkával.

Přikývl:

„Chápu přesně vaše pocity. A zároveň si myslím, že než vám pomůžu, musíte mi aspoň říct, koho se bojíte."

„Tak dobrá," souhlasila Nadina. „Velkovezír mě požádal, abych se stala jeho... třetí manželkou."

Mluvila tiše, s očima upřenýma do země.

„Velkovezír?" vykřikl Lyle Westley.

„To snad ne."

„Včera přišel do domu Nannka Osmana," vysvětlovala Nadina, „a můj zaměstnavatel to považuje za

velkou čest, že chce, abych právě já se stala jeho ženou."

„Jste si jistá, naprosto jistá, že to má skutečně v úmyslu?" ubezpečoval se Lyle Westley.

„Myslí si, když jsem Francouzka a mám světlé vlasy, že jsem jako Aimée Dubucq de Rivery," vysvětlovala Nadina.

K tomu už nemusela nic dodávat.

Lyle Westley znal příběh Aimée tak důvěrně jako pohádku o Popelce.

Také si byl vědom sultánových libůstek a chápal velkovezírovy důvody.

A navíc byla Nadina opravdu neobyčejně přitažlivá žena.

Nahlas řekl:

„A vy neuvažujete o tom, že byste přijala tak vysoké postavení v Turecku?"

„To bych radši... zemřela!" prohlásila Nadina rozhodně. „A protože jsem Angličanka, musím odjet do své vlasti, i když jsem tam nikdy nebyla."

„Vy jste nikdy nebyla v Anglii?"

Na okamžik se odmlčela, než vážavě pronesla:

„Můj otec se tam nemohl z osobních důvodů vrátit."

Lyle Westley se naklonil dopředu.

„Můžete mi říct, jak se váš otec jmenoval?"

Znovu dlouho váhala, než odpověděla:

„Richard Talbort."

Kdyby hodila do pokoje bombu, nemohla by Westleye víc překvapit.

Narovnal se a nevěřicně opakoval:

„Richard Talbort? Myslíte toho diplomata Talborta?"

„Ano..., to byl... můj otec."

Říct, že Lyle Westley byl překvapený, je slabé slovo. Každý, kdo kdy měl co do činění s diplomatickými služba-

mi nebo s ministerstvem zahraničí, věděl, že Richard Talbort byl snad nejhledanější muž světa.

Jako úspěšný mladý diplomat odjel v roce 1854 do Ruska k carskému dvoru Nikolaje I.

Skoro okamžitě po svém příjezdu se zamiloval do jedné z carových neteří, Olgy.

Car Nikolaj byl despota a rozhodl se, že Olgu provdá za člena carské rodiny. Ten muž byl sice známý prostopášník, ale nesmírně bohatý.

Richard Talbort byl velice hezký a okouzlující muž.

Olga se do něj zamilovala na první pohled.

Než byl její sňatek s oním bohatým šlechticem ohlášen, Richard Talbort a Olga utekli.

Opustili Rusko a podařilo se jim uniknout carovým špehům, kteří měli příkaz Talborta na místě zabít a Olgu dopravit zpět do Petrohradu.

A tak Olga a Richard Talbortovi museli neustále měnit místo svého pobytu. Cestovali ze země do země, ale byli navýsost šťastni, jak je dopřáno jenom několika málo vyvoleným.

Rusové je všude pronásledovali. Ale Richard byl výjimečně bystrý a chytrý muž a měl silně vyvinutý smysl pro nebezpečí. Ale především si dokázal získat přátele, kteří mu ochotně a rádi pomohli. Byli to většinou lidé, kteří stejně jako on bojovali proti Rusům.

Někdy se jim podařilo vytrvat na jednom místě dost dlouho, než byli nuceni znovu prchat dál.

Přesně tři roky po svatbě, to byli právě v Indii, se narodila Nadina.

Její narození jen prohloubilo vztah Richarda a Olgy, neboť Nadina byla plodem jejich velké lásky.

Nadina si nepamatovala, že by její rodiče někdy mluvili jeden o druhém bez lásky v očích.

Celý svět jako by byl prozářen sluncem, protože byli šťastni.

Pamatuje si chvíle strachu, chvíle, kdy otci jeho intuice napovídala, že je čas jít dál. Potom spěšně opouštěli svůj domov a prchali dál.

Někdy trvalo jenom několik hodin, než bylo jejich útočiště objeveno Rusy.

Sice nespali obavami z budoucnosti, ale Nadina byla naprosto šťastná, že je s nimi a že ji rodiče zahrnují láskou.

Pro ni znamenalo to neustálé cestování povyražení. Dostávala nové hračky a seznamovala se s novými kamarády, jejichž jazyk se rychle učila.

Richard Talbort měl úžasné nadání na jazyky - hlavně orientální. To byl taky důvod, proč ho poslali do Ruska. U panovnického dvora se mluvilo pouze francouzsky.

Domluvil se se sluhy v paláci i s rolníky na poli.

Stejně tak snadno se domluvil v jejich mateřštině i s obyvateli Barmy, Jávy a Cejlonu.

Navštívili velké množství zemí. Cestovali jenom tehdy, když to bylo nezbytně nutné.

Roky rychle ubíhaly, ale láska Richarda a Olgy se nezmenšovala. Nadině bylo osmnáct, když je postihlo neštěstí. Přijeli do jižního Turecka a byli opravdu šťastni, že se tam dostali.

Tady ale Olga onemocněla, dostala jednu z těch úporných horeček, které se v této části světa vyskytují. Bojovala s ní.

Ačkoli Richard věděl, že se blíží nebezpečí, nemohl ji opustit.

Dostal zprávu, že jejich pobyt objevili Rusové. Věděl, co musí udělat, když se mu nepodaří dostat Olgu do bezpečí.

Nejdřív se svými plány seznámil Nadinu.

„Musíš odjet do Cařihradu jako Francouzka a odtamtud se potom musíš pokusit nějak se dostat do Anglie.“

Na chvíli se odmlčel, než pokračoval:

„Jsem si jistý, že rodina už mi odpustila, má drahá, a že tě přivítají. V každém případě mám v bance uložené peníze, které ti vydají, když řekneš, že jsi moje dcera.“

Vždycky se mu dařilo zpříjemnit jim únavné cestování. Byl bohatý.

Navíc si Olga s sebou z domova odnesla šperky. Nejen své, ale i několik nádherných drahokamů, které patřily rodině. A ty se snadno prodávaly.

V této chvíli však bylo neprozřetelné, že za léky, které lékaři předepsali Nadinině matce, zaplatili šperky. To je prozradilo.

Horečka, která spalovala Olžino už tak zesláblé tělo, neklesala.

Nadina otce nesmírně milovala a hluboce si ho vážila. Proto ho bez odmluvy poslechla a udělala přesně to, co po ní vyžadoval.

Dal jí do posledního haléře všechny peníze, které v té chvíli měl u sebe, což byla suma nevelká. Předpokládal, že větší obnos si vybere z banky, jakmile se dostane do Cařihradu.

Našel manžele, kterým mohl plně důvěřovat. Jim svěřil Nadinu. Vydali se na cestu ještě tu noc a Talbort doufal, že se Rusům nepodaří nalézt jejich stopy.

Když se s ním Nadina loučila, zeptala se:

„Ale co ty, tatínku? Nemohu tě opustit, nemohu tě tady nechat.“

„To musíš, má nejdražší,“ odpověděl, „já tu musím zůstat s maminkou.“

„Ale Rusové tě možná najdou a zabijou.“

Zavrtěl hlavou.

„Nedovolím jim to. Vím, že tvoje matka, má milovaná žena, se už nikdy neuzdraví, a já ji nemohu nechat odejít z tohoto světa samotnou, chci ji na té cestě doprovázet. Probudíme se společně v ráji nebo v nějakém jiném božím království.“

Zdálo se, že považuje za štěstí, že ho čekají právě takové chvíle, které jako by pokládal jen za další dobrodružství z řady těch, kterými v životě prošel. Vždyť ten dobrodružný život byl vlastně báječný. Obelstít nepřítele, udělat z něho hlupáka byla přece skvělá zábava, i když šlo při ní o život.

Nadina tehdy neplakala. Otec ji vzal něžně do náruče a přitiskl ji k sobě tak, jako by se s ní přece jen nechtěl rozloučit, ale po chvíli řekl:

„Opatruj tě Bůh, miláčku. Víš, že tvá matka a já ti budeme i nadále pomáhat a provázet tě. A měj stále na paměti, že jsem byl nejšťastnější člověk na celém světě.“

Nadina věděla, že mluví pravdu.

Ještě jí zamával na pozdrav. Potom se vrátil do domu. Ve sklenici rozpustil jed, který neustále nosil při sobě pro případ, že by ho ruští špehové přece jen dopadli a chytili.

Pak se s manželkou napili.

Nadina věděla, co bude, až je špehové objeví. Rodiče budou ležet v objetí se šťastným úsměvem na tváři, že jim

bylo dopřáno odejít z tohoto světa společně.

Ano, jak jí otec řekl, společně se odeberou do ráje.

Byla si jista, že otec je tu teď s ní. Proto se rozhodla říci Westleyovi pravdu. Proto mu přesně vypověděla, co se stalo. Věřila, že ji pochopí, on, který sám vedl dobrodružný život.

Pro Lylea Westleye to znělo jako pohádka. Přesně to by od Richarda Talborta očekával.

Nebylo jediné britské velvyslanectví, ať bylo v jakékoli zemi, kde by se o Richardu Talbortovi nemluvalo. A Richard Talbort se tak stal legendou mezi mladými diplomaty, zvláště mezi těmi, kteří odcházeli do Petrohradu.

„Snažte se být v centru dění," nabádal ministr zahraničí mladé diplomaty, když odjížděli z Londýna, „a hlavně se nezamilujte jako Richard Talbort."

Každý se tomu obvykle usmál.

„Budu se snažit ze všech sil, pane," zněla odpověď.

Nebylo pochyb, že pověst o Richardu Talbortovi a ruské šlechtice Olze, o jejich putování světem, o jejich lásce okouzlovala další mladé diplomaty.

Jak Nadina předpokládala, konec byl takový, jak ho otec plánoval.

Rusové k nim vtrhli druhého dne po Nadinině odjezdu hned časně ráno. Našli Richarda a jeho ženu v objetí, jako by spali. Protože však byli mrtví, Rusové konečně mohli poslat do Petrohradu zprávu, že jejich posláni je u konce.

To bylo vše, pokud se týkalo dvou hlavních protagonistů. Jenže úkol nebyl splněn beze zbytku. Zmizela jejich dcera. Richard Talbort však pamatoval

na všechno. Důkladně vysvětlil Nadině celou situaci. Dokud se nedostane do Anglie, musí být velice opatrná - tak zněl jeho příkaz.

„Nikomu neříkej, kdo ve skutečnosti jsi," nabádal ji. „Mluvíš plynne francouzsky, proto tě v Cařihradě přivítají. Ale nezůstávej v Turecku příliš dlouho. Hned jak to půjde, odjeď do Anglie."

„Vynasnažím se, tatínku," slíbila Nadina.

Zároveň si uvědomila, jak těžké chvíle ji čekají, když zůstane sama bez jeho pomoci.

Ani Richard Talbort netušil, jakou je pro ženu a dceru autoritou. Vždyť to byl on, kdo rozhodoval, kam by měli jet, kde by měli zůstat a co by měli dělat. Obě se mu zcela podřizovaly. A teď poprvé v životě zůstala Nadina sama.

Starší lidé, kteří ji odvezli do Cařihradu, byli nesmírně laskaví. Když se jim svěřila, že by chtěla učit francouzštinu, nejraději děti, odvezli ji ke svému příbuznému. A ten jí našel místo u Nannka Osmana. Potud to bylo jednoduché. Ale Nadina neměla skoro žádné peníze. Uvědomovala si, že by bylo nebezpečné, kdyby se vydala do banky a vybrala peníze, které tam uložil otec.

Věděla, že je to velká částka, protože na poslední cestě měli málo peněz. Ale když ji Rusové budou hledat, nepochybně budou předpokládat, že zajde do banky. A budou tam na ni čekat.

Celých osmnáct let jí otec vštěpoval, jak jsou Rusové urputní. Nenechávali nic náhodě. Zaměstnanci třetího oddělení by nebyli pochváleni, kdyby do Petrohradu odeslali zprávu, že jejich oběť jim unikla.

Na druhou stranu by to byla velká trefa, kdyby přivedli vězně. Zvláště když šlo o dceru Richarda Talborta.

„Vidíte," řekla Nadina, „že se nemůžu odvážit jít do banky, i když jsem si jista, že tatínkovo konto je značné vysoké."

„Máte úplnou pravdu," souhlasil Lyle Westley. „Připadá mi to neuvěřitelné, že po těch dlouhých letech se dívám do tváře dcery muže, kterého jsem obdivoval víc než kohokoli jiného."

Nadina se usmála a její tvář ještě zkrásněla.

„To ráda slyším," řekla, „protože jsem si nikdy nemyslela, že tatínek pro lásku zbytečně promrhal své skvělé schopnosti diplomata. Copak nestačí, že byl šťastný a učinil šťastnou i maminku?"

„Souhlasím s vámi," přikývl Lyle Westley.

„A navíc," pokračovala Nadina, „rozdávali štěstí všude tam, kam přišli. Zdálo se, jako by kolem sebe šířili pohodu, lásku, vlídnost, radost a smích. Nikdy jsem nezažila, že by tatínek odmítl pomoc tomu, kdo se ocitl v nesnázích."

„Myslím, že to byl skvělý muž!" řekl Lyle Westley upřímně, „a jsem opravdu pyšný, že můžu pomoci jeho dceři."

Nadina radostí zamrkala.

„Takže... mi... pomůžete?"

„Jak jen budu moci," usmál se Lyle Westley. Byl si vědom toho, že to vůbec nebude snadné, ale nahlas neřekl nic. To, co řekl, ji velice potěšilo.

Napadlo ho, že když se usměje, jako by vyšlo slunce. Oči jí zářily jako hvězdy.

„Teď musím celou záležitost probrat s velvyslancem, abychom našli způsob, jak vás co nejrychleji a nejpohodlněji dostat do Anglie. Na chvíli vás tu nechám samotnou. Můžete si vypít šálek kávy."

„Díky!" šeptala Nadina a v očích se jí objevily slzy. „Věděla jsem, že se nemýlím, když jsem měla dojem, že mě tatínek posílá za vámi."

„Samozřejmě že ne," souhlasil Lyle Westley.

Kapitola čtvrtá

LYLE WESTLEY ZAMÍŘIL CHODBOU do soukromého pokoje Jeho Excelence.

Když otevřel dveře, byl rád, že nachází velvyslance samotného.

Ten zvedl hlavu, a když zjistil, že je to Westley, řekl:

„Ach, to jste vy. Právě jsem pro vás chtěl poslat. Z Anglie přišel telegram."

„Pro mě?" zeptal se Lyle Westley.

„Spíš o vás," odpověděl velvyslanec. „Máte se okamžitě vrátit. Její Veličenstvo královna si vás přeje vidět."

Lyle Westley zvedl udiveně obočí.

„Vůbec mě to nepřekvapuje," pokračoval velvyslanec. „Královna je daleko rafinovanější než většina jejích ministrů a už nějakou dobu Rusy podezírá."

Lyle Westley přikývl, protože to věděl.

„Ve chvíli, kdy jste informoval vévodu z Derby," pokračoval velvyslanec, „že ruská carevna se domnívá, že pokud se Cařihrad stane hlavním městem křesťanů, bude to pro balkánské křesťany znamenat křížácké tažení, věděl jsem, že tato informace půjde přímo do Windsoru."

„Carevna je ovlivněna těmi dvěma knihami, které vyšly v Rusku a o kterých jsem vám vyprávěl."

„Já už jsem o nich slyšel dřív," odpověděl velvyslanec. „Říkali mi, že jsou nasáklé militarismem a snaží se ze všech sil vyvolat tažení ve jménu Krista proti nevěřícím."

„Jenom doufám, že budete mít dost času tomu zabránit," řekl Lyle Westley, „teď, když jste byl varován."

„Nebude to nijak snadné," povzdychl si velvyslanec. „Vás to nemusí trápit. Vy budete tou dobou na cestě do Anglie a tedy mimo. Má to tak někdo štěstí."

Lyle Westley se posadil do křesla proti velvyslancovu stolu.

„Přišel jsem si s vámi promluvit," začal, „o jedné mladé dámě, která musí okamžitě odjet do Anglie a potřebuje vaši pomoc, aby se jí to podařilo."

„Jaká mladá dáma?" zeptal se velvyslanec.

A než mu mohl Lyle Westley odpovědět, velvyslanec se usmál a pokračoval:

„Tak mě napadá, že nejspíš mluvíte o té francouzské učitelce, která vám přede dvěma dny zachránila život."

„Nemýlíte se," odpověděl Lyle Westley, „ale není to Francouzka. Je to dcera - Richarda Talborta."

Velvyslanec se na něj zadíval v němém úžasu.

„Řekl jste Richarda Talborta?" ujišťoval se.

„Ano, Richarda Talborta. Zní to neuvěřitelně, ale než se otrávil, aby sebe i manželku zachránil před Rusy, zařídil, aby dcera odjela v doprovodu dobrých známých do Cařihradu, a poradil jí, aby se vydávala za Francouzku."

Velvyslanec se nadechl, ale nic neřekl. Lyle Westley pokračoval:

„Talbortovi přátelé, kteří ji dopravili do Cařihradu, ji doporučili na místo učitelky dcery Nannka Osmana. Tady byla v bezpečí - až do včerejška."

„Chcete říct, že ji vyslídili Rusové?" zeptal se velvyslanec.

Lyle Westley zavrtěl hlavou.

„Ne, zatím ne. Ale velkovezír si přeje, aby se stala jeho třetí manželkou."

Velvyslanec se podíval na Lylea Westleye, jako by se zbláznil. Potom prohlásil:

„Vy si děláte legraci!"

„Bohužel je to pravda," trval na svém Lyle Westley. „Chápete, že ji odsud musíme dostat, než velkovezír začne konat přípravy k jejich sňatku?"

Chvilku bylo ticho. Ale pak velvyslanec začal hovořit, pomalu a s důrazem na každém slovu:

„Řekl jste my. Teď mě poslouchejte, Westleyi. Za žádných okolností nesmí být britský velvyslanec do té věci zatažen!"

Lyle Westley neodpověděl, proto velvyslanec pokračoval:

„Víte, v jakém jsem postavení. S informacemi, které jste mi dal, se musím pokusit zmobilizovat armádu. A námořnictvo, bůh to ví, není dost silné, aby mohlo bránit Bospor. Komu já mohu v takové situaci pomáhat?"

A na důkaz svých pochybností rozhodil rukama.

„Jenom jediná osoba, pokračoval, „tady má nějaké slovo, a to je velkovezír.“

Lyle Westley mlčel. Věděl, že velvyslanec má pravdu.

„Sultán je blázen,“ pokračoval velvyslanec, „ale velkovezír má aspoň špetku rozumu a já ho budu nutit k nějaké akci, ačkoli jak víte, celá země je hluboce zadlužena, a proto to bude téměř neřešitelný úkol.“

Když velvyslanec domluvil, vstal a začal přecházet po pokoji. Zastavil se u okna a díval se na zahradu plnou květin. Jejich krásu však nevnímal.

Lyle Westley prohodil tichým hlasem:

„Chápu váš problém, pane velvyslance, ale já musím Nadině pomoci, nejen proto, že mi zachránila život, ale taky proto, že je to dcera Richarda Talborta.“

„Rozumím vašim pohnutkám,“ řekl velvyslanec přísně, „ale já v této důležité chvíli nemohu učinit nic proti zájmům velkovezíra.“

„Dobrá,“ řekl Lyle Westley, „musím si tedy pomoci sám, a když mám jet do Anglie, vezmu ji s sebou.“

Velvyslanec se k němu otočil.

„Zapomněl jsem vám něco říct,“ začal. „Premiér přikázal nejbližší britské válečné lodi, aby vás vzala na místě, které si sám určíte. Můžete odsud informovat kapitána, kde na vás má čekat.“

Lyle Westley se rozzářil.

Velvyslanec se nečekaně rozesmál.

„Stal jste se důležitou osobou,“ řekl. „Jsem přesvědčený o tom, že si vás Její Veličenstvo vybere do Horní sněmovny.“

Po krátké odmlce dodal:

„A ještě něco. Promiňte. Omlouvám se, že jsem vám ještě nevyjádřil soustrast, ale váš otec zemřel, zatímco jste byl pryč. Ale to už patrně víte, že?“

Lyle Westley přikývl.

„Ano, dověděl jsem se to v Petrohradě, ale v té chvíli jsem nemohl odjet domů, jak jistě chápete.“

„Jistě,“ řekl velvyslanec. „Předpokládám, že bych měl používat váš titul. Sir Lyle zní velice důstojně.“

„K čertu s tím!“ odbyl ho Lyle Westley. „Co se mě týče, v této chvíli je pro mě nejdůležitější zachránit život sobě a Nadině Talbortové.“

Velvyslanec se zase posadil ke stolu.

„Chápu,“ řekl, „a udělám všechno, co je v mých silách, abych vám pomohl, ale musí to být uchováno v největší tajnosti, velkovezír nesmí mít nejmenší podezření, že se v té záležitosti velvyslanectví exponovalo.“

Lyle Westley se na chvíli zamyslel a pak řekl:

„Teď mě něco napadlo. A k tomu potřebuju jenom peníze a pár vašich nejdůvěryhodnějších mužů, kteří vědí, co je to držet jazyk za zuby.“

Velvyslanec souhlasně rozhodil ruce.

„To pochopitelně můžete mít,“ slíbil mu. „Odpusťte mi, Westleyi, jestli to bude znít tvrdě, ale mám pocit, jako bychom seděli na sudu s prachem, který může každou chvíli vyletět do povětří i s námi.“

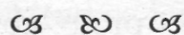
„Chápu vaše pocity,“ řekl Lyle Westley. „A taky si uvědomuji, že čím dříve budeme odtud, tím líp.“

Zvedl se a odcházel z místnosti. Ve dveřích se ještě ohlédl a procedil mezi zuby:

„Díky za vaši malou pomoc. Nejsem nevděčný, ale všechno je daleko těžší, když člověka doprovází krásná mladá dáma.“

A než mohl velvyslanec cokoli odpovědět, opustil pokoj.

Když velvyslanec osaměl, zakryl si rukama oči. Pomyslel si, že nikdy v životě během své diplomatické kariéry nezažil svízelnější situaci, než je tato.

Lyle Westley se nevrátil hned do pokoje, kde zanechal Nadinu. Místo toho vyšel po schodech do horního poschodí, kde se nacházela místnost, jejíž dveře byly neustále zamčeny.

O její existenci vědělo jenom několik zasvěcenců. Ani většina těch, kteří na velvyslanectví žili, netušila, co se v ní skrývá.

Klíč byl uschován na tajném místě, a pokud někdo příliš spěchal, nemusel hledat pověřenou osobu, aby mu dveře odemkla.

Lyle Westley našel klíč, ujistil se, že ho nikdo nesleduje, a odemkl dveře. Podkrovní pokoj byl plný skříní. Lyle Westley k jedné zamířil. Když ji otevřel, oproti očekávání v ní nebyly šaty, ale police s parukami. Muselo jich tam být aspoň pětadvacet. Všechny byly na dřevěných hlavách, aby se neponičily umně provedené účesy.

Lyle Westley dlouho vybíral, než našel tu pravou. Opatrně ji sňal z podstavce, opatrně složil a stejně tiše a opatrně mansardu opustil.

Zamkl za sebou dveře a klíč vrátil do úkrytu.

Přes paruku přehodil tenký šátek a chvatně seběhl dolů.

Nadina už neseseděla v křesle, ale stála u okna a dívala se do zahrady.

Když vešel, rychle se otočila a nedočkavě vyhrkla:

„Byl jste pryč tak dlouho. Už jsem se začínala bát, že jste na mě zapomněl.“

„Nezapomněl jsem,“ ujistil ji, „ale všechno je obtížnější, než jsem předpokládal.“

Všiml si zákmitu strachu v jejích očích a rychle dodal:

„Nebojte se. Postarám se o vás. Pojedete do Anglie a já pojedu s vámi.“

„Pojedete se mnou?“ opakovala Nadina. „Ale to v žádném případě nesmíte! Máte tady práci a já jsem přesvědčena, že to zvládnou sama.“

„Jenže já nemám na výběr,“ prohlásil Lyle Westley. „Její Veličenstvo královna pro mě poslala.“

Zadíval se Nadině do tváře a pochopil jedno - ta dívka má z cesty do Anglie strach. Ale to už vzápětí slyšel její hlas:

„Jestliže můžu jet s vámi, bude to úžasné.“

„Jenom doufám, že to tak bude,“ pronesl nejistě Lyle. „Budeme muset být velice opatrní. Jedna chyba by nás mohla vehnat do rukou Rusům.“

„Já vím,“ odpověděla Nadina tiše, „ale jestliže jim tatínek dokázal unikat jedenadvacet let, jsem si jista, že nás bezpečně dopravíte do Anglie.“

„Bude nutné, abyste se bezvýhradně řídila mými příkazy,“ řekl Lyle Westley.

„Můžete se spolehnout, udělám všechno, co mi řeknete,“ slíbila Nadina.

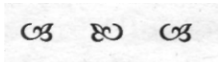
„Tak to je v pořádku,“ řekl Lyle Westley, „tohle je první věc, kterou budete potřebovat.“ Přitom roz-

vázal šátek, v němž byla zabalena paruka.

Nadina na ni chvilku překvapeně hleděla. Potom pochopila. Paruka byla zhotovena z hnědých vlasů.

Ale Nadina si ji nevzala, a tak ji Lyle Westley položil na stůl.

„Protože musíte zmizet co nejdřív," začal, „odjedeme ještě dnes v noci a vy musíte udělat následující..."

Nadina se vrátila z města. Když přijela, vyzvedla Rahmi od matky a odvedla ji do dětského pokoje.

Uvědomila si, jak je to zvláštní. Manželky Nannka Osmana žily v oddělené části domu a jenom zřídka odtud odcházely, zatímco ona bydlela s Rahmi v části, kterou obýval Nannk Osman. Mohl tak vidět svou dcerku, kdykoli se mu zachtělo.

Nadině se ulevilo, když po návratu z města zjistila, že Nannk Osman se ještě nevrátil.

Zdržela se na velvyslanectví příliš dlouho a teď se obávala, že bude doma dříve než ona.

Nechtělo by se jí vysvětlovat, kde byla a co dělala.

Věděla, že v žádném případě nesmí Nannka Osmana podceňovat. Rozhodla se tedy předstírat, že hodlá vyhovět velkovezírovu přání. Něco jí napovídalo, že jí Nannk Osman uvěří, i když si je vědom toho, jak se celá její bytost brání velkovezírovu návrhu.

Byl si vědom toho, že celá její bytost se brání takové myšlence.

Modlila se, stejně jako se modlila celou cestu z města, za to, aby se Lyleu Westleyovi podařilo dostat ji bezpečně do Anglie.

Nebyla by to dcera svého otce, kdyby si neuvědomovala všechny problémy.

Lyle Westley jí kladl na srdce, že velkovezír nesmí pojmout sebemenší podezření. A že o britském velvyslanectví nesmí v celé záležitosti padnout sebenepatrnější zmínka.

Mluvil s ní upřímně. Prozradil jí, že na základě informace, kterou přivezl z Ruska, musí být turecká armáda mobilizována. Nejen proto, aby bojovala v Bulharsku, ale možná i proto, aby bránila Cařihrad.

„Řeknu vám něco, co jsem ještě nikomu neřekl, protože jediný špatný krok by mohl zkomplikovat pozici, kterou má v této chvíli Anglie v Turecku."

Nadina odpověděla:

„Rozumím. Radši bych zemřela, než abych se vdala za velkovezíra."

„Nezemřete," uklidnil ji Lyle Westley. „Ale musíme být neustále ve střehu."

Pak už se rozloučili.

Oblékla si dlouhý plášť a tvář si zahalila lehounkým závojem. Lyle ji vyvedl zadním východem ven.

„Je pravděpodobné," vysvětlil jí, „že před budovou budou číhat Rusové."

„Myslíte, že by na vás mohli čekat?" zeptala se Nadina.

„Možná, ačkoli si myslím, že to dělají vždycky, když některý návštěvník zajímá náčelníka třetího oddělení v Petrohradě."

Proto vyvedl Nadinu východem do postranní ulice, po které nechodilo mnoho lidí.

Odtud se pohodlně dostala zpět do obchodu. Lyle Westley s ní už dál nešel. Díval se za ní, dokud mu nezmizela z očí. Věděl, že je v bezpečí, v tom

dlouhém plášti vypadala jako opravdová muslimka. Ale starosti mu dělalo, bude-li schopna dodržet jeho příkazy. Potom si řekl, že přežila-li těžkých osmnáct let skrývání a útěků s otcem, dokáže i toto.

Spěchal zpět na velvyslanectví. Zšel k telegrafu a požádal, aby odeslali zprávu na loď, která na něho bude čekat tam, kde si bude přát.

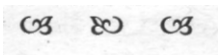
Zvolil místo na konci Dardanel, které otvíraly cestu do Egejského moře. Odtud se loď rychle dostane do Středozemního moře.

To, že ho do Anglie odveze válečná loď, mělo jednu velkou výhodu - nebudou je moci zastavit ruské lodi.

Rusové vždycky toužili po tom, aby měli přístup do Středozemí. Jenomže Britové byli rozhodnuti za každou cenu jim v tom zabránit.

Když odeslali jeho žádost, Lyle Westley odešel do svého pokoje. Musel si všechno důkladně naplánovat a zorganizovat, než se vydá na cestu.

Věděl přesně, koho musí na velvyslanectví požádat o pomoc.

Nadina uložila Rahmi do postele a začala jí vyprávět pohádku.

Byla to její oblíbená, protože v ní vystupovala holčička, která se jí podobala.

Nannk Osman se cítil provinile, že Nadina odejde od Rahmi, a proto dcerce nakoupil ještě víc dárků, než jí dal předešlého dne.

„Tvůj otec tě rozmazluje," řekla Nadina, když za Rahmi přišla do pokoje.

„Rahmi není rozmazlená," bránila se holčička. „Ale hodná a chytrá. Tatínek to říkal."

„Ano, jistě," přikývla Nadina, vzala dívku do náruče a políbila ji.

Za tu dobu, co Rahmi učila, si dívku velice zamilovala.

Bude mi chybět, pomyslela si v duchu.

Cítila se provinile, že musí Rahmi zarmoutit. Ale stejně by ji musela opustit. Jen to bylo o něco dřív, než kdyby si vzala velkovezíra. Jen na něj pomyslela, a už se otrásla. Rami se zeptala:

„Proč se třeseš? Bojíš se něčeho?"

Byla to chytrá otázka a Nadina odpověděla:

„Měla jsem pocit, jako by sem odněkud zavál chladný vítr."

„Ale teď žádný vítr nefouká," řekla Rahmi nevěřicně. „Je horko. Tatínek se šel koupat do moře. A já se chci taky jít koupat."

„Už brzy se budeš chodit koupat," slíbila Nadina.

Čekala, až bude větší teplo a voda se víc prohřeje, než začne Rahmi učit plavat.

Říkala si, kdo to bude dělat, až odejde. Potom si pomyslela, že musí zapomenout na všechno kromě instrukcí, které jí dal Lyle Westley.

Ještě pověděla Rahmi dvě pohádky jako zvláštní odměnu. Když skončila, holčička už skoro spala. Nadina ji něžně políbila na obě tváře a pak ji starostlivě ukryla. Přitom ji napadlo, že jednou se možná bude tak starat o své vlastní dítě.

To by bylo velké štěstí, blesklo jí hlavou.

Pak si uvědomila, že nejdřív musí mít manžela. A myšlenka na to, že by měla dítě s velkovezírem, ji znovu celou roztrásla.

Spěchala do svého pokoje a začala si

chystat všechno potřebné. Paruku uložila do skříně a skřín zamkla.

Nevyzkoušela si ji, bála se, že by někdo mohl přijít a zahlédnout ji.

Když byl čas večeře, odebrala se dolů do jídelny.

Jak očekávala, tentokrát měly obě manželky na sobě ty nejdražší šaty a byly ověšeny drahými šperky.

Nadina si všimla, že se nikdy neobtěžují s oblékáním, když je Nannk Osman mimo domov. Ale když je doma, tráví hodiny líčením, česáním a oblékáním. Nadina si pomyslela, že je škoda, že pro samou práci si Nannk Osman tak málo všímá svých půvabných manželek. Nejradši měl totiž opravdu svou práci. Myslel na ni, mluvil o ní a Nadina ho podezírala, že se mu o ní i zdá.

Jeho manželky stěží rozuměly jedinému slovu, které řekl, ale se slepou oddanností mu naslouchaly.

Zato s Nadinou si povídal. Byla natolik vzdělaná, že chápala, o čem mluví, a natolik moudrá, že nic nekomentovala, nekritizovala ani mu do ničeho nemluvila. Když se ho na něco zeptala, vždy to byla inteligentní otázka, svědčící o moudrosti tazatelky.

A tak měl posluchačku, díky které si snáze a přesněji utřídil své myšlenky.

Jídlo bylo dobré, hlavně pokrmy z ryb, které každé ráno čerstvě nalovili.

Jako muslimové pili jenom ovocné nápoje, které byly oblíbené po celé zemi.

A právě Nannk Osman byl jejich úspěšným prodejcem.

Při večeři Nadina přemýšlela o tom, že až odejde, bude si Nannk Osman

zase muset povídat jen se svými ženami.

Dnes jí dlouze vysvětloval, co plánuje do budoucna. Jmenoval nové druhy potravin, které začal dovážet z Evropy. Bylo to sice zajímavé, nicméně se Nadina musela nutit, aby se plně soustředila na to, co jí vlastně povídá. Celou dobu myslela na to, jak utíká čas. A ona musí stihnout zařídit to, co jí poručil Lyle Westley.

Konečně na Nannka Osmana padla únava a začal zívát. Zvedl se a odešel do ložnice. Nadina se mohla vzdálit do své.

Přátelsky se rozloučila s jeho manželkami a vyšla nahoru. Ložnici měla hned vedle Rahminy. Naposledy se podívala na spící dívku.

Poté odešla do svého pokoje, kde měla vyčkat až do za pět minut dvanáct.

Věděla, že jakmile se Osman odebere do své ložnice, sluhové, kteří mají službu, si ustelou na zemi a uloží se k spánku, místo aby hlídali. A také to řekla Lyleovi.

„Ale přesto si dejte pozor, aby vás neviděli," nabádal ji přísně.

Nadina si byla jistá, že se něco takového nemůže stát.

Ve stanovenou hodinu opustila pokoj a opatrně se plížila chodbou. Sešla postranním schodištěm a vyšla z domu dveřmi, které vedly přímo do zahrady. Pohybovala se pomalu, neslyšným krokem, tak jak ji to učil otec.

Na Lyleův příkaz měla nechat dveře otevřené, aby případné zavržení někoho neprobudilo.

Plížila se mezi keři, i když na této straně domu nebyl nikdo, kdo by ji mohl vidět.

Konečně došla na místo na terase,

kde poprvé spatřila Lylea Westleye. Tady si svlékla mušelínové šaty a župan a položila je na bílé kameny. Vedle nich zanechala střevíčky a ručník, který si s sebou přinesla, aby to vypadalo, že se šla koupat. Teď si rychle oblékla šaty, ty nejobyčejnější ze všech, které měla. I to jí poradil Westley.

„Nesmíte si s sebou nic vzít," kladl jí na srdce, „aby sluhové nemohli říct, že něco chybí."

„Chápu," odpověděla Nadina.

Těsně předtím, než opustila dům, vyndala ze skříně paruku.

Když se podívala do zrcadla, ke svému úžasu uviděla, že jí hnědá paruka velice sluší. Připadala si jako úplně jiný člověk. Jen se jí zdálo, že ji dělá přece jen trochu starší.

Patrně by se víc hodila pro starší ženu, tak kolem třicítky. Ale téměř okamžitě se tím přestala zabývat. Všechny myšlenky teď patřily Lyleovi. Strachovala se, jestli přijede, jak slíbil, a jestli se jim podaří uprchnout.

Čekala docela kratičkou chvíli, než se objevil. Loď se šesti muži u vesel tiše přirazila k terase. Muži sedící vpředu vyskočili na břeh a loď přidrželi. Lyle Westley podal Nadině ruku a pomohl jí nastoupit.

Nikdo nepronesl jediné slovo.

Jakmile Nadina usedla vedle Lylea, podsaditý muž odstrčil loď od břehu a rozvážně do ní naskočil. Loď se vydala směrem do Bosporské úžiny.

Ostatní ponořili vesla do neklidných vln moře. Pak už se náležitě opřeli do vesel a rychle odplouvali úžinou, v jejichž vodách se odrážely hvězdy.

Když se Nadina posadila, Lyle Westley sáhl po vlněném šálu, který jí přehodil kolem ramen.

Nebylo jí chladno, ale byla trochu

nervózní a srdce jí tlouklo jako o závod.

Vzdalovali se rychle od pevniny. Nadina si s úlevou oddechla, nečekala, že se jí podaří tak snadno uprchnout.

Když útěk plánovali, Lyle Westley dostal skvělý nápad. Až se ráno probudí osazenstvo domu a zjistí se, že není ve svém pokoji, měli by se domnívat, že se šla vykoupat.

Proto při večeři začala před Nannkem Osmanem mluvit o tom, že by si v takovém horku ráda zaplavala.

A také hned dodala, že brzy ráno hodlá začít s výukou Rahmi.

„Ale moře je ještě studené," namítla jedna z manželek.

„Ani ne," odpověděla Nadina. „Kdybyste věděla, jak bylo dnes horko ve městě, taky byste se ráda vykoukala, i kdyby byl Bospor zamrzlý."

Obě se tomu smály a Nannk Osman řekl:

„Bylo to příjemné, když jsem se koupal před večeří, a myslím, mademoiselle, že Rahmi by se klidně mohla koupat už zítra nebo pozítří."

„Nenechám ji ve vodě dlouho," ujistila ho Nadina, „ale slíbila jsem jí, že během léta se naučí plavat stejně dobře jako vy."

Nannk Osman se té pokloně usmál. Nedostávalo se mu jich často. Dával přednost lichotkám, které se týkaly jeho chytrosti a bohatství než jeho samého.

Zbytek času při večeři pak hovořil jen o svých obchodních záležitostech.

Nadina si byla jistá, že na druhý den ráno si všichni vzpomenou, proč se šla vykoupat, zatímco ostatní ještě spali.

Podívala se na Lylea Westleye, který

seděl vedle ní. Tvář měl zalitou svitem hvězd. Znovu si uvědomila, jak je hezký, i když se teď tvářil velice vážně. Zřejmě byl soustředěný na to, aby všechno proběhlo hladce, jak si přál.

Černé moře zůstalo kdesi daleko za nimi. Nadina cítila, jak se mu ulevilo a jak z něho spadl všecken strach.

Ale je možné, že muži, kterým unikl, to stále ještě nevzdali.

To by se jim podobalo. Rusové se nikdy nevzdávají. Jejich základní vlastnost je vytrvalost. Jsou vytrvalí i tehdy, když se nezdá, že jim to přinese nějaký uspokojivý výsledek.

Bezděčně se podívala přes rameno. Nebyla za nimi vidět žádná loď. Jenom hvězdy se odrážely na černé hladině. Přímou před nimi byla vidět světla Cařihradu.

Jako by veslaři dostali přesné instrukce, s takovou samozřejmostí se vzdalovali od břehu.

Přístav byl plný lodí a člunů. Ale jejich rychle plující veslici nikdo nevěnoval pozornost.

Veslaři se opřeli ještě rázněji do vesel, a než se Nadina nadála, zůstal Cařihrad daleko vzadu.

Přiblížili se k pobřeží. Před nimi se objevilo několik útesů a jinak nic. Všude bylo pusto. V dohledu nebyl jediný dům.

Nadina se chtěla zeptat, kam jedou.

Ale protože Lyle Westley nepromluvil, bylo jí jasné, že chce, aby mlčela.

Otec jí jednou řekl:

„Mluvení může být nebezpečné. Hlas se rozléhá, hlavně v noci, a okamžitě upoutá pozornost okolí.“

Když ve spěchu opouštěli své poslední útočiště, ani ona, ani matka ne-

pronesly jediné slovo. Ale ony nepotřebovaly mluvit. A otec a matka si byli tak blízcí, že si rozuměli i beze slov.

Nadina věděla, že mezi nimi vibruje jejich láska. Byli tak šťastní, když byli spolu, že ani nebezpečí, které na ně číhalo na každém kroku, pro ně nic neznamenalo.

Najednou se cítila zoufale opuštěná. Odjízďela s mužem, kterého viděla jenom dvakrát. Nevzala si ani své šaty. Vzдалa se svého majetku, ačkoli ho neměla nijak moc. A opustila i jednu malou holčičku, kterou měla ráda. Teď už nemá nikoho blízkého.

V Anglii, jestli se tam kdy dostane, rovněž nemá nikoho, kdo by ji vítal a byl rád, že se s ní setkává.

Náhle se začala bát. Bála se ticha, ve kterém pluli.

Tma, kterou prosvětlovaly jenom hvězdy, ji skličovala.

Její budoucnost byla zahalena mlhou. Neměla sebemenší potuchy, co ji čeká.

Aniž si uvědomila, co dělá, zachovala se jako dítě a vzala Lylea za ruku.

Měla pocit, že se musí někoho podržet. A on byl hodný, i když vedle ní jen seděl a mlčel.

Jeho prsty, silné a teplé, sevřely její ruku.

To bylo velice uklidňující.

Kapitola pátá

Muži USILOVNĚ A BEZ ODDECHU veslovali.

Nadina si uvědomila, že to museli být zvlášť vybraní veslaři.

Přemítala, kam asi jedou.

Ale uvědomovala si, že by byla chyba mluvit dřív, než jí to Lyle Westley dovolí.

Po nějaké chvíli Nadina zjistila, že teď plují v jednom ze silných, rychlých proudů, kterými je tato část moře proslulá.

Muži přestali veslovat a loď unášel proud rychleji, než kdyby veslovali.

Nadina byla unavená. Měla za sebou perný den. Byla nervózní, už když šla na velvyslanectví, a ještě víc, když se vracela. Celou tu dobu se strchovala, zda se vše zdaří. Co když se jí nepodařilo vyplnit příkazy, které dostala od Lylea Westleye?

S přibývajícím nocí se stále víc choulila do vlněného plédu. Ale nebylo to zimou.

Vždyť od moře vanul slabý teplý vítr. Byla však unavená, cítila, že potřebuje teplo šálu.

Náhle ji napadlo, že si měla s sebou vzít ještě aspoň jedny šaty. Ale pak ten nápad zavrhl, Lyle Westley určitě myslel na všechno. Byla tak zvědavá, kam jedou, až z toho nakonec usnula. Hlavu si bezděčně položila na Westleyovo rameno. Objal ji. Věděl lépe než kdokoli jiný, že je vyčerpaná jako každý, kdo jde vstříc nebezpečí. Její tělo se dotýkalo jeho. Vypadala tak křehce, jako by ani nebyla člověk.

Je příliš mladá na to, aby takhle trpěla, pomyslel si rozzlobeně.

Rozhodl se, že pokud bude pokračovat v tomto způsobu života, nebude se ženit. Ani nebude mít děti. Nebylo by to správné. Pak si náhle uvědomil, že teď, když otec již není naživu, jeho místo je doma. Věděl, že tam na něj čeká spousta práce. Byl tu dům, panství a pochopitelně rodina.

Jeho otec byl velká autorita.

Všichni Westleyové, a bylo jich hodně, u něj hledali radu a pomoc.

Právníci nebyli schopni se s ním spojit. Ale byl si jistý, že vedou jejich panství stejně, jako když otec žil.

O dům se starají jako vždycky bez problémů sloužící, kteří na jejich panství pracují už dlouhá leta.

Pracovat u nich si každý pokládal za čest. A tak když potřebovali nového sluhu, pokud to šlo, najímali ho vždycky ve vesnici. A on si byl vědom toho, že je velké vyznamenání být zaměstnaný v tom velkém domě.

Když Lyle zaujme místo svého otce, všechny rodinné tradice musí pokračovat dál.

Poprvé ho napadlo, že jeho život plný nebezpečí a dobrodružství skončil. Jak by mohl plnit další poslání, když ví, že by měl být doma?

Musí tam být někdo, kdo bude řešit každodenní problémy.

Bude ovšem těžké objevit se náhle mezi svými příbuznými a zaměstnanci.

Na okamžik měl pocit, že by toto nesnesl. Pak si vzpomněl, před kým vlastně prchá. Pokud se vydá na další nebezpečnou misi, patrně jen stěží zůstane naživu.

Budoucnost se mu jevila bezútěšná a neuvěřitelně nudná. Pak si řekl, že

ho jistě čeká bohatý společenský život. Jako sir Lyle Westley bude nepochybně dostávat spoustu pozvání. Jak z hrabství, tak z Londýna.

Mimoto má-li velvyslanec pravdu, královna by ho mohla jmenovat peerem.

To by vyřešilo hned dva problémy naráz. Pro Rusy by bylo daleko nesnadnější dostat se do jeho blízkosti. A protože by měl přístup i do Sněmovny lordů, získal by na velké vážnosti a jeho radám by byla přikládána velká důležitost.

Připadalo mu divné, že právě to mu táhne hlavou ve chvíli, kdy on i Nadina jsou ve velkém nebezpečí.

Jeho pronásledovatelé jistě brzy zjistí, že jim opět unikl. A také je jistě napadne, jak utekl. A navíc se jistě brzy dozvedí, že zmizela Nadina. Při jejich rafinovanosti by si mohli spojit její nepřítomnost se skutečností, že ho ztratili právě blízko domu Nannka Osmana.

Vzdorně pohodil hlavou. Nic ho nezastaví na cestě za uskutečněním toho, co si předsevzal.

Teď musel myslet na to, jak by se tam dostali živí.

Začalo svítat. Nadina otevřela oči a hned nevěděla, kde je. Pak si uvědomila, že je na lodi, kterou unáší mořský proud. Sedí vedle Wesleye, hlavou se mu opírá o rameno a on ji pevně drží ve své náruči.

Prála si, aby tak mohla zůstat hodně dlouho.

Na obzoru se objevilo nějaké světlo a poslední hvězdy nad jejich hlavami pohasínaly.

Lyle Westley se na ni podíval.

„Spala jste," řekl, „a teď jsme skoro u cíle."

To byla první slova, která pronesl. Velice slabým hlasem mu odpověděla:

„Omlouvám se, jestli jsem vám způsobila nepohodlí."

Zvedla k němu hlavu. Podle toho, že kolem nich se z obou stran rozkládala širá mořská pláň, usoudila, že musí být někde uprostřed Marmarského moře.

„Kam plujeme?" zašeptala.

„Tam, kam oba patříme," odpověděl Lyle Westley, „ale nejdřív musíme podniknout kratší výlet."

Mluvil anglicky.

Nadina věděla, že nechce vyslovit žádné jméno před veslaři. Byli to sice pečlivě vybraní muži, kteří se těšili na prosté důvěře velvyslance, ale Lyle Westley se naučil nevěřit nikomu.

Už nepromluvil.

Ačkoli si Nadina pomyslela, že by měla vyklouznout z jeho objetí, neudělala to.

Na východě se objevilo slunce. Bylo oslnivě zlaté a rozehnalo stíny noci.

Zdalo se, že se celý svět třpytí.

Asi po hodině, když slunce vystoupalo výš na oblohu, se plavidlo přiblížilo k pobřeží.

Nikde nebyly stopy po přítomnosti lidí. Nakonec vpluli do malého zálivu.

Bylo to naprosto opuštěné místo.

Přirazili ke břehu. Dva muži seskočili do vody, aby loď přidrželi.

Lyle Westley povstal, a než si Nadina uvědomila, co se děje, vzal ji do náruče a opatrně ji přenesl z lodi na písčný břeh. Veslař, který ho následoval, nesl za ním dva kufry. Potom Lyle Westley poděkoval turecky všem mužům a Nadina viděla, že jim dal spoustu peněz.

Usmáli se na něj a popřáli mu hodně štěstí.

Teprve v denním světle Nadina viděla, že jsou to vysocí statní muži s úctyhodnými svaly.

Nadina se rozhlížela kolem, ale příliš toho neviděla. Jednak proto, že jí ještě ospalost spoutávala víčka, a částečně proto, že ji oslňovalo vycházející slunce. Lyle Westley zvedl kufry a Nadina na něj překvapeně hleděla. V noci neměla tušení, co si na tu dobrodružnou cestu oblékl.

Teprve teď si všimla, že Lyle má na sobě něco jako sutanu. Podívala se mu do tváře a vykřikla překvapením.

Rozdělil si vlasy uprostřed hlavy pěšínkou a sutanu si zapnul.

Na krku se mu lesklo něco bílého, a když se podívala zblízka, rozpoznala, že je to kříž.

Lyle kráčel rychlým krokem k nízkým útesům, které obklopovaly zátku.

Když k nim došel, postavil zavazadla na zem a obrátil se.

Nadina udělala totéž.

Veslaři už byli zpátky na lodi a odplouvali na moře.

„Odplují někam, kde si budou moct odpočinout," odpověděl Lyle na nevyřčenou otázku. „Odvedli skvělou práci, když nás tak rychle odvezli, a měli bychom jim být vděční."

„Já jsem..., samozřejmě že jsem," odpověděla Nadina, „ale kam půjdeme teď?"

„Půjdeme," odpověděl Westley, „do Eceabatu."

Viděl, že jí to nic neříká, a proto dodal:

„Kdybyste znala zeměpis, věděla byste, že musíme proplout Dardanelami, abychom se dostali na pobřeží

Egejského moře, kde se budeme moci nalodit na válečnou loď."

„Samozřejmě vím, že to budeme muset udělat," ohradila se Nadina.

„Teď dovolte, abych si vás prohlédl," požádal Westley.

Zvedla k němu obličej.

„Celý problém je v tom," posteskl si, „že jste příliš hezká, než abyste mohla být misionářka."

„Já jsem misionářka?" zeptala se.

„Cestovali jsme po středním Turecku. Teď jsme na cestě z Cařihradu do Canakkale."

Nadina mu napjatě poslouchala. Po chvíli poznamenal s úsměvem:

„Teď se musíme postarat, abyste vypadala trochu jako misionářka, která mi pomáhá s dětmi."

Nadina čekala napjatě na další pokyny.

Byla tak vycvičená otcem. Ale teď to bylo přece jen jiné, protože byla s mužem, kterého příliš neznala. A byla si jistá, že pro něj představuje přítěž.

Lyle Westley otevřel jeden z kufrů. Když zvedl víko, Nadina pochopila, že v něm jsou věci, které jsou určeny pro ni. Zahlédla něco, co vypadalo jako jednoduché prosté šaty, ale mohla to být klidně noční košile.

Potom Lyle Westley z kufru vyndal klobouk. Byl to obyčejný levný klobouk a mohl pocházet odkudkoli.

Pak sáhl znovu do kufru a vytáhl odtud čelenku se závojem a podal ji Nadině.

Opatrně si ji nasadila na hnědou paruku a podívala se na něj, zda je spokojený.

Neřekl nic, ale dobře si všiml, jak se jí rozzářila tvář, když si ji nasadila. Vypadala teď ještě půvabněji.

Sňal jí z ramen vlněný pléd, který

měla na sobě celou noc. Dal ho do kufru a kufr zavřel.

Pak otevřel druhý kufr. Z něj vyzdvihl černý klobouk, který byl přesně takový, jaký nosí misionáři. Poté zasařtral rukou znovu v kufru a vytáhl brýle.

„Nasaďte si je," vybídl Nadinu. „Neпоškodí vám oči, protože jsou z obyčejného skla, ale budete v nich vypadat usedleji."

Nadina se smála.

„Tak takhle vypadají misionářky?" zeptala se.

„Všechny misionářky, se kterými jsem se na svých cestách setkal," odpověděl Lyle Westley, „jsou neobyčejně ošklivé staré panny neurčitého věku."

Nadina se znovu rozesmála.

„Omlouvám se, ale nechci tak vypadat," stěžovala si.

„To se vám nepodaří, i kdybyste se snažila sebevíc. Musíme jen doufat, že si vás nikdo nevšimne."

Zvedl oba kufry a zeptal se jí:

„Máte pohodlné boty?"

„Váhala jsem," odpověděla, „mezi velice hezkými střevíci a mezi těmi, které mám na noze."

„Tak jsem si to představoval," řekl Lyle Westley. „A teď bychom měli vyrazit, protože máme před sebou poměrně dlouhou cestu."

Vydali se nahoru po točité pěšině, která je dovedla na vrchol útesů.

V dohledu nebyl žádný dům. Ale byly tam kvetoucí stromy a vůbec to byl tichý a klidný kout.

Lyle Westley se nezastavoval.

Nadina si utrhla pár květů, které tady všude kolem kvetly.

Westley na ni nečekal a pokračoval dál.

Rozeběhla se, aby ho dohonila, a ukázala mu kvítky:

„Podívejte, jsou tak krásné. A je tak vzrušující, že se nám podařilo utéct," dodala.

„Zatím v bezpečí nejsme," varoval ji Westley. „Musíme se modlit, aby nás štěstí neopustilo."

„Jsem si tím jistá," prohlásila Nadina. „Včera v noci jsem myslela na to, že to tatínek vás musel dovést na terasu Nannkova domu. Abych vás mohla zachránit, a vy zas na oplátku mohl zachránit mě."

„Dobrý bože," pronesl Westley. „Myslím, že váš otec na vás musel být moc pyšný, protože se chováte přesně tak, jak jsem doufal."

„V co jste doufal?" vyzvíдалa Nadina.

„Že uděláte přesně to, co vám řeknu," odpověděl Lyle Westley, „a že to celé vám bude připadat jako dobrodružství."

Nadina zamrkala.

„Vím, že jste si myslel, že se budu chovat jako hysterická ženská a že určitě budu mluvit, až poplujeme přes Bospor."

„Počkejte," zarazil se náhle Lyle Westley, „vždyť já jsem vás neupozornil, že je důležité být potichu."

„Tatínek mě to učil, už když mi byly dva roky," vysvětlovala Nadina, „a maminka a já jsme ho vždycky poslechly."

Lylea Westleye napadlo, že když už musí zachránit nějakou ženu, měl obrovské štěstí, že je to právě dcera Richarda Talborta.

Každá jiná by se na něj okamžitě pověsila a jistě by pořád dokola opakovala, jak se bojí.

Nadina spěchala vedle něj. V ruce

nesla květy, které natrhala cestou, a se zájmem si prohlížela okolní krajinu. Byla nadšená.

Lyle si nedokázal představit nějakou jinou ženu, která by ho následovala do Londýna nebo někam jinam, a chovala by se tak přirozeně. Každá jiná by se trásla strachy. A nemluvila by o ničem jiném než o nebezpečí, které jim hrozí.

Je to nepochybně výjimečná příslušnice ženského pokolení, pomyslel si.

Pokud to jen bude v lidských silách, dostane ji do bezpečí do Anglie, to si přísahal.

Šli bez odpočinku, dokud v dálce neuvíděli střechy domů.

„Co řekneme, když se nás někdo zeptá, jak jsme se sem dostali?“ ptala se Nadina.

„Že jsme měli velké štěstí,“ odpověděl jí Lyle Westley, „protože nás sem svezl člověk, který měl úctu k mému oblečení a který jel vozem tímhle směrem.“

Nadina přikývla.

„Nemyslím, že to bude někoho zajímat,“ řekla, „ale jsem ráda, když znám celou historku pro případ, že by byl někdo moc zvědavý.“

„To je opravdu moudré,“ pochválil ji Lyle.

Podíval se před sebe a prohlásil:

„Prostudoval jsem si zdejší krajinu ještě v Cařihradě. Někde tady musí být hostinec, kde počkáme, pokud trajekt bude odplouvat až zítra.“

Nadina na něj pohlédla.

Věděla, že každé zdržení je nebezpečné.

Čím dál se dostanou od Cařihradu, tím líp.

Byla si jistá, že teď už služebná

v domě Nannka Osmana, která ji obvykle budí, zjistila, že nespala ve své posteli.

Předpokládala, že ta žena půjde nejdřív do Rahmina pokoje, aby se podívala, zda není tam.

A až se dítě začne po Nadině ptát, služka nejspíš seběhne dolů.

Budou-li tam manželky Nannka Osmana, určitě se jich zeptá, jestli ji neviděly. A teprve pak, protože se Nannka Osmana všichni bojí, by mu řekli, že zmizela.

Ale také by to mohl zjistit Nannk Osman jako první.

Kdyby se šel vykoupat ještě před snídaní, což někdy dělával, mohl by najít její župan a mušelínové šaty. Vedle nich položila letní střevíčky a ručník.

Nemusel by si hned v první chvíli myslet, že se utopila. Jistě by se nejprve důkladně rozhlédl po zářících vlnách Bosporu, zda ji někde neuvidí, jak plave v chladné vodě.

Teprve po nějaké době, kdyby po ní nebylo ani stopy, by se mohl začít bát.

Byl na mě svým způsobem hodný, pomyslela si Nadina.

Trochu ji bodlo u srdce, když si vzpomněla na Rahmi. Už ji nikdy neuvidí. Doufala, že nikdo nebude tak hloupý, aby Rahmi řekl, že se utopila.

Pak si vzpomněla, k čemu ji nabádal otec, když museli zůstat na jednom místě delší dobu a začínali se sbližovat s místními lidmi:

„Nemá cenu ohlížet se zpátky. Minulost nezměníme, musíme se soustředit na budoucnost.“

Nadina si zakázala na Rahmi myslet.

Pak před sebou spatřila několik ne-

vzhledných chalup. Za nimi se tyčila větší budova.

Když se přiblížili, Nadina zahlédla lesklou hladinu Dardanelské úžiny.

Přemýšlela, jestli už je trajekt v přístavu. I Lyle Westley se díval tím směrem a Nadinu napadlo, že ho zajímá totéž.

Šli mlčky.

Když se přiblížili, uviděli, kde vystupují pasažéři z trajektu. Ale v této chvíli byl přístav prázdný. Jenom několik mužů sedělo u vody, kouřilo a povídalo si.

Lyle Westley zamířil přímo k hostinci. Byl větší, než se zdál na první pohled. Stropy byly nízké, z tmavých trámů, ale bylo tam čisto.

Majitel byl velký žoviální Turek.

„Čím vám můžu posloužit, pane?“ zeptal se Lylea.

Hostinský si všiml sutany a mluvil s ním s větší úctou, než zřejmě bývalo jeho zvykem.

„Dobrý den,“ řekl Lyle Westley. „Má sestra a já chceme odjet trajektem do Canakkale.“

„To vás zklamou,“ řekl hostinský. „Do zítřka nic nejede.“

„To nám komplikuje situaci,“ odpověděl Lyle Westley, „ale doufám, že budete tak laskav a poskytnete nám dva pokoje, kde budeme moci přespát.“

„Mám právě dva,“ odpověděl hostinský, „ale mám takové pravidlo, snad ho pochopíte, že lidi, kteří tady chtějí přespát, platí předem.“

„Jistě,“ odpověděl Lyle Westley, „a myslím, že je to moudré pravidlo.“

Hostinského ta odpověď překvapila. Ale hned řekl, kolik požaduje, a Lyle částku bez prodlení vysázel na stůl.

„Máme za sebou dlouhou cestu,“

prohodil Lyle jakoby mimochodem, „myslím, že sestra je unavená a bude si chtít odpočinout.“

Turek peníze okamžitě schoval do kapsy. Pak je po kamenných schodech vyvedl nahoru do patra.

Ocitli se v dlouhé chodbě rozbíhající se na dvě strany. Hostinský zatočil doleva a ukázal jim dva pokoje. Byly to malé místnosti, prostě zařízené, bez koberce, ale postele vypadaly čistě.

Nadina si uvědomila, jak je unavená.

Majitel hostince se otočil, otevřel dveře vedlejšího pokoje a ukázal Westleyovi, kde bude spát on.

Nadina téměř okamžitě usedla na postel.

Včera si sice zdřímla, ale byla po té noční cestě unavená. A navíc si byla jistá, že Westley nechtěl, aby byla lidem zbytečně na očích.

Ze stejného důvodu si najal i pro sebe pokoj.

Nadina zaslechla v chodbě těžké kroky hostinského, který scházel dolů.

Vzápětí k ní vešel Lyle Westley.

„Musíte si důkladně odpočinout,“ řekl.

„Ale vy taky,“ odpověděla. „Včera jste se vůbec nevyspal. Kdežto já jsem si přece jen zdřímla.“

„Je moudré vyspat se, kdykoli je to možné,“ odpověděl. „Teď si lehněte a já seběhnu dolů a podívám se, jestli by se tam nenašlo něco k snídani.“

Došel ke dveřím a tam se zastavil.

„Mimochodem,“ řekl, „byla by chyba říkat mi Lyle.“

Nadina se lekla:

„Zapomněla jsem se zeptat, jak se jmenujeme.“

„Davisovi,“ odpověděl, „já jsem Mat-

thew Davis a vy jste moje sestra Matyllda."

Nadina se rozesmála.

„Proč Matyllda?"

„Znal jsem dva misionáře toho jména," vysvětloval Lyle.

„Tak dobrá," řekla Nadina, „budu Matyllda a budu se snažit chovat, jako by se chovala Matyllda."

„Problém je," řekl Lyle, „že nevypadáte jako Matyllda, takže čím déle zůstanete v pokoji, tím lépe."

Už nečekal na odpověď, na prahu se otočil a zavřel za sebou dveře.

Nadina se zasmála. To byl jistě ten hlavní důvod, proč rozhodl, že si musí odpočinout. Moc s tím nesouhlasila.

Otevřela kufr, aby se podívala, co všechno v něm je.

Byly tam jedny obyčejné hnědé šaty a noční košile ze silné bavlny. Šaty i košile byly neforemného střihu, přesně takového, jaký nosí misionáři.

Jsem si jistá, že Matyllda by byla šokována, kdyby viděla ty skvělé noční košilky, které jsem nechala v Nannkově domě, pomyslela si Nadina.

Se smíchem si natáhla noční košili a ulehla.

Za chvílku někdo zaklepal a vešel Lyle.

Nesl tác, na kterém byla dvě vařená vejce a krajíček chleba, kousek másla a trochu medu.

Také tam stál velký hrnek kávy s trochou mléka.

Nadina se podívala na tác a zasmála se.

„Anglická snídane!" vykřikla, „aspoň tatínek mi vždycky říkal, že takhle Angličané snídají."

„Sám jsem to připravil," řekl Lyle.

„Nic, co mi nabídli, se mi nelíbilo, a protože Turek, který se stará o kuchyni, si přál, abych se pomodlil za jeho nemocnou matku, na oplátku mi dovolil, abych si přichystal, co chci."

Nadina na něj šibalsky pohlédla.

„A pomodlíte se za ni?"

„Samozřejmě že se pomodlím," odpověděl Lyle, „ale pochybuji, že to bude co platné."

„Myslím, že bude," zašeptala Nadina. „Tatínek a maminka se vždycky modlili, když jsme měli v patách Rusy. Jejich modlitby byly vyslyšeny a podařilo se nám uniknout."

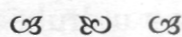
Seděla u stolu a s chutí se pustila do snídane. Hnědá paruka, kterou si ani teď pro jistotu neodložila, jí slušela. Mluvila s upřímností, která na Lylea velice zapůsobila.

„Teď se hlavně pořádně nasnídejte," řekl náhle a postavil se k oknu.

Vyhlédl ven a kromě mužů, kteří seděli a kouřili, před hostincem nikdo nebyl. Byl si však vědom toho, že takový klid může být nebezpečný. Celý obrázek se může velmi snadno změnit bez jediného varování a jejich životy mohou být ohroženy.

Možná bych se mohl pomodlit, abychom se dostali na válečnou loď, pomyslel si.

Aniž se otočil, věděl, co Nadina právě teď dělá.

Nadina se probudila a ke svému překvapení zjistila, že je sedm hodin večer.

Spala tedy celý den.

Teprve teď se cítila odpočatá. A také měla velký hlad.

Vstala a zaklepala na zeď, jak jí Lyle přikázal.

Za chvilíčku se otevřely dveře.

„Tak, paní Ospalá," řekl. „Jak se cítíte?"

Nadina už zase ležela v posteli a usmívala se na něj.

„Cítím se báječně," řekla, „až na to, že mi kručí v břiše." Použila výraz, který často používala Rahmi. Nadina se tomu smála.

„Oblékněte se," řekl, „a nezapomeňte si vzít brýle. Já zatím půjdu dolů a podívám se, jestli se tam najde něco k večeři."

Za deset minut se vrátil.

„Kuchař slíbil, že nám připraví něco, co znělo docela slušně, a taky jsem objednal láhev dobrého vína. Tak si pospěšte."

„Jsem hotová," odpověděla Nadina a nasadila si brýle.

Usmála se, když si všimla, jak si jí Lyle zkoumavě prohlíží od hlavy k patě.

Čekala, že najde nějakou chybu.

Místo toho řekl:

„Já jsem sice jedl v poledne, ale už se taky nemůžu dočkat."

Sešli do jídelny, která byla v zadní části hostince.

Okna odtud vedla do neudržované zahrady s planě rostoucími květinami a několika kvetoucími stromy.

Nadinu překvapilo, že v jídelně bylo několik dalších lidí. Byli to jenom muži, u jednoho stolu seděli dva a u druhého tři.

Nadina si pomyslela, že to jsou pracující Turci. Mluvili nahlas, většina z nich pila džus, který Nannk Osman prodával ve svých obchodech.

Jeden muž se však od ostatních zřetelně odlišoval. Nadina okamžitě po-

znala, že to není Turek, ale Řek nebo Ital.

Seděl stranou a popíjel víno.

Všimla si, že si ji prohlíží. Rychle uhnula pohledem.

Dala se do řeči s Lylem, ale cítila, že Řek pozorně sleduje každý její pohyb.

Jak Lyle předpověděl, jídlo bylo přijatelné. Nadina měla hlad, a proto vychutnávala každé sousto.

Bavili se spolu jazykem, kterým se mluví na Balkáně. Byla to směs maďarštiny a rumunštiny.

Bylo štěstí, že Nadina pobývala určitou dobu na území, kde se tak mluvilo. Nedělalo jí teď potíže bavit se s Lylem. Bylo jí tehdy deset let, když tam otec pracoval.

Lyle se domníval, že by nebylo dobré, kdyby vystupovali jako Angličané.

A Nadinu zase napadlo, jak bylo od Lylea chytré, že si vybral právě tuto zemi, kde obyvatelstvo nebylo čistě křesťanské. Pak působilo pravděpodobně i jejich přestrojení za misionáře.

Dojedli poslední chod a v tu chvíli Řek, který byl lehce opilý, vstal a přistoupil k jejich stolu.

„Vy jste kněz?" zeptal se Lylea Westleye.

Se svými druhy mluvil turecky, ale teď přešel na rodný jazyk, jako by očekával, že mu Lyle bude rozumět.

„To jsem," odpověděl Lyle.

Nato se Řek, aniž by se dovolil, svezl na židli u jejich stolu a lokty se opřel o stůl.

„Já jsem Řek," prohlásil zbytečně, „a nechápu, proč tady maříte čas s těmi divochy, kteří se neumějí ani chovat."

Nadinu jeho slova překvapila. Věděla sice, že Turci se s Řeky nemají příliš

v lásce, ale připadalo jí nevkusné, že nějaký Řek si přijede do Turecka a mluví o zdejších lidech velmi neuctivě.

Lyle zřejmě myslel na totéž, protože nenadálému hostu šeptem řekl:

„Myslím, že byste si měl dávat pozor na to, co říkáte.“

„Ale, většina z nich stejně mluví jenom jejich jazykem,“ odpověděl Řek. „Kampak máte namířeno?“

„Do Canakkale, čekáme tu na trajekt,“ odpověděl Lyle žoviálně.

„Ten přijede zítra,“ řekl Řek, „takže nejspíš pojedeme spolu.“

„Na mě a mou sestru čeká spousta práce, až se dostaneme na druhou stranu,“ odpověděl Lyle, „takže teď se s vámi musíme rozloučit, jsme opravdu unavení.“

Vstal a Nadina ho následovala.

„Není žádný spěch,“ nesouhlasil Řek. „Zůstaňte ještě chvíli a napijte se se mnou.“

„My už jsme skončili,“ řekl Lyle, „ale zůstalo tady ještě víno, nalejte si, určitě vám bude chutnat.“

Podal Řekovi přes stůl láhev.

Pak se kradmo podíval na Nadinu a spěšně zamířil ke dveřím.

Nadina vykročila za ním, ale Řek jí zastoupil cestu a popadl ji za ruku.

„Až váš bratr půjde spát,“ zašeptal, „přijďte za mnou dolů. Chci si s vámi promluvit.“

Nadina jen s velkou námahou vyprostila ruku z jeho sevření.

„Je mi líto,“ řekla zdvořile, „ale jsem moc unavená.“

Rychle pospíchala za Lylem, který už došel ke schodům a ohlédl se, aby zjistil, kde se zdržela.

Vyšli spolu beze slova nahoru.

Když došli k jejímu pokoji, zeptal se jí anglicky:

„Co vám ten opilec říkal?“

„Chtěl, abych za ním přišla, až si půjdete lehnout.“

„Je to ten typ lidí, které najdete dříve nebo později v každé hospodě,“ řekl Lyle pobouřeně. „Moc pijí, moc mluví a obtěžují každou ženu, která se objeví.“

„Snad se zítra bude chovat líp, až vystřízliví,“ řekla Nadina.

„Jestli ne, hodím ho do moře,“ odpověděl Lyle.

Nadina vykřikla:

„Ne, ne, byla by chyba, kdybychom na sebe upoutávali pozornost.“

„Máte samozřejmě pravdu,“ připustil Lyle. „To je všechno tím, že doprovázím krásnou ženu. Vždycky jsem si myslel, že krásné ženy jsou jen na obtíž.“

„Teď jste nezdvořilý,“ protestovala Nadina.

„Vy to nezměníte,“ odpověděl Lyle, „tak dobrou noc a dobře se vyspěte. Jestliže mě budete potřebovat, zaklepejte na zeď.“

„Dobrá,“ řekla Nadina, „ale myslím, že vaši pomoc nebudu potřebovat.“

Usmáli se na sebe a Lyle zmizel ve svém pokoji.

Nadina zamkla dveře a pak se začala svlékat. Nakonec si sundala i paruku.

Bude pohodlnější spát bez ní. A taky nechtěla ráno vypadat neupraveně.

Opatrně ji navlékla na baňatou láhev s vodou, která stála u umyvadla. Byla to skvělá podložka pro paruku.

Pak vklouzla do postele, stočila se do klubíčka a zavřela oči. Už skoro spala, když ji z polospánku najednou vytrhl nějaký podivný zvuk. V první chvíli nevěděla, co by to mělo být.

Potom si s hrůzou uvědomila, že ně-

kdo se snaží dostat se do jejího pokoje oknem.

Celá vyděšená se posadila.

Uvědomila si, že nechala roztažené závěsy, aby do vyhřátého pokoje mohl proudit svěží vzduch.

Teď už viděla jasně, přes parapet se přehoupla mužská postava.

Když muž vykročil k jejímu lůžku, v záři měsíce ho snadno poznala.

Vykřikla hrůzou. Byl to Řek z hostince.

Kapitola šestá

LYLE SE NATÁHL OBLEČENÝ, POUZE si svlékl sutanu.

Okna byla otevřena úplně dokořán, aby dovnitř mohl proudit čerstvý vzduch.

Lyle měl na sobě jenom košili a kalhoty a ve světle svíčky studoval mapu pobřeží.

Rozmýšlel, kde přesně by měli počkat na válečnou loď.

Pak náhle zaslechl zoufalý jekot. V první chvíli nemohl uvěřit, že je to Nadin hlas.

Rychle vyskočil z postele a zamířil ke dveřím. Ale uvědomil si, že slyšel, jak se Nadina zamyká.

Jeho mozek se rozběhl na plné obrátky.

Vybavil si, že když seděl na posteli, uslyšel nějaký zvuk pod oknem. Bylo to chvilíčku předtím, než Nadina vykřikla. Lyle přiskočil k oknu a vyklonil

se ven. Uviděl rovnou střechu verandy.

Další bylo dílem okamžiku. Hbitě se přehoupl ze svého okna na verandu a odtud se dostal na okno Nadina pokoje.

Když skočil dovnitř, uviděl, jak mohutné Řekovo tělo zavalilo Nadinu. Marně se snažila dostat z jeho sevření.

Hlavu zoufale otáčela ze strany na stranu a křičela.

Lyle byl dvěma skoky u postele. Popadl Řeka, strhl ho z Nadin y a vši silou ho udeřil do brady. Muž se svezl na zem.

Lyle ho zvedl a udeřil znovu. Jednou rukou ho držel, druhou rukou odemkl a vystrčil ho z pokoje na chodbu.

V první chvíli mu blesklo hlavou, jestli by nebylo lepší, vyhodit ho z okna. Pak mu ale došlo, že kdyby to udělal, muž by si nejspíš zlomil nohu. A to by vyvolalo velký poprask. Vzpomněl si, jak Nadina říkala, že v žádném případě nesmějí na sebe zbytečně upozornit. Proto si to rozmyslel.

Řek mu bezvládně visel na rameni. Lyle ho narovnal a dovlekl ho do svého pokoje.

Když ho pokládal na zem, Řek zasténal, jako by nabýval vědomí.

Lyle ho znovu udeřil.

Řek se svalil a teď už se ani nepohnul. Lyle mu svázal nohy a pak i ruce za zády. Do úst mu dal roubík.

Svázaného ho tam nechal ležet a vrátil se do Nadinina pokoje.

Stála na stejném místě, kde ji zanechal, a bylo zřejmé, že čeká na něj.

Jakmile se objevil na prahu, rozeběhla se k němu, vklouzla mu do náruče a hlavu si schovala na jeho prsou.

Objal ji.

„Už je to v pořádku,“ řekl rychle. „Už vám neublíží.“

„Vystrašil... mě. Byl strašný... jako... zvíře.“

Lyle cítil, že se celá chvěje pod bílou noční košilí. Tu pro ni vybral na britském velvyslanectví.

Sevřel ji pevněji.

Dovedl se vžít do jejích pocitů. Bylo to poprvé, kdy se pro svou krásu dostala do konfliktu s nějakým mužem.

„Už je to za námi, už se nemusíte bát,“ chlácholil ji.

Snadno si představil, jaký to pro ni byl šok.

Uvědomil si, že v prvním okamžiku, kdy viděl Řeka, jak se sápe na Nadinu, měl touhu ho zabít. A ovládl se jenom s největším sebezapřením.

Ve svém životě byl nucen zabít mnoho mužů, když prchal před Rusy, aby se zachránil.

A zabil by i každého, kdo by ublížil Nadině.

Náhle si uvědomil, že se zamiloval.

Nadinin obličej ještě pořád spočíval na jeho hrudi.

Cítil její hebké vlasy na bradě.

To není možné, napadlo ho, aby někdo tak křehce krásný a půvabný se zároveň dokázal zachovat tak statečně.

Beze slova odmluvy poslechla každý příkaz, který jí dal.

Za celou dlouhou cestu na lodi neřekla ani slovo. Na nic si nepostěžovala.

Miluju ji! uvědomil si, ale to je to poslední, co by v této chvíli měla vědět.

Celou situaci by to jenom zkomplikovalo.

Velice opatrně dovedl Nadinu k posteli.

Přitiskla se k němu a nejistým hlasem se zeptala:

„To tady teď... zůstanu sama a... vy tady... nebudete?“

„Ale já jsem tady,“ řekl Lyle chlácholivě, „a teď mi musíte pomoci vymyslet, co s ním provedeme, než odjede.“

Cítil, jak strnula. Zvedla k němu oči.

„Nezabil jste... ho?“

Lyle zavrtěl hlavou.

„Ne, i když jsem měl sto chutí to udělat.“

„K... kde je?“

Byla nervózní a Lyle si uvědomil, jak se bojí, aby se Řek nevrátil.

„V této chvíli,“ odpověděl Lyle, „leží v bezvědomí na zemi v mém pokoji. Bohužel tam není žádná skříň, ve které bych ho mohl na noc zamknout. Netoužím po tom, aby někdo viděl, v jakém je teď stavu.“

Nadina se třásla, ale neplakala.

Pomyslel si, že každá jiná žena na jejím místě by spustila neutišitelný pláč.

„Řeknu vám, co udělám,“ zašeptal. „Vy si lehnete a budete spát. Já si přinesu matraci z postele v mém pokoji a zůstanu s vámi. A než se Řek probere, budeme pryč.“

„To už tady bude trajekt?“

„Přijede zítra ráno v sedm,“ řekl Lyle, „a my na něj počkáme.“

„Jste si jistý, že nepojede s námi a nepustí se do nás?“

„Naprosto,“ uklidnil ji Lyle.

Slyšel, jak si ulehčeně oddechla.

Pak řekla slabým hlasem:

„Není žádný důvod..., abyste tady... spal. Zavřu okno a určitě budu... v pořádku.“

Mluvila trochu váhavě a Lyle si uvědomil, jak se bojí.

„Vím, co je pro vás nejlepší," prohlásil, „a chci se vyspat, a ne být vzhůru a natahovat uši při každém podezřelém zvuku. Musíte mě nechat, abych vše zařídil po svém."

Znovu si uvědomil, že jenom málo žen by se zajímalo o jeho pohodlí, kdyby se bály tak jako Nadina v této chvíli.

„Jděte si lehnout," přikázal.

Odešel do svého pokoje. Tam zjistil, že Řek je stále ještě v bezvědomí. Nejspíš tak zůstane až do rána. Jak tak ležel na zemi, Lyle odhadl, že mu je kolem třiceti. Podle jeho chování Lyle soudil, že úspěch u žen považuje za samozřejmost.

Nečekal žádný odpor od sestry misionáře.

Lyle sfoukl svíčku.

Vzal si z postele matraci a s polštářem ji odnesl do Nadinina pokoje.

Nadina na něj čekala a přitom myslela na to, jak by to bylo strašné, kdyby cestovala do Anglie sama.

Její otec nikdy nedovolil žádnému muži, kterému nedůvěřoval, aby se k ní přiblížil.

Proto si nedokázala představit muže, který by s ní takhle mluvil a toužil po ní jako po ženě.

Když k ní Řek přistoupil, řekl:

„Teď se neboj, má krásko. Udělám ti blaho, jaké jsi ještě nepoznala."

Došel až k posteli, ale to už se Nadina rozkřičela:

„Jděte pryč! Jak se opovažujete takhle vtrhnout do mého pokoje? Okamžitě odejděte!"

Řek se pobaveně usmál a pak na ni celou vahou svého neforemného těla nalehl.

Noc byla horká, a proto byla přikryta jenom tenkou pokrývkou.

Chytil ji u výstřihu za noční košili a pokoušel se ji z ní strhnout. Ona se však dala do zoufalého křiku a zuřivě se ho snažila odstrčit. Jenomže byl příliš těžký, nemohla se ani pohnout. Byla naprosto nevinná, a proto neměla nejmenší tušení, co má v úmyslu.

Ve skutečnosti byly jeho dotečky a polibky ta nejodpornější věc, kterou kdy zažila.

Zatímco s ním zápasila, objevil se v pokoji Lyle.

„Zachránil mě! Zachránil mě!" šeptala si vděčně.

V té chvíli vstoupil do dveří s matrací a dekou v ruce.

Rozložil ji na zem vedle postele. Pokoj byl příliš malý, jinak by se nevešla.

Pak zavřel okno ve svém pokoji a zamkl dveře.

I kdyby se Řekovi podařilo zavolat o pomoc, nikdo by ho neslyšel.

Když se vrátil do Nadinina pokoje, zamkl za sebou dveře.

Zeptala se ho:

„Je ještě v bezvědomí?"

„V hlubokém," odpověděl Lyle. „Nesmíte pochybovat o mých boxerských dovednostech. Měl jsem velice zkušeného trenéra."

„Je od vás moc hezké, že jste mi přišel okamžitě na pomoc. Vzpomínám si, že jsem se bála, a proto jsem zamkla dveře."

„To bylo od vás velice prozíravé," řekl Lyle. „Ale já si vyčítám, že jsem si nezjistil, jestli se sem nedá dostat oknem."

„Mě to taky nenapadlo," přiznala se Nadina, „a vím, že tatínek vždycky velice důkladně prohlédl pokoje, ve kterých jsme bydleli na našich cestách. To

proto, aby nás Rusové nemohli překvapit."

"Vy mě zahanbujete," povzdechl si Lyle.

Položil si polštář na opačný konec matrace. Když ulehl, viděl Nadinu na posteli nad sebou.

Ve svitu měsíce, který jako by zůstal stát přímo před oknem, byla velice krásná.

Světlé vlasy jí padaly na ramena a něžně rámovaly jemný obličej.

Teprve teď si všiml, jak dlouhé má vlasy. Taký zpozoroval, že u krku má košili roztrženou, to byla práce Řeka.

Ale ze všeho nejvíc ho překvapilo, že si vůbec, ani v nejmenším neuvědomuje, jak je krásná. Což byl další důkaz toho, že je ještě dítě.

Ostatní ženy by to, že spí v jejich pokoji, chápaly úplně jinak. Buď by na něho netrpělivě čekaly na lůžku, nebo by se snažily vypadat co možná nejsvůdněji.

Kdyby ovšem byla Nadina opravdová sestra misionáře, jistě by pochopila, že se chová nepatřičně.

Nepochybně předpokládala, že má pásku na očích. Musel se držet, aby se svým myšlenkám nezasmál, ale uvědomoval si, že celé jeho tělo je rozechvělé láskou k Nadině. Síla toho citu ho zcela vyvedla z míry. Od té doby, co ji zná, se staral o své i její bezpečí a ani v nejmenším nepočítal s *tím*, že jsou lidské bytosti.

Ale teď po ní toužil a přál si víc než co jiného políbit ji a říct jí, jak je nádherná.

Ale nebyl by to on, kdyby se za každých okolností nedokázal ovládnout.

Znovu se zadíval na Nadinu. Sledoval

něžnou křivku její šíje, něhu a půvab její tváře. O to víc věděl, že své city musí zvládnout. Musí svou vášeň a touhu potlačit do té doby, dokud nebudou v bezpečí.

A až budou v bezpečí, až se bude cítit svobodný, pak se jí svěří se svou láskou.

"Děkuji... vám..., že jste byl na mě... tak hodný," řekla Nadina do nočního ticha. "Doufám..., že se vám leží... aspoň trochu pohodlně."

"Ujišťuji vás, že mám stejné pohodlí, jaké bych měl i ve vedlejším pokoji," ujistil ji Lyle, "tak jen klidně spěte, protože vás probudím časně ráno."

Věděla, že si přeje stejně jako ona, aby byli odtud pryč, dříve než Řeka objeví. A než prozradí, co se mu stalo.

"Musím se ještě pomodlit," odpověděla Nadina. "Už jsem poděkovala Bohu, že jsme se dostali až sem, a taky jsem řekla tatínkovi, jak jsme mu vděční. Teď musím tatínkovi poděkovat ještě jednou za to, že vás poslal, abyste mě zachránil."

Usmála se na něj v měsíčním světle a dodala:

"Jsem si jistá, že naši andělé strážní nad námi oběma bdí."

Její hlas zněl měkce a sladce.

Bez ohledu na to, co prodělala, se usmívala.

Lyle cítil, jak mu krev buší ve spáncích.

"Dobrou noc, Nadino," řekl hlubokým hlasem, "a hezké sny."

"Pokusím se," odpověděla. "A děkuji vám tisíckrát, že jste tady se mnou."

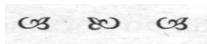
Otočila se ke zdi a její tvář mu zmizela.

Teď viděl jenom záplavu vlasů na bělostném polštáři. Dlouhé prameny jí splývaly až na ramena.

Obrátil se na druhý bok, aby na ni neviděl.

Miluju ji, jako jsem dosud nikdy nemiloval žádnou ženu, pomyslel si v duchu.

Potom se přinutil myslet na zítřek a na to, co budou muset udělat, až opustí trajekt.

Nadina tvrdě spala, ale pak se probudila, protože Lyle chodil po pokoji.

Právě otevřel dveře a odnášel matraci zpátky do svého pokoje.

Na okamžik si přála, aby mohla ještě chvíli spát. Pak si však vzpomněla na Řeka a rázem bylo po spaní. Posadila se na posteli.

Přemítala, jestli se už přece jen neprobral. Kdyby se mu podařilo vysvobodit se z pout, mohl by si v pokoji na Lylea počkat a tam ho přepadnout.

Nebo se mohl vůbec dostat ven. Možná že už vyburcoval celý hotel, protože prozradil hostinskému nebo někomu jinému, co se mu přihodilo.

Rozhodla se, že se půjde přesvědčit, jak to s ním vypadá.

Pak si uvědomila, že má na sobě jenom noční košili.

Nepůjde nikam, Lyle se určitě za chvíli vrátí a poví jí, co se děje. A skutečně se za chvíli objevil. Nadina se na něj tázavě podívala.

„Je to v pořádku," řekl, „Řek tam leží spoutaný a nezdá se, že by se hned tak probral. Ale i tak si musíme pospíšet. Rychle se oblékneme a sejdem dolů. Čím dříve se odtud dostaneme, tím lépe."

Mluvil tak tiše, že mu Nadina téměř

nerozuměla. Pochopila, že nechce, aby je někdo slyšel.

Proto mu neodpověděla a jen mlčky přikývla na znamení souhlasu.

Jakmile odešel, vyskočila z postele. Rychle se umyla a vklouzla do šatů, které měla na sobě už včera. Neměla čas si vyzkoušet nějaké jiné.

Nakonec si nasadila paruku a klobouk.

Do kufru si zabalila jenom noční košili, kartáč a hřeben, které jí Lyle přinesl z britského velvyslanectví.

Právě zaklapávala víko, když do pokoje vešel Lyle.

„Viděl jsem kuchaře," řekl, „a chystá snídani - určitě nebude tak dobrá jako včera."

„Když budeme mít čas," řekla Nadina, „ráda bych vám jednou připravila snídani já. Koneckonců, je to ženská práce."

„Až někdy jindy," usmál se na ni Lyle, „teď si musíme pospíšet."

Zvedl kufr a vyšel z pokoje.

Nadina ho následovala.

Když míjeli Lyleův pokoj, Nadina si povšimla, že dveře jsou zavřené a klíč je v zámku.

Lyle pokoj raději zamkl, aby tak zajistil, že se Řek odtud nedostane dřív, dokud oni neopustí hostinec.

Jídelna zela prázdnotou. Jak Lyle řekl, snídani byla opravdu slabá. Přinesli jim jen několik kousků studeného masa, několik plátků sýra a pár černých oliv.

Nadina snědla všechno, protože měla pocit, že je rozumné na cestu se dobře najíst.

Taky se napila kávy, která chutnala stejně jako ta včerejší.

Kávu si dal i Lyle.

Než Nadina dojedla, Lyle vyšel před

hotel, aby se podíval, jestli už nepřijíždí trajekt.

Stačilo mu vyjít před hlavní vchod.

Vrátil se a řekl, že trajekt už je v dohledu a měl by tady být asi za pět minut.

Nadina si ulehčeně vydechla.

Potom nalila ještě jeden šálek sobě i Lyleovi.

Ačkoli na sobě nedal nic znát, Nadina věděla, že už se nemůže dočkat, až se nalodí. Přemýšlela, jestli je tak netrpělivý jen kvůli Řekovi, nebo ještě i kvůli něčemu jinému.

Ale bylo jí jasné, že by nebylo správné se ho na cokoli ptát.

Když Lyle dopil kávu, opět vyšel před hotel.

Po chvíli se vrátil a řekl:

„Už můžeme jít.“

Nadina se rychle zvedla od stolu a spěchala ven.

Když došli do chodby, uviděla majitele, jak na ně čeká.

Lyle mu podal ruku na rozloučenou.

„Děkuji vám mnohokrát,“ řekl, „že jsme tady mohli zůstat. Poskytl jste nám tolik potřebný odpočinek a jsme vám za to vděční.“

„Byli jste příjemní hosté,“ odpověděl hostinský, „a doufám, že se zase uvidíme.“

Lyle zvedl kufr, který si položil na zem, když si podávali ruce, a řekl:

„To je docela dobře možné.“

Zamířil ven. Nadina se rozloučila s hostinským a následovala Lylea.

Venku už pěkně připalovalo slunce.

Zdalo se, že celá vesnice čeká na příjezd trajektu. Zřejmě to byla jejich jediná zábava.

Nejdřív vystoupili cestující a bylo jich opravdu jenom pár.

Pak bylo třeba vyvést zvířata. Byly

mezi nimi i kozy, které cesta natolik vystrašila, že muži měli co dělat, aby je sehnali dohromady.

Když vystoupili všichni pasažéři, jako první nastoupil Lyle se svými kufry. První, co udělal, že našel místo, kde by mohl usadit Nadinu. Bylo to na zádi, pod stříškou. Tady snadno ušla pozornosti ostatních cestujících.

Pomyslela si, že to bylo od Lylea moudré, že se snažil, aby zůstali co nejvíc v pozadí a nepozorováni.

Zároveň si byla vědoma toho, že kdyby na trajektu byli přece jen Rusové, nemohli by jim uniknout.

Napomenula se, že si dělá zbytečné starosti. Kdo v Cařihradu by mohl vědět, kde se teď nacházejí?

Ale instinktivně cítila, že Lyle je nervózní, i když to na sobě nedával znát.

Skoro za půl hodiny trajekt odrazil od břehu a zahájil svou cestu přes Dardanely.

Nadina si všimla, že teprve teď si Lyle skutečně oddechl.

Cesta netrvala nijak dlouho. Trajekt totiž proplouval nejužší částí Dardanelské úžiny. Měřila jenom jednu míli.

Trajekt neplul příliš rychle. Nadina měla pocit, že se snad vůbec nehýbá z místa.

Nicméně posléze konečně dopluli do Canakkale.

Zdejší přístav byl větší a samozřejmě taky rušnější než v Eceabatu. Toho si Nadina všimla téměř okamžitě. U přístaviště, kde zakotvili, stálo plno vozů a lehkých kočárů.

Na vozech bylo naloženo zboží, které okamžitě začali překládat na trajekt.

Lyle rychle přivolal jeden otevřený kočár. Prohlédl si statného mladého koně, který byl do něj zapražený, a zeptal se vozky:

„Odvezl byste mě a mou sestru trochu dál z města?”

Mladý Turek, který byl skoro ještě chlapec, se na něj usmál:

„To záleží na tom, kolik zaplatíte,” zněla odpověď.

„Chceme jet do Intepe,” odpověděl Lyle.

Chlapec se poškrábal na hlavě.

„To je asi tak devět mil,” poznamenal, „cestou do Troje.”

„Správně,” potvrdil Lyle „a jsem ochoten zaplatit tolik, kolik si řeknete.”

Chlapec se na něj podíval úkosem. Potom vyslovil částku, která byla vyšší, než Lyle očekával. Proto trochu zaváhal, ale nakonec souhlasil.

„Nejsem sice bohatý,” řekl, „ale protože se potřebujeme dostat do Intepe, musíme vaši cenu přijmout.”

Chlapec byl evidentně spokojený. Pomohl Lyleovi naložit kufry.

Poté vyrazili.

Ve srovnání s Eceabatem, což byla jen malá nevzhledná vesnice, bylo Canakkale překrásné.

Všude kolem kvetly jidášníky. Nadině se moc líbily. Jmenují se po Jidášovi, který se na nich podle zdejší pověsti oběsil.

Sjížděli z kopce do města, jehož bílé domy se utápěly ve spoustě zeleně, která byla místy vystřídána pestrobarevnými pruhy zářících květů nejčastěji rudé barvy.

Moře pod nimi se třpytilo ve sluneční záři.

Uprostřed takové nádhery bylo těžké myslet na nepříjemné věci nebo na to, že jsou v nebezpečí.

Teď už jeli v těsné blízkosti moře. Na hladině se pohupovaly lodě všech možných typů.

Nadina předpokládala, že některé sem připluly z Cařihradu.

Jiné mířily na jih přes Egejské moře do Středozemního.

Taky tady byly vidět rybářské čluny a hodně čajek všech velikostí.

Nadina by ráda zůstala nějaký čas v Canakkale, aby si prohlédla nádherné památky, o kterých věděla, že se tady nacházejí.

Matně si vybavovala, co jí o nich vyprávěl otec.

Nejraději by se se svými poznatky svěřila Lyleovi, ale protože ten mlčel, neodvážila se na něj promluvit. Jistě má pro to nějaký důvod.

Všimla si, že si vlasy sčesal ještě víc do čela. To mu dodalo úplně jiný vzhled.

Taky si všimla, že sedí s bradou zabořenou do sutany, aby mu nebylo příliš vidět do tváře. Vypadal, jako by se modlil.

Určitě uvažuje o tom, že nám hrozí nebezpečí, řekla si Nadina.

Stáhla si klobouk trochu víc do čela a teď strach a nervozita přemohly i ji.

Jako už dřív i teď vsunula ruku do Lyleovy a jeho prsty ji sevřely.

Otočil se a podíval se na ni. Když se usmál, svět jí zase připadal krásnější a překvapivě se přestala bát.

Projeli městem a ocitli se v otevřené krajině.

Silnice, která nebyla nijak zvlášť udržovaná, vedla podél moře.

Občas se objevila skupinka domků. Zřejmě patřily zdejším rybářům.

Jinak silnici lemovaly stromy, keře a holé skály.

Slunce teď pálilo daleko víc. I kůň už byl unavený. Konečně se před nimi objevilo Intepe.

Při prvním letmém pohledu si Nadi-

na pomyslela, že to snad nemůže být místo, které hledají. Podobalo se jako vejce vejci vesnici, kterou opustili na opačném konci Dardanelské úžiny.

I tady stálo jenom pár roztroušených domků.

Nadina si řekla, že někde uprostřed by měl být nějaký hostinec.

Byla zvědavá, jestli bude vypadat jako hostinec, ve kterém strávili včerejší noc.

Jenom doufala, že tam nebude žádný Řek. Snažila se uklidnit, že takový zážitek se přihodí jenom jednou za cestu. Je málo pravděpodobné, že se bude opakovat. A navíc je s ní Lyle.

Nevědomky sevřela pevněji jeho ruku a on zašeptal:

„Tak jsme na místě a doufám, že tady budeme v bezpečí.“

Mluvil anglicky, aby jim kočí nerozuměl.

„Věřím tomu,“ odpověděla Nadina.

Všimla si, že se Lyle náhle otočil a pozorně sledoval mořskou hladinu. Aniž by jí to řekl, dobře věděla, že někde tady by je měla vyzvednout válečná loď.

Když dojeli blíž k Intepe, viděla, že se břeh, na němž stála vesnice, prudce svažuje k moři. A vzadu za vesnicí tušila vysoké útesy.

Vjeli do Intepe. Kočí bez příkazu zastavil u výstavného vyššího domu.

„Předpokládám, že jste cizinci,“ řekl místním dialektem, „a že se budete chtít někde ubytovat. Tohle je jediné místo, kde dostanete nocleh.“

„Právě to potřebujeme,“ potvrdil Lyle, „a děkuju vám, že jste nás sem dovezl.“

Pak seskočil, pomohl Nadině vystoupit a potom sundal kufry.

Kočímu dal částku, na které se do-

hodli, a ještě mu přidal něco málo navíc.

Chlapec si prohlédl peníze a řekl:

„Díky, pane. Bylo mi potěšením vézt vás a tuhle krásnou dámu.“

Lyle neodpověděl. Mlčky zvedl kufry a rázně vykročil k hostinci.

Nadina ho spěšně následovala. Podle chůze a držení těla poznala, že se zlobí. Bez ohledu na to, že měla paruku a brýle, chlapec si všiml její krásy.

Snad bych si měla namalovat nos na červeno jako klaun, pomyslela si a přišlo jí to k smíchu.

Lyle vyhledal majitele hostince, hubeného a ne příliš pohledného muže.

„Chci si najmout dva pokoje asi na tři noci,“ sdělil mu.

Nadina si pomyslela, že by tady neměli zůstat tak dlouho.

Pak si řekla, že Lyle nemá na vybranou. Neměli by kde složit hlavu, když se loď opozdila.

Hostinský neodpověděl hned, jako by si to rozmýšlel. Pak prohlásil:

„Momentálně nemám volné dva pokoje, ale jenom jeden dvoulůžkový.“

Po kratičkém zaváhání Lyle odpověděl:

„Vezmeme si ho, ačkoli moje žena je trochu nachlazená, a proto jsme si mysleli, že bychom neměli spolu nocovat.“

Nadinu ta slova vylekala. Minulou noc jí to nepřišlo divné, když Lyle zůstal v jejím pokoji, k tomu byl důvod, to ji přece vystrašil ten Řek.

Ale sdílet pokoj dohromady, jako by byli manželé, bylo něco zcela jiného.

Pak si řekla, že se chová hloupě. Lyle ji bude chránit jako včera v noci.

Hlavně že unikli svým pronásledovatelům a jsou mimo nebezpečí.

Cestou kočárem však Nadina na Ly-

leovi pozorovala, že není zcela klidný. Jistě si dělá starosti.

Jestliže jejich pronásledovatelé zjistili, že oba opustili Cařihrad, jistě už se vydali po jejich stopách.

Jak můžu být tak hloupá a dělat si starosti se společenskými pravidly, napomínala se. Dokud nebudeme na válečné lodi, stále nám hrozí nebezpečí prozrazení.

Lyle okamžitě zaplatil hostinskému zálohu a ten, když viděl, s jakou ochotou Lyle zaplatil, se rozhodl mu důvěřovat. Takový zákazník mu zbytek peněz jistě neupře.

Pak přivolal z kuchyně neupravenou služku a přikázal jí, aby hosty zavedla nahoru. Nevrlé se po nich podívala. Bylo zřejmé, že nemá chuť jim pomoci se zavazadly.

Šla před nimi a tvářila se velice neochotně, protože jí přidělali práci.

Pokoj byl větší než ten, ve kterém spala Nadina včera, ale ne o mnoho.

Byla v něm manželská postel, která se zdála být pohodlná.

Na zemi nebyl koberec a v oknech nebyly záclony ani závěsy.

Ale bylo tady čisto a okna byla obrácena k moři.

Lyle dal služce spropitné, čímž ji evidentně zaskočil. Dívala se nevěřícně na mince, které se jí blýskaly na dlani, a pak pomalu ze sebe dostala:

„To je od vás laskavé, pane.“

„Jsme rádi, že máme tenhle příjemný pokoj, kde si můžeme odpočinout,“ odpověděl Lyle.

Náležitě zdůraznil poslední slovo a služka rychle odpověděla:

„Tady vás nikdo rušit nebude. Tady se nic neděje, to mi věřte.“

Pak rychle řekla, zřejmě dojata jeho štědrostí:

„Můžu pro vás něco udělat?“

„Rádi bychom se najedli,“ odpověděl Lyle, „a jsem si jistý, že dokážete připravit čerstvé ryby líp než kdokoli jiný.“

Žena se zahihňala.

„Teď mi lichotíte, ale vynasnažím se. Budu s tím hotová tak za půl hodiny.“

„Díky,“ řekl Lyle a usmál se.

Odběhla.

Když se za ní zavřely dveře, slyšeli, jak se její kroky vzdalují po schodech.

„Jestli se dostávám do potíží kvůli svému zevnějšku, teď vidím, co dokáže hezký muž, když se trochu snaží.“

„Lichotíte mi, když si myslíte, že úspěch měl můj zevnějšek,“ bránil se Lyle, „ale jsem přesvědčený, že to bylo první spropitné, které po dlouhé době dostala.“

„Ale ať je to, jak chce,“ řekla Nadina, „účel světí prostředky. A já mám strašný hlad.“

„I já,“ odpověděl Lyle. „A jsem si jistý, že se vynasnaží, ale jestli byste chtěla, abych jí šel pomoci, udělám to.“

Nadina se znovu rozesmála.

„Jako vaše žena ale budu žárlit.“

Oba se tomu zasmáli a pak Lyle změnil téma:

„Takže až sem jsme se dostali bez problémů.“

Nadina na něj pohlédla a zeptala se:

„Očekáváte nějaké? A proč si to myslíte?“

Chvilku bylo ticho a Nadina tušila, že se rozhoduje, jestli jí má říct pravdu.

Nakonec odpověděl:

„Možná se mýlím, ale měl jsem podivný pocit tam v Canakkale. Když

jsme vystupovali z trajektu, všiml jsem si muže, který si velmi důkladně prohlížel všechny cestující... a rozhodně nevypadal jako Turek."

Nadina vykřikla hrůzou.

„Vy myslíte, že...?“ jen stěží ze sebe dostala těch několik slov. Hrdlo měla sevřené strachem.

„Jsem si skoro jistý," odpověděl pomalu Lyle, „že to byl Rus!"

Kapitola sedmá

KDYŽ NESEŠLI DOLŮ, SLUŽKA, KTERÁ se jmenovala Gulizar, jim přišla říct, že jejich jídlo je hotové.

Nadina se podívala tázavě na Lylea a ten řekl:

„Protože moje žena je velice unavená, najíme se tady a já vám pomůžu přinést jídlo nahoru."

„Dobrá," souhlasila Gulizar, „ale měli byste si pospíšet, protože jinak ryba vystydně a nebude dobrá. A já jsem si s ní dala tolik práce."

„Vidím, že jste velice laskavá," odpověděl Lyle.

Přinesli tácy.

Nadina postavila doprostřed pokoje malý stolek, na kterém se mohli najíst. Měla sice velký hlad, ale chuť k jídlu jí pokazilo to, co jí Lyle sdělil. Dostala strach.

Ale řekla si, že by byla chyba, kdyby se mu přiznala, že se bojí.

Snědli spoustu ryb, které byly opravdu vynikající. Pak Lyle prohlásil:

„Asi vás moc nepotěším, ale myslím, že bychom neměli vycházet z pokoje, pokud to nebude nutné."

„Předpokládala jsem, že to řeknete," přikývla Nadina souhlasně, „ale abych pravdu řekla, stejně nemám chuť jít ven a stále se otáčet, jestli za mnou někdo nejde."

„V tom případě zůstaneme tady," řekl, „a odpočineme si."

Nechtěl, aby se nudila nebo bála, proto jí začal vyprávět o Troje a dalších místech, která navštívil.

Bylo to velmi zajímavé a Nadina mu pozorně naslouchala.

Když dojedli, Lyle složil tácy a odnesl je dolů.

V kuchyni byla jen Gulizar. Předtím tam byla ještě jedna stará žena, která jí pomáhala. Teprve teď si uvědomil, že Gulizar dělá vlastně všechno, od vaření až po úklid pokojů, a už se nedivil, že byla zpočátku tak rozmrzelá.

Jen tak mimochodem se jí zeptal:

„Máte plné ruce práce, že? Kdo tady ještě bydlí?"

„Nikdo zajímavý," odpověděla Gulizar. „Dva turisté z Německa, který hledají na každém jídle mouchy, a nějaký muž, který sepisuje historické knihy a jede do Troje."

Lyle si pomyslel, že to je zřejmě nějaký archeolog. Ten vypadal neškodně.

Nicméně se rozhodl, že nic nezanedbá.

Poděkoval Gulizar a odešel nahoru.

Svěřil Nadině, co zjistil, a dodal:

„Stejně si myslím, že bude lepší zůstat tady. Až se setmí, půjdu ven, abych našel nejkratší cestu, kudy bychom se dostali na válečnou loď."

„Jste si... naprosto jistý..., že sem připluje?" ptala se Nadina nervózně.

„Ve zprávě, kterou jsem odeslal z Ca-

řihradu, bylo naprosto jasně řečeno, že budeme čekat v Intepe," uklidňoval ji.

Po chvíli ticha se Nadina zeptala:

„Myslíte si, že ten muž, kterého jste viděl, když jsme vystupovali z trajektu, vás poznal?"

„Tak otázka nestojí," odpověděl Lyle. „Mohl být jen upozorněn těmi, kteří mě hledají, že bych se mohl přeplavit přes Dardanely."

Odmlčel se a pak dodal:

„Není důvod, proč by si měli myslet, že pojedu do Anglie na válečné lodi."

„Taky je nenapadne, že byste se přestrojil za misionáře," podotkla Nadina.

Celé odpoledne si povídali a pak Lyle sešel dolů pro večeři. Nebyla tak dobrá jako oběd, protože Gulizar musela uvařit i pro ostatní hosty, kteří se vrátili z výletu.

Lyle si je rychle prohlédl, když míjel dveře jídelny. I když se mu zdálo být všechno v pořádku, byl přesvědčen, že je moudřejší, aby Nadina zůstala nahore. I když měla hnědou paruku a brýle, jistě by budila pozornost.

Po večeři, když slunce zapadlo za obzor, jí Lyle oznámil:

„Teď půjdu na obhlídku."

„Myslíte, že to je rozumné?" zeptala se Nadina. „Co když už o vás vědí a mají na vás políčeno? Co když vás čekají a vy už se nikdy nevrátíte?"

„Přísahám," odpověděl hlubokým hlasem, „že budu moc opatrný, protože se o vás musím postarat."

Nadina ho chtěla poprosit, aby zůstal. Nakonec v ní zvítězila chladná rozvaha. Věděla, že je nezbytné, aby se důkladně obeznámil s místními podmínkami. Co kdyby museli ve spěchu opustit hotel a co nejrychleji se dostat

na pobřeží? Měli by vědět, kudy vede nejkratší cesta.

Proto mlčela.

Lyle přistoupil k oknu. Počkal, dokud slunce nezapadlo. Zešeřilo se a na obloze se objevily první hvězdy. Brzy se setmělo docela. Teď už nebylo vidět nic. Ani na cestu z hotelu k moři.

Lyle si svlékl sutanu, což Nadinu překvapilo. Pod ní měl bílou košili a dlouhé černé kalhoty.

Zašátral v kufru, vyndal černé sako a oblékl si ho. Pak vytáhl černou šálu, kterou si pečlivě omotal kolem krku.

Všiml si, že ho Nadina se zájmem sleduje, a vysvětlil jí:

„Budu se pohybovat ve tmě jako stín. Slibuji vám, že mě nikdo neuvidí."

„Prosím..., prosím, dávejte na sebe... pozor," zapřísahala ho. „Víte, že bez vás bych se ocitla v zoufalé situaci."

Hlas se jí trošičku zachvěl a Lyle ji zatoužil políbit.

Ale otočil se, zamával jí a opustil pokoj.

Když odešel, Nadina se začala modlit. Brzy místnost naplnila slova vroucí modlitby.

„Bože, opatruj ho, prosím. Nedopusť, aby ho Rusové chytili."

Druhá modlitba patřila otci. Prosila ho o pomoc, aby je neopouštěl, aby dál nad nimi držel ochrannou ruku, aby se dostali bezpečně na válečnou loď.

„Víš líp než kdokoli jiný, tatínku," říkala, „jaké nás čekají potíže. Zatím jsme přežili, ale my se musíme dostat do Anglie."

Modlila se tak zaujatě, že když se otevřely dveře, málem vykřikla. Když poznala, kdo to je, vykřikla úlevou.

Byl to Lyle.

„Vrátil jste se! Jste v pořádku! Stalo se něco?”

„Vůbec nic,” odpověděl. „Ale už znám cestu na pobřeží, je to odtud kousek. Jsem si jistý, že loď tady bude moci pohodlně zakotvit.”

Odmotal si šálu a řekl:

„Nikdo si mě nevšiml kromě racků, ale ti našťestí nedokáží mluvit.”

Rozesmál ji tím, jak zamýšlel.

Pak řekl:

„Předpokládám, že zatímco jsem byl pryč, jste se natáhla na lůžko a aspoň chvíli jste si odpočinula.”

Nadina se začervenala.

„Omlouvám se, je to ode mě hloupé, ale nenapadlo mě to.”

Protože měla pocit, že se na ni dívá s výčitkou, dodala:

„Modlila jsem se.”

„To jsem si myslel,” odpověděl Lyle. „Tak si odpočiňte teď. Měli bychom se pořádně prospat, dokud máme možnost. Zajdu dolů a přesně deset minut si budu povídat s Gulizar.”

Nadina se tichounce rozesmála.

Jakmile osaměla, rychle se začala svlékat.

Nemohla si pomoci, ale v hlavě se jí usadila jediná myšlenka - kde bude spát Lyle. Bylo by opravdu velice nekonvenční, a její matka by rozhodně byla šokována, kdyby spolu spali na jedné posteli.

Oblékla si bílou noční košili, kterou měla i včera. Jen se uložila k odpočinku, vrátil se Lyle. Něco nesl. Zvědavě se na něho zadívala a Lyle začal hned vysvětlovat:

„Viděl jsem, že dveře do vedlejšího pokoje jsou otevřené, a na posteli ležela tahle přikrývka. Evidentně tam nebude nikdo spát.”

„Tak jste ji vzal?” zeptala se Nadina.

„Vzal jsem si ji, abych měl pohodlí,” odpověděl Lyle, „a doufám, že mi věnujete jeden svůj polštář.”

„Vy budete spát... na zemi?” zeptala se Nadina.

„Ano,” ujistil ji Lyle.

„Ale na zemi jste spal už včera a bylo by správné, abyste dneska spal v posteli. Na zemi budu spát já.”

Lyle se rozesmál.

„Opravdu si myslíte, že s tím budu souhlasit? Ujišťuji vás, že jsem spal na horších místech včetně jeskyně, která byla cítit po vlčích, kteří tam bydleli přede mnou.”

Nadina vykřikla hrůzou a Lyle řekl:

„Teď se otočte na druhou stranu a zavřete oči, než se umyju. Potom si co nejpo pohodlněji lehnu. Máte dvě přikrývky, a protože je dost horko, můžete mi jednu půjčit.”

„Můžu vám půjčit obě,” nabídla mu Nadina.

„Jedna bude stačit,” odpověděl Lyle. „Teď zavřete oči jako hodná holčička.”

Poslechla ho. Slyšela, jak si do umyvadla nalévá studenou vodu. Zřejmě se myl opravdu důkladně. Teprve za hodnou chvíli řekl:

„Už se můžete obrátit, ačkoli to není moc zajímavé představení.”

Otevřela oči. Když se obrátila, uviděla, že je do pasu nahý.

Měl na sobě dlouhé černé kalhoty a u pasu měl pouzdro. Uvnitř byl revolver.

„Tohle nosíte vždycky?” zeptala se váhavě.

„Byla by to ode mne nedbalost, kdybych ho nenosil,” odpověděl Lyle, „zvlášť když musím chránit krásnou princeznu před zlým drakem.”

Věděla, že se snaží celou situaci zlehčit, a tak odpověděla:

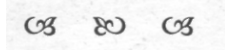
„Princezna je moc vděčná rytíři, který ji zachraňuje.“

Lyle vzal z postele polštář a položil ho na pokrývky, které rozložil na zemi. Pak řekl:

„Dobrou noc, Nadino. Sfoukněte svíčku a nechte si zdát o tom, že poprvé uvidíte Anglii.“

„Dobrou noc...“ Lyle,“ odpověděla Nadina. „Bůh s vámi.“

Zavřela oči. Představovala si, jak bude vzrušující cestovat s Lylem na přitom usnula.

Nadina se náhle probudila a měla dojem, že už musí být ráno.

Pak si uvědomila, že je stále ještě velká tma. Slyšela, jak Lyle pravidelně oddechuje vedle ní na zemi. Pomyslela si, jaké má štěstí, že je tady s ní. Nebála se, jak by se bála, kdyby tu byla sama. Zmocnil se jí však neodbytný pocit, že jim hrozí nebezpečí. Ten pocit byl tak silný, až se celá rozklepala. Věděla, že má stejné schopnosti předvídat nebezpečí, jako měl otec.

Vzpomněla si na tucet případů, kdy řekl naprosto nečekaně:

„Okamžitě musíme odjet!“

„Odjet?“ podivila se matka, když to bylo poprvé. „Ale proč, drahý? Tady je nám přece tak dobře.“

„Hrozí nám nebezpečí,“ odpověděl otec. „Zabal co nejrychleji naše věci a já najdu někoho, kdo by nás odtud odvezl, dřív než se rozední.“

Vždycky se jeho podezření potvrdilo. Později se dověděli, že je tam hledali Rusové.

Potom už Nadina a její matka nikdy neprotestovaly a vždycky udělaly přesně to, co jim řekl.

Někdy museli odjet tak rychle, že si ani nestačili vzít s sebou pár nejn nutnějších věcí. Otec je nabádal:

„Pospěšte si! Pospěšte si! Nesmíme ztrácet čas!“

Ted' Nadina cítila, jako by ji otec zase vedl. Skoro jako by slyšela jeho hlas, jak říká:

„Pospěšte si! Pospěšte si! Okamžitě utečte!“

Byl to tak živý vjem, že už dál nečekala a Lylea probudila:

„Lyle! Lyle! Probudte se!“

Okamžitě byl vzhůru, protože byl zvyklý na nebezpečí.

„Co se děje?“ zeptal se už zcela probuzený.

„Možná si budete myslet, že jsem blázen,“ odpověděla, „ale vím, jako to vždycky věděl i tatínek, že nám hrozí nebezpečí a že musíme okamžitě pryč.“

Nadechla se a pokračovala:

„Cítím, jak přichází, je blíž a blíž!“

Lyle vyskočil.

„Dobrá,“ řekl, „rychle se oblékněte a půjdeme do přístaviště, které jsem viděl na pobřeží.“

Přitom si oblékal košili.

Nadina vyskočila z postele. Šaty měla přehozené přes židli na druhém konci pokoje. Doběhla k židli a začala se spěšně oblékat. Slyšela, že se ve tmě za ní Lyle taky pohybuje, ale neobrátila se.

Když si zapnula šaty, zeptala se:

„Mám si vzít paruku?“

„Ano,“ odpověděl.

Mluvili potichu, aby nevzbudili souseda ve vedlejším pokoji.

Lyle šel ke dveřím a potichu je otevřel. V hostinci bylo naprosté ticho. Nadina ho následovala a přitom ho zase tak samozřejmě vzala za ruku.

Po schodech scházeli po špičkách. V hluboké tmě, v níž neviděli ani na sebe, museli jít po paměti.

Lyle vedl Nadinu chodbou ke kuchyni. Když tam došli, Nadina ucítila slabounké teplo vycházející ještě z kamen a v panující tmě zahlédla tiše dohasínající uhlíky.

Lyle se zorientoval a vykročil k zadnímu vchodu. A pak už byli venku.

Byla tma, ale teď jim aspoň trochu svítily na cestu hvězdy.

Nadinu velmi překvapilo, že Lyle nezamířil přímo k pobřeží, jak by očekávala.

Místo toho vykročil po pěšině směřující od moře. Pak prošli pod korunami stromů a po chvíli je pohltily husté keře. Teprve teď se obrátili k mořskému břehu.

V tu chvíli Nadina pochopila, proč to udělal.

Blížili se k moři z jiné strany.

Kdyby je náhodou někdo spatřil, nenapadlo by ho, že jdou z hostince.

Lyle měl na sobě černý kabát, a nikoli sutanu.

Nadina si byla jistá, že kdyby se tady potulovali nějakí špehové, nespojili by si je s mužem a ženou, které viděli vystupovat z trajektu.

Ale vzápětí si pomyslela, že člověk si nikdy nemůže být ničím jistý.

Teď už je pěšina vyvedla na srázný mořský břeh. Lyle jí pomohl seběhnout dolů. A už byli na místě, o kterém jí vyprávěl. Byla to malá zátočinka, v níž kotvilo několik loděk, jiné ležely na kamenitém břehu, kam je jejich majitelé vytáhly.

Okolní srázný břeh byl poměrně vysoký, takže jim zakryl výhled na vesnici, kterou nechali za sebou.

Lyle jí pomohl přes kameny a vedl ji

dál, až tam, kde zátoka končila. Tady rostly bujné husté keře, obsypané omamně vonícími květy.

Když se tam dostali, Nadina věděla, že toto je skrýš, kterou Lyle našel, když byl večer venku.

Rozhrnul křoví a Nadina tudy prolezla, aniž by jí cokoli řekl.

Uprostřed bylo písčité prostranství, kde se mohli pohodlně posadit.

Jakmile si Nadina sedla, Lyle udělal totéž.

Křoví se za nimi tiše zavřelo. Nad hlavou teď měli stříšku ze zelených lístků a bílých květů.

Vzal ji kolem ramen, aby se o něj mohla opřít.

Od chvíle, kdy opustili hostinec, poprvé promluvila.

„To od vás bylo chytré.“

„Hned, jak jsem to tady spatřil,“ odpověděl, „něco mi napovědělo, že by se nám to mohlo hodit.“

„Možná se mýlím, ale myslím, že se opravdu nemáme čeho bát,“ pravila omluvně Nadina.

„Nesmíme nic ponechat náhodě,“ odpověděl Lyle. „I já jsem si byl vědom nebezpečí, ale nechtělo se mi opouštět hostinec, než přijede válečná loď.“

„Možná že má zpoždění,“ řekla Nadina s obavou v hlase. „Nemůžeme tady zůstat, až se rozední.“

„Za těchto okolností,“ řekl Lyle tiše, „musíme postupovat opatrně. Bylo od vás velice moudré a odvážné, že jste mi řekla, že nám hrozí nebezpečí, a já vám věřím. Teď se musíme modlit, aby loď připlula co nejdřív.“

„Vy mi rozumíte,“ řekla Nadina. „Vím, že jenom takový muž jako můj tatínek rozuměl pocitům, kterým se většina lidí smála.“

„My se taky budeme smát, až se

dostaneme do Anglie," zašeptal Lyle.

Položila mu hlavu na rameno a pomyslela si, jaké má štěstí, že má vedle sebe někoho tak hodného, kdo se o ni stará.

Většina mužů by se zlobila, kdyby je probudila žena takovým podivným způsobem.

Jistě by si mysleli, že je hysterická, kdyby jim řekla, že musí uprostřed noci odejít z příjemného pokoje a vydat se do nehostinné tmy.

Jsem tak šťastná..., že jsem ho našla, pomyslela si.

Pak si vzpomněla na odpudivý stisk rukou toho Řeka a otrásla se.

Lyle ji sevřel pevněji.

„Všechno je v pořádku," chlácholil ji. „Vy dokážete předvídat nebezpečí a já zase to, že zvítězíme."

A málem dodal:

„...protože vás miluji."

Ale uvědomil si, že se na něj spoléhá, jako dítě spoléhá na svého otce. Proto jí musí dodat pocit bezpečí, a ne ji znepokojovat svými city.

Zároveň pocítil mocnou touhu sevřít ji do náruče, něžně ji konejšit a přitisknout své rty na její. A líbat ji tak vášnivě a dlouho, dokud by jeho polibky nepřetvovala.

Jenomže on musí udělat jediné, napomenul se v duchu, bez úhony ji dopravit do bezpečí, i kdyby měl přitom zemřít.

Nadina se k němu přivinula těsněji a zavřela oči. Modlila se znovu, aby loď připlula co nejdříve.

V nočním tichu ji brzy přemohla dřímota a ona jako by zapomínala, kde je a co se s ní děje. Náhle ucítila, že se Lyle napřimil.

Otevřela oči a viděla, že začíná svítat.

Podívala se tázavě na Lylea. Rozhrnul křoví před sebou a vyhlédl škvírou mezi listím na moře.

Podívala se stejným směrem. Sotva mohla uvěřit svým očím. Na obzoru spatřila válečnou loď.

„Už se blíží," zašeptala.

„Teď se nehýbejte," varoval ji Lyle. „A buďte tiše."

Zaznělo to tak přísně, jako švihnutí bičem. Vystrašeně na něj pohlédla. Chtěla přece běžet k vodě a mávat na loď, aby upoutala pozornost námořníků.

Lyle se však ani nepohnul, takže jí nezbylo než se dívat a čekat.

Zdalo se jí, že uběhla celá věčnost.

Ve skutečnosti to netrvalo víc než čtvrt hodiny. Rozednívalo se čím dál rychleji a teď už začínaly blednout i poslední hvězdy.

Pak uviděla, že se od lodi odpoutal člun. Poháněly ho svaly osmi námořníků a Nadina viděla docela zřetelně, že míří k pobřeží.

Pomyslela si, že ho musí vidět i Lyle.

Protože se nehýbal ani nemluvil, tázavě se na něj podívala.

Po chvíli pronesl velice tichým hlasem:

„Až vám řeknu, tak vyběhněte. Neotáčejte se. Jenom utíkejte, co vám síly stačí, ke člunu."

Způsob, jakým mluvil, ji překvapil, ale věděla, že ho musí poslechnout.

Instinktivně si uchopila dlouhou sukni a zvedla ji až téměř ke kolenům, aby jí nepřekážela při běhu.

Člun už byl skoro u břehu, když konečně Lyle přikázal:

„Utíkejte!"

Byl to rozkaz.

Rozhrnul křoví. Nadina se hbitě protáhla a spěchala ke břehu. Nejprve se

musela dostat přes kameny, ale dál už na ni čekal písek.

Potom začala utíkat, neotáčela se a oči nespustila ze člunu.

Lyle jí nechal náskok a poté ji následoval. Ale v té chvíli zahlédl muže, který stejně jako on pozorně sledoval příjezd válečné lodi.

Jeho postava se rýsovala proti ranní obloze.

Teď zahlédl Nadinu. Rozhlédl se, a když spatřil Lylea, rychle sáhl do kapsy kabátu. V ten moment ho Lyle střelil do hlavy. Muž se svezl do písku.

Když Lyle doběhl ke člunu, námořníci právě pomáhali Nadině dostat se nahoru. Naskočil za ní a prudkým pohybem ji strhl na dno člunu.

„Veslujte, co nejrychleji můžete," přikázal námořníkům.

Ti, kteří byli ve vodě a přidržovali člun, hbitě naskočili, uchopili vesla a začali usilovně veslovat. Člun v té chvíli zamířil na moře.

Lyle se otočil a zahlédl druhého Rusa, který, jak Lyle předpokládal, zaslechl výstřel a snažil se zjistit, co se děje.

Utíkal na vyvýšené místo nad břehem. V ruce třímал pistoli. Když uviděl Lylea na zádi člunu, zastavil se a zamířil. Ale Lyle ho předběhl a svou pověstnou rychlostí ho zasáhl přímo do srdce.

Při pádu muž ještě stačil stisknout spoušť. Kulka vylétla do vzduchu a skončila kdesi v moři.

Námořníci veslovali tak rychle, že během několika minut už zastavovali u boku válečné lodi.

Z paluby dolů visel provazový žebřík.

Nadina stoupala první, Lyle za ní, aby ji jistil.

Hned jak ji ruce námořníků vytáhly na palubu, uvědomila si, jaké nebezpečí se nad ní vznášelo.

Přitiskla se k Lyleovi. Zvedl ji do náruče, ale to už mu poddůstojník řekl:

„Pane, následujte mě, prosím!"

Lyle ho následoval.

Sešli dolů a poddůstojník otevřel dveře do kajuty.

„Řeknu kapitánovi, co se stalo," řekl.

Lyle odnesl Nadinu do kapitánovy kajuty, kde byla obvykle prostorná palanda.

Kabina byla větší než na jiných lodích. Posadil Nadinu na postel.

Když odcházel, objala ho.

„Myslela jsem, že vás zabije," dostala ze sebe a hlas se jí zlomil.

„Vadilo by vám to?" zeptal se.

Podívala se na něj a on zahlédl, že má v očích slzy.

Jeho rty se blížily k jejím.

Políbil ji, jak si přál už tak dlouho, vášnivě, žádostivě, a pevně ji k sobě přitiskl.

Na toto čekal podle něho celou věčnost.

Bylo to krásnější, než si dokázal představit. Cítil, že proud lásky ho zaplavuje jako přílivová vlna.

V té chvíli se dveře do kajuty otevřely a vešel kapitán.

Lyle Nadinu pustil.

Kapitán šel k nim a řekl:

„Dobrý den, pane Lyle. Očekával jsem vás, ale ne tak dramaticky."

Lyle mu podal ruku.

„Jsem vám velice vděčný, že jste přijeli v pravou chvíli, kapitáne. Prosím, abyste okamžitě vypluli na moře."

„Už se stalo," odpověděl kapitán, „a jsem upřímně rád, že jsme vás zachránili možná v poslední chvíli."

Kapitán se obrátil k Nadině a dodal:

„Netušil jsem, že budete mít s sebou dámu.“

„Taky utíká z Turecka," informoval ho Lyle. „Byl bych vám vděčný, kapitáne, kdybyste nás okamžitě, jakmile budeme na volném moři, oddal.“

Zdálo se, že ta prosba vyrazila kapitánovi dech. Ale po chvíli odpověděl:

„Jistě, pane Lyle. Bude mi potěšením a okamžitě vám nechám připravit kabinu.“

Lyle se usmál.

„Jsme vám vděční, kapitáne.“

„Vyhovovalo by vám," zeptal se kapitán, „kdyby se vaše svatba konala za půl hodiny?“

„To se nám skvěle hodí," odpověděl Lyle.

Kapitán zasalutoval a otočil se k odchodu. Cestou vrhl na Nadinu zvědavý pohled.

Když za sebou zavřel dveře, Lyle se vrátil k Nadině.

Upřeně se na něho dívala.

Pomyslel si, že v ranním rozbřesku vypadá tak nadpozemsky krásně, jako by ani nebyla bytostí z tohoto světa.

„Vy jste... řekl," zašeptala, „že se vezmeme?“

„Já už nedokážu před tebou déle skrývat," odpověděl Lyle, „jak velmi tě miluji.“

„Vy mě milujete?“

V jejím hlase znělo překvapení, což ho pobavilo.

Sedl si vedle ní.

„Nikdy jsem nezažil takové vytržení jako v posledních několika dnech. Připadá mi, že to trvalo milion let. Toužil jsem tě políbit a říct ti, jak jsi nádherná.“

„Nenapadlo mě..., vůbec jsem netušila, že mě milujete.“

„Teď chci slyšet," řekl Lyle, „jestli i ty mě miluješ.“

„Miluji tě! Samozřejmě že tě miluji," odpověděla Nadina, „ale nevěděla jsem, že to je láska, dokud jsi mě nepolíbil.“

Podívala se na něj trochu stydlivě a zeptala se:

„Jak jsi věděl, když jsi se mě na to vůbec nezeptal, jestli si tě budu chtít vzít?“

„Věděl jsem, že mě miluješ, i když si to možná neuvědomuješ," řekl Lyle. „Vždycky jsi se starala o mé bezpečí, o mé pohodlí a byla jsi tak neuvěřitelně statečná.“

„A ty jsi věděl, že to je... láska?" zeptala se Nadina.

„Věděl jsem, že nikdo by nereagoval jako ty v takové svízelné situaci, pokud by mě nemiloval," odpověděl Lyle, „a když jsem tě políbil, cítil jsem na tvých rtech lásku. Budeme spolu, má drahá, velmi šťastni.“

„Abys nebyl zklamaný," zašeptala Nadina.

„Opravdu si myslíš, že bych se v tobě mohl zklamat?" zeptal se Lyle. „Jsi ta nejkrásnější bytost, jakou jsem kdy viděl. Jsi tak sladká, půvabná a lepší než všechny ženy na světě.“

Nadina lehce vykřikla.

„Ach, kéž by sis to myslel vždycky," prohlásila. „Miluji tě, protože jsi tak statečný a tak silný, a vím, že bez tebe bych nechtěla žít.“

„Ty nezemřeš," řekl Lyle, „budeš žít. Máme před sebou hodně práce, ale vím, že to bude nádherné a že si budu připadat jako v nebi, protože budeme spolu.“

„Jak můžeš říkat takové věci?" zeptala se Nadina.

Pak už mluvit nemohli, protože Lyle

ji začal líbat. Líbal ji, až se zdálo, že se s nimi zatočil celý svět.

Nestáli už na zemi, ale vznášeli se vzhůru k nebi.

Jako první se vzpamatovala Nadina.

„Musím se upravit, když se budeme brát," řekla, „a co si vezmu na sebe?"

„Koupím ti všechno, co budeš potřebovat, v prvním přístavu, kde loď zastaví," slíbil „a až doplujeme do Anglie, budeš mít tu nejkrásnější výbavu, jakou kdy nevěsta měla."

„To bude nádherné," zvolala nadšeně Nadina, „ale do té doby nemám ani noční košili."

Podívala se na něj a všimla si, jak mu září oči. Instinktivně si schovala obličej na jeho hrudi.

„Budu se stydět," zašeptala.

„Zbožňuju, když se stydíš," odpověděl.

Pak si uvědomila, že se musí chovat prakticky, a proto vstala a rozběhla se k zrcadlu. Když na sebe pohlédla a viděla, jak je rozcuchaná, vyděsila se.

„Vypadáš krásně," řekl Lyle, než mohla promluvit, „ale jsem si jistý, že kapitán tady někde bude mít hřeben."

Našel jeden, který byl na zrcadle.

Zjistil, že kapitán vyprázdnil v kabině skříň na šaty, které však oni s sebou neměli.

„Musíme to nějak zařídit," řekl, „než doplujeme do Atén, nebo někam jinam, kde bude kapitán zastavovat. Jediné, na čem záleží, má nejdražší, je to, že konečně budeš mou."

Nadina se začervenala.

Už už ji zase chtěl vzít do náruče, když někdo zaklepal na dveře.

Vešel kapitán ve sváteční uniformě se všemi vyznamenáními.

Taky měl na hlavě čepici se zlatými prýmkami a v ruce nesl bibli.

Lyle vzal Nadinu za ruku a odvedl ji na druhou stranu kajuty.

Tam byl stůl a dvě pohodlná křesla.

Loď plula dál. Ale moře bylo klidné, takže se ani moc nehoupala.

„Až budete připraveni, pane Lyle," řekl kapitán, „přijdu za vámi a touto dámou jako oddávající, k čemuž jsem jako kapitán lodi oprávněn. Ale nejdřív musím znát jméno nevěsty."

„Je to Nadina," odpověděl Lyle, „a já se jmenuji Lyle Alexandr."

Nadina si všimla, že neprozradil její příjmení. Asi pro to má nějaký důvod, řekla si. Ale v této chvíli ji zajímalo jenom to, že se stane Lyleovou ženou.

Už se nemusela bát, že zůstane sama.

Kapitán přečetl svatební proslov tichým důstojným hlasem.

Lyle si stáhl z malíčku svůj pečetný prsten a navlékl ho Nadině.

Nakonec kapitán pronesl svatební formulku:

„Z pověření Jejího Veličenstva královny Viktorie jako kapitán této lodi vás prohlašuji za muže a ženu."

Lyle objal Nadinu a něžně ji políbil.

Pak podal ruku kapitánovi.

„Děkuji vám, kapitáne," řekl, „a teď se musíte seznámit s mou ženou. Je vám vděčná stejně jako já."

„Mnohokrát vám děkuji," řekla Nadina tiše.

Pomyslela si, že kapitán si ji prohlíží se zalíbením.

Pak jim řekl:

„Je brzy ráno a pochybuji, že jste se dost vyspali. Proto vám navrhuji, že oslavíme tuto šťastnou příležitost sklenkou šampaňského až později."

„To je skvělý nápad," odpověděl Lyle.

„Přejete si ještě něco, pane Lyle?"

„Zatím ne," odpověděl Lyle, „později bych si s vámi rád promluvil o spoustě věcí, které potřebujeme, protože s sebou nemáme zhola nic. Museli jsme totiž v noci narychlo opustit hostinec."

„Jsem si jistý, pane Lyle, že vám poskytneme všechno, co potřebujete," odpověděl kapitán. „Ale co se týče vaší paní, to bude horší. Ale když popluje plnou parou, zakotvíme nedaleko Atén zítra odpoledne."

„Jsem si jistý, že do té doby to vydržíme," usmál se Lyle.

Kapitán se uklonil.

Naposledy se podíval na Nadinu, jako by nemohl uvěřit, že je tak krásná, a odešel z kabiny.

Jakmile odešel, Lyle objal Nadinu a přivinul si ji k sobě.

„Miluju tě, má drahá," řekl „a nemůžu už déle čekat, abych ti ukázal, jak silně tě miluji."

„Já se stydím," zašeptala Nadina, „otoč se, prosím, než se svléknu."

„Otočím se," řekl Lyle, „ale ujišťuju tě, že už nikdy nebudu spát na zemi."

Rozesmála se.

Došel na druhý konec kabiny, svlékl si kabát a hodil ho na křeslo.

Nadina zatahla závěs kolem postele, aby ji neviděl.

Pak se svlékla a vklouzla do postele.

Přitom podvědomě zavřela oči a odříkala děkovnou modlitbu, protože byli zachráněni.

Byla si jista, že kdyby nevycítila blízkost nebezpečí, možná by už nežili, protože by je v hostinci zabili.

Pak ucítila, že si lehl vedle ní a vzal ji do náruče. Skryla obličej v polštáři, protože se styděla, jelikož neměla žádnou noční košili.

Teď ji Lyle líbal divoce, vášnivě a žádostivěji než předtím.

Cítila na svých rtech oheň.

Dotýkal se jí rukama a jeho polibky byly tak vzrušující, že v ní stoupal žár. Byl to pocit, který si nedokázala předtím ani představit.

Věděla, že to je součástí lásky a zbožňování, které k sobě cítili její rodiče.

Pro svou lásku museli stále prchat.

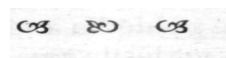
Bylo to něco, čeho nikdy během jedenadvaceti let, kdy museli utíkat před svými pronásledovateli, nelitovali.

„Miluji tě!" šeptala Lyleovi, „a bez ohledu na to, co se stane v budoucnosti, budu tě milovat, protože budeme spolu."

Věděla, že on cítí totéž.

Pak, když se stala jeho, si pomyslela, že se ocitli v nebi.

Ten pocit štěstí, který ji zaplavil, nedokázala popsat...

Uplynula spousta času.

Slunce pronikalo okénkem do kajuty a motory kdesi v podpalubí jim zněly jako lahodná hudba.

Lyle tiše řekl:

„Musím ti něco říct, drahá, ale nechci tě ranit."

„Ranit? Proč bys mě měl ranit?" zeptala se Nadina.

Neodpověděl hned, a proto se na něj podívala s obavami.

„Nejsi zklamaný?"

Zasmál se a znělo to velice něžně.

„Má nejdražší, jak tě mohlo něco takového napadnout! Jsi skvělá manželka, o jaké jsem vždycky snil. A nakonec jsem tě našel."

„Nic jiného mě nemůže ranit," řekla Nadina, „pokud zase nechceš odejít za

dobrodružstvím. Myslím, že to bych nevydržela."

"Tahle část mého života je uzavřena," odpověděl Lyle. "Mám toho v Anglii tolik na práci a ty mě inspiruješ a pomáháš mi, proto tě tak potřebuju."

"Tak co by mě mohlo ranit?" zajímala se Nadina.

"Protože se nechci bát o tvé bezpečí," vysvětloval Lyle, "ačkoli tvůj otec je pro Anglii hrdina, nechci, aby se někdo dověděl, že jsi jeho dcera."

Nadina se na něj překvapeně podívala. Pak odpověděla:

"Chápu. Ale jsem na tatínka pyšná."

"Byl to jeden z největších hrdinů naší doby," řekl Lyle. "Ale lidé mluví a jejich řeči se objevují v novinách."

Nadina vykřikla:

"Na to jsem nepomyslela."

"Ale já ano," řekl. "Jak víš, v Londýně je ruské velvyslanectví. Dřív či později se donese do Petrohradu, kdo jsi."

Nadina ho vzala za ruku.

"Musíš mě skrývat. Lyle, chápu to, nikdo se nesmí dovědět, kdo jsem."

"Rozhodně ne teď, ani v nejmenším," potvrdil Lyle. "Snad za nějaký čas to budeme moci říct našim vnoučatům, kterým to bude připadat jako ten nejnapínavější příběh."

Nadina se trochu usmála.

"Nejdřív musíme mít... děti," zašeptala, "a oni nesmí být nikdy v nebezpečí jako my."

"Přesně tak to cítím já, a tak vybereme jméno, které bude vypovídat o tom, že máš vznešený původ, ale které pro naše nepřátele nebude nic znamenat."

"Máš pravdu," souhlasila Nadina, "a nic jiného není důležité kromě toho, že se nemusím s obavami ohlížet přes rameno pokaždé, když vyjdu z domu, ani se bát o tebe."

"Myslím, že až budu v Anglii, Rusové mě přestanou pronásledovat, protože by to bylo obtížné. Ale víš stejně jako já, že tvé matce nikdy neodpustíš, že utekla a nevzala si muže, kterého jí vybral car."

"V tom případě musím v sobě potlačit ruskou krev," řekla Nadina. "Stane se ze mě nevýrazná Angličanka."

Lyle se zasmál.

"Podle toho, jak jsem tě líbal a jak jsme se milovali, soudím, že nikdy nebudeš moct zapřít ruskou krev," řekl. "Má drahá, tahle část tvé osoby mě strašně vzrušuje. Ale měli bychom být rozumní."

"Jistě, drahý," řekla Nadina. "a rozumné je, že jsem tvá žena. Miluji tě a modlím se, abychom zemřeli stářím, a ne z nějakého jiného důvodu."

"Amen," řekl Lyle. "A teď, má zbožňovaná, drahá ruská princezno, tě zlíbám tisíckrát jako Rusku, a tím bude naše tajemství ukryto před celým světem - ukryto pod ochrannými křídly naší lásky před každým kromě nás."

Nadina ho objala kolem krku a on ucítil její měkké tělo, které se k němu přitisklo. A zase je spálil žár lásky.

"Bože, jak já tě miluju," vykřikl Lyle, "chci tě. Odevzdej se mi."

"Jsem tvá, miláčku," zašeptala Nadina. "Miluj mě, Lyle... ach, miluj mě."

Znovu je jejich vášeň vynesla až k nebesům.

Boží laskavost je však chránila před všemi, kteří jim chtěli ublížit.

*Z anglického originálu Hidden by Love
přeložila Jaroslava Hromadová*

© CARTLAND PROMOTIONS 1992
PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH ROMANTICA
HOLDINGS INTERNATIONAL LIMITED
TRANSLATION © JAROSLAVA HROMADOVÁ, 1997
COVER ILLUSTRATION © KORNELIA MORGAN,
WEDDELBROOK, 1995